

**நம்மட்டுவர்க்காட்டும்
தெய்வம்**

T. S. ராஜகோபாலன்

Nammalvar Kattum Deivam

[TAMIL]

**This Book is Published
with the Financial Assistance
of
Thirumala Tirupati Devasthanams
Under their Scheme
Aid to Publish Religious Books.**

நன்றி!

மத சம்பந்தமான நூல்கள் வெளியிடுவதற்கான பொருளுதயி என்ற திட்டத் தின்படி திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானங்கள் வழங்கிய பொருளுதயியைக் கொண்டு இந்துல் வெளியிடப்படுகிறது. இதனை ஆய்ந்து அச்சிட ஏற்றதென ஆதரவு நல்லிய பெரியோசுக்கும் திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானங்களின் அதிகாரிக்குக்கும் எனது வணக்கம் கூற்ற நன்றி!

T. S. ராஜாகோபாலன்

நம்மாழ்வார் காட்டும் தெய்வம்

செஞ்சிசெற்கலி, விரத்த-கண்ணவ
அபிநவ பட்டர்பிரசன், அபிநவ வித்யாபாள்ளா
வித்யாரத்தும்

T. S. ராஜாகோபாலன், B. A., L. T.

முனிவாள் தலைவரம் யாசிரியர், இந்து உயர்தீர்வைப் பள்ளி,
திருவங்கில்லேணி

திருவங்கில்லேணி, சென்னை-600 005.

1994

Printed : August, 1994

Number of Copies Printed: 1000

Copyright : Author's

Price Rs. 20-00

Copies can be had of

**GANDHI BOOK CENTRE
1, Ganapathy Mudali Street,
Triplicane, Madras-600 005.
Phone : 84 91 36**

**Printed At Guru Achagam
19, Irusappa Gramani Street,
Triplicane, Madras 600 005.**

முன்னுரை

ஸ்ரீமந் நாராயணனது திருவருளாலே நம்மாழ்வார் தமது ப்ரபந்தங்களை அருளினார். இவற்றில் வேதங்களின் கருந்துக்களே தெள்ளத் தெளிவாக, யாவரும் ஜயந்திரிபற உணர்ந்து கொள்ளுமாறு அடர்ந்துள்ளன. ஆதலால் இவை வேதங்களின் சாரமாகப் போற்றப் பெறுகின்றன.

இவர் காட்டும் தெய்வம் ஸ்ரீமந் நாராயணன். இவன் உலகங்களுக்கெல்லாம் மூவகைக் காரணமுமாவான்; உயிர்களைப் படைத்துக் காப்பவன். இவன் பிரமன் முதலான சேதனர்களுக்கு அந்தர்யாமியாகி யாவரையும் இயங்கச் செய்கிறான். இவன் தன்னைத் தன் அடியார்களுக்கே யாக்கிக் கொண்டு, இவர்களை உய்யச் செய்து தானும் பெரிதும் மகிழ்கிறான். ஸ்ரீவைகுண்டத் தில் இவனது திருமேனியின் கட்டமுகு, இளமை, திவ்யபரிமளம் போன்றவற்றையும், அளவில்லாத சல்யான குணங்கள்பலவற்றையும் முற்றூட்டாக அநுபவித்துப் பேரானநகத்தில் திளைப்பவர் நித்யரும் முக்கரும். வியூஹம், விபவம், அர்ச்சை போன்ற நிலைகளிலும் இந்த மேன்னை சிறிதும் குறையாபல் இவன் விளங்குகிறான். இவன் சேதனரிடம் கொள்ளும் அன்பும் கருணையும் அபாரமானவை, மனனவி, மக்கள் இவர்களது 'குற்றங்களைக் காணாக் கண்ணிட்டு அன்பே கொள்ளுங் குடும்பத்' தலைவள் போல், ஸர்வேச்வரன் சேதனரிடம் வாத்ஸஸ்யத்தால் அருள்புரிந்து இவர்களை நன்னென்றியில் ஊன்றுச் செய்து. தன்னிடம் பக்தி வளரச் செய்து, தன்பால் ஏற்றுக் கொண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்து, இவர்களுக்கும் என்றுங் குறையாத பேரின்பம் விளைவிக்கின்றான்.

சேதனர் இவளையே புக்காகப் பற்றி உய்தல் எளிதாகும். இவன் ஆராதனைக்கு எளியவன். அர்ச்சையில் இவனை ஆராதித்து திருமந்த்ரத்தை ஒது வந்தால் மோகஷமாகிய பேற்றை எளிதில் பெறவாம், உலகோர் உய்வதற்கெனவே இவன் அவதாரங்கள் பல செய்து, அறநெறியை வளர்க்கின்றான், அன்றியும் ஞானத்தால் மிகச் சிறந்த மஹான்களிடம் ஆலேசித்து, நன்னெறி நூல்களை அருளி உபதேசிக்கச் செய்கிறான் உய்வதற்கு இவனையே பற்ற வேண்டுமென்று ஆசார்யர்கள் உபதேசித்துள்ளனர்.

இல்லாழவார் தமது அநுபவங்களை விவரிப்பது தனிச் சிறப்புடையது. சேதனர்களைப் பெறுவது தனது பேராக ஸர்வேச்வரன் கருதிப் பலவாறு முயற்சி செய்கிறான். இவன் தம்மைத் “திவனங் கெடுத்தான்” என்கிறார், ஆழ்வார்—அதாவது உடல் வாழ்க்கையிற் மனம் செல்லாதவாறு இவருக்கு மதிநலம் அருளி பக்தியை விளைவிக்கிறான், இந்த பக்தி பரப்பதி, பரஞாமர் பரப்பக்தியாகி, இவர் பகவானது திருவுடிகளைக் காணவேண்டுமென்று துடிக்கிறார். எவ்வளையாலும் இவரைத் தனக்கே யாக்கிக் கொள்ள ஸர்வேச்வரன் விழைகின்றான், இவரை உரிய பெருபையுடன் வறவேற்க ஸ்ரீவைகுண்டத்தைப் புதுப் பொலிவுடன் தீழுச் செய்கிறான். இவன் இவரிடம் கொள்ளும் காதல், இவர் காட்டும் காதலைவிருங்க்கிறது. விடாய்த் தவன் இரு கரங்களாலும் தண்ணீரை வாரி வாரிப் பருகுவது போல் இவன் இவரது திருவுள்ளத்தில் உறைந்து, இவருடன் கலந்து பெரிதும் குலவுகிறான். “ஆருயிர் பட்டது எனதுயிர் பட்டது?” என்கிறார் இவர். இவரது திருமேனியில் பெரிதும் மோகங் கொண்டு இவன் திவ்யதேசங்களில் தான் கொள்ளும் அன்பை இவரது அவயவங்களில் காட்டுகிறான்— “திருமானிகுஞ் சோலை மலையே : திருப்பாற்கடலே என் தலையே, திருமால் வைகுந்தமே திருவேங்கடமே எனதுடலே” என்கிறார் இவர். இவரது பேரவா பலன்பெறுகின்றது; இவரை ஸர்வேச்வரன் தண்ணிடம் ஏற்றுக் கொள்கிறான். “அவாஸற்று வீரு பெற்று” என்கிறார் ஆழ்வார்.

இவர் வெளியிட்டுள்ள கருத்து : பகவானது திருவுகுளாலே சேதனன் ஒருவன் தனது அறிவின்மை நீங்கிச் சிறந்த ஞானத்தால் பக்தி வாய்ந்து, ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நித்யர் முக்தர்களுடன் ஸர்வேச்வரனுக்கு எவ்வாவைகைக் கைங்கரியங்களுஞ் செய்து, மீட்டு பின்றி எக்காலமும் பேரின்பம் பெறுவது.

இவரது அருளிக்கெயல்கள் பெரியதோர் மனாற்கேணி போல் தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் இன்பச் சுலை குழிழ்க்குதுப் பொங்கி யெழுகின்றது. பகவானிடம் கொள்ளும் அன்பின் மேலீட்டால் இவர் இவனது திருமேனிக் கட்டமுகையும், ஆத்ம குணங்களையும் நினைந்து நினைந்து நெந்துருகித் தமது மனத்தில் ஏற்பாவற்றை விவரிக்கும் பாங்கு வேறு எந்த பக்தரிட முங் காண்பதற்கில்லை. இவரது அநுபவங்கள் ஒப்பற்ற கோல் வோலியமாகித் தொண்டர்க்கு அமுதமாகின்றன. இறைவனது

திருமேனி எங்குந் தாமரை ஓத்த கருமாணிக்க மலை என்றும், இலைகளிடையே மலர்கள் அடர்ந்த தாமரைத் தடாகம் என்றும், “அரவணைமேல் இருள்ளிரி நீலக் கருநாயிறு சுடர்கால்வது போல் இருள் விரி சோதி” என்றும், திருத்தோள்கள் கற்பகக்கா என்றும், “கோலமே! தாமரைக் கண்ணாது ஓர் அஞ்சலை நீலம்” என்றும் இவ்வகையிலே அநுபவித்து, இவ்வாறு அநுபவிப்பது, அப்பொழுதைக் கப்பொழுது ஆராவழுத மென்றும், இவன் கோதவமில் கண் ஏற் கட்டி என்றும், “அச்சுவைகட்டிஎன்கோ? அஞ்சுவைஅடிசில் என்கோ?” என்றும், “முன்நல் யாழ்பவில் நூல் நரம்பின் முதிர் சுவை” என்றும், இவனது புகழ் தமது சௌகிள் சுவைக்கும் “கிர்த்திக் கணிகள்” என்றும் ஆழ்வார் விவரிக்கிறார். இவ்வாறான இன்பம் ப்ரபந்தங்கள் முழுதும் பயிச்சுமேன்மேலும் அநுபவிக்கக் கூடும். பாசரங்களின் கருத்துக்களை அசார்யர்களது வ்யாக்யா னங்களோடே அநுபவிப்பது என்றந் தெவிட்டாத ஆராவழுத மாகும். இவரது அநுபவங்கள் சிலவற்றைப் பகுதிகளாக எளிய தமிழில் விளக்கத்துடன் அமைந்திருக்கிறேன். இந்தாலின் மூலம் அருளிச் செயல்களிலும் வ்யாக்யானங்களிலும் ஆர்வம் விளைந்து அன்பர் பயின்று இன்புறவராக.

ஆசிரியன்

பொருளடக்கம்

1. பரதவம்	1
2. சல்யாணா குணங்கள்	15
3. வியூகம்	37
4. அந்தர்யாமி நிலை	39
5. ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஆகத்	41
6. விபவம்	45
7. அர்ச்சாவதாரம்	60
8. தவயப் பொருள்	77
9. ஆழ்வார் பெற்ற அருள்	83
10. பகவானது நிலை	101
11. உபதேசம்	111
12. தொண்டர்க்கு அழுது	121

திரு வி.—திருவிருத்தம்

திருவா.—திருவாசிரியம்

பெ. திரு—பெரிய திருவந்தாதி

西方淨土大師持蓮花圖

1. பரத்வம்

நம்மாழ்வார் காட்டும் தெய்வம் ழீபாந் தாராயணன். இவன் எங்கும் உறைந்திருப்பவன்; உலகங்களுக்கெல்லாம் நாதன்; உயிர்களைக் காப்பதே தனது பேறாகக் கொள்பவன், தனது அடியார் தன்னை அனுபவித்து இனபுறமாறு, பேரெழில் வாய்ந்த திருமேனியோடு சோதிமயமாய் வளங்குகிறான். பிறவியே இல்லாத இவன் உயிர்களைக் காத்து நன்னெறியில் உய்த்திடப் பலவகைப் பிறவிகள் பிறந்து அருள் பாலிக்கின்றான். அர்ச்சா மூர்த்தியாகத் திருக்கோயில்களிலும் இல்லங்களிலும் உறைந்து யாவரையும் காப்பாற்றுகிறான். இவனது மங்கள குணங்கள் என்கடந்தவை; இவற்றால் விவரிக்கப் பெறும் திருநாமங்கள் ஆயிரக் கணக்காவன.

1. 1. பரமன், பரமபதம்

இவன் யாவரிலும் வேறுபட்டு மேம்பாடுடையவன்; ஆதலால் இவன் பரன், பரமன், பரம் பொருள். இவன் உறையுமிடங்களில் சிறந்தது பரமபதம்; இது என்றும் அழியாமல் நிலைத்துள்ளது.

1. ஆதி மூர்த்தி(3-3-5).
யாவர்க்கும் இவன் முதல்வன், ஆதலால் பரமன்.
2. ஆதியம் புருட்ஜென்கோ? (3-4-4).
புருடன் என்கோ—புருஷன் என்பேனோ?
3. கணக்கறு நலத்தனார் அந்தமில் ஆதியம் பகவன் (1-3-5).

எல்லையில்லாத வள்ளுக் கண்மை யுடையவன்; அந்த மில்லாதவன்; யாவர்க்கும் காரணமாக இருப்பவன். இழிவு யாதுமில்லாமல் ஞானமயமாக இருப்பவன்.

4. பரமபரம்பரன் (10-4-11);
யாவர்க்கும் ஈச்வரன்.
5. பரவி வானவர் ஏத்த நின்ற பரமனை (3-6-3).
வானவர்—நித்திய சூரிகள்.
6. வரனவில் திறல் வலி அளி பொறையாய் நின்ற—பரன் (1-1-11).

வரன் நவில் திறல்—சிறந்ததாகச் சொல்லப்பெறும் சக்தி (தீயின் குணம்), வலி—வலிமை (வாயுவுக்கு). அளி—சீதளம் (நீர்), பொறை—பூமியின் குணம். இவ்வாறு பண்புடைய பஞ்ச

பூதங்களுக்கும் இவன் இறைவன். உபல்கண்மாக ஸ்ரீவைகுண்டமும் இவனது உடைமை. இவ்வகையால் இவன் பரன்.

7. படியே இதுவென்றுரைக்கலாம் படியன்லன் பரம்பரன் (8-8-2).

படி இது—இது ஒப்பு, என்று உரைக்கலாம் படி அல்ல—என்று சொல்ல இயலாதவாறு மேன்மை யுடையவன். ஆதலால் பரம்பரன்.

8. வைகுந்த மாநகர் (4-10-11).

9. அந்தாமம் (2-5-1).

அம்—அழகிய; தாமம்—உறைவிடம்: பரமபதம்.

10. பொன்னுல காளீரோ (6-8-1).

பொன் உலகு—பரமபதம்.

11. நலமந்த மில்லதோர் நாடு (2-8-4).

நலம் அந்தம் இல்லது ஓர் நாடு—நன்மைக்கு முடிவின் ரிக்கே இருக்கும் நிலம்; பரமபதம்.

12. பெரிய வானுள் நிலாவுவரே (6-10-11).

பெரிய வான்—பரமபதம்.

13. எம்மா வீட்டுத் திறமும் (2-9-1).

எம் மா வீடு — எல்லா வகையாலும் சிறப்புடைய ஸ்ரீவைகுண்டம்.

14. தன் சோதி புக்க அமர ரரியேற்றினையே (7-6-9).

தன் சோதி—சோதி மயமாய் (பகவானுக்கு) இருப்பிடமான பரமபதம். அமரர்—நித்தியகுரிகள். அமரர் அரி ஏறு—நித்திய குரிகளுக்குத் தலைவன்.

15. பரமேட்டி (9-10-8).

பரமபதத்தில் உறைபவன்.

16. வீடுடையான் (1-2-1).

பரமபத நாதன், வீடு—பரமபதம்.

1. 2. பெருமானின் கட்டழகு

பகவானது திருமேனி பஞ்ச-உபநிஷத் மயமானது, சோதிமய மானது, பரிமளம் மிக்கது, கட்டழகு வாய்ந்தது, இளமையே விளங்குவது.

1. செந்தன் கமலக் கண்கை கால் சிவந்த வாயோர் கரு நாயிறு, அந்தமில்லாக் கதிர் பரப்பி அலர்ந்த தொக்கும் (8-5-7).

தீவற்றமுடைய குரியனது கதிர்கள் பரந்துள்ளது போல் திருமேனி விளங்கும்; குளிர்ந்த தாமரைபோன்ற கைகள், கால்கள், வாய் இவை உடைய குரியன் போன்றது திருமேனி.

2. கருகிய நீலநன் மேனி வண்ணன் செந்தாமரைக் கண்ணன் (1-9-3).

மிகவுங் கறுத்த நீலமணிபோல் திருமேனி நிறமுடையவன்; தாமரைபோன்ற திருக்கணகள் உடையவன்.

3. அப்பொழுதைத் தாமரைப்பூக் கண்பாதம் கை கமலம் (3-5-4).

அப்போதலர்ந்த தாமரைபோல் கண், பாதம், கை இவை புதுமை பெற்றுள்ளன.

4. விட்டிலங்கு செஞ்சோதித் தாமரை பாதம் கைகள் கண்கள் (3-7-5).

பரந்து விளங்கிச் சிலந்த தாமரைபோல்வன பாதங்கள், கைகள், கண்கள்.

5. நேரா வாய் செம்பவளம், கண் பாதம் கை கமலம் (2-5-5).

சிவந்த பவளம் வாய்க்கு ஒப்பாகாது. கண், பாதம், கை இவற்றிற்குக் கமலங்கள் ஒப்பாகமாட்டா.

6. கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந் தாமரைக் காடுகள் போல், திருமார்பு வாய் கண் கை காலுடை ஆடைகள் செய்ய பிரான் (8-9-1).

கறுத்த மாணிக்க மயமான மலையின் மேல் படர்ந்த தாமரைக் காடுகள் போல் திருமார்பு முதலியன சிவந்து விளங்க, இச்செவ்வியால் விளங்கும் பெருமான்,

7. தானுந் தோனும் முடிகளும் சமளிலாத பல பரப்பி, நீஞும் படர்பூங் கற்பகக் காவும் நிறை பண்ணாயிற்றன், கோனுமுடைய மணி மலை போற் கிடந்தான் (8-10-8).

இவன் சோதியடர்ந்த கருமாணிக்க மலை போல் விளங்கு கிறான். சமளிலாத—ஒப்பில்லாத. இதில் விளங்குவன பல தாள் கண், தோள்கள், முடிகள். இவை ஒங்கிப் பணைத்த கற்பகக் கோலைகள் போல் படர்ந்துள்ளன. ஆதித்யர் பலர் அடர்ந்தாப் போல் இம்மலை சோதி மிக்கது. பல் நாயிறு—பல ஆதித்யர். கோள்—சோதி.

8. அந்தரமேல் செம்பட்டோடு அடி உந்தி கை மார்பு கண்வாய், செஞ்சுடர்ச் சோதிஸ்ட உறை யென்கூதிருமார்பணனயே (7-6-6)

அந்தரம் மேல்—உடம்புக்கு நடுவான் அரையில். செம்பட்டு—
சிவப்புப் பீதாம்பரம். அரைக்குக் கிழும் யேறும் இவ்வாறு சிவப்
புடையை. திருவடிகள், கொப்பழ், திருக்கைகள், திருமார்பு,
திருக்கண், பவளவாய்.

1. 3. திருமேனி வண்ணம்—சோதி

1. எங்கும் அழகமர் குடைமாளியன் (3-10-8)
எங்கும் பரவிய உறுப்புக்களின் பேரெழிலோடு இயைந்த
கட்டமுகு வாய்ந்தவன்.
2. பயிலுஞ் சடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனை
(3-7-1).

பயிலும்—பரந்த.

- 3 வண்ண மாமணிச் சோதியை (2-7-13).
நிறத்தாலே சிறந்த நீல மணிபோல் ஒளியுடையவளை.
4. நீலமலர் நெடுஞ்சோதி குழ்ந்த நீண்ட முகில்வண்ணன்
கண்ணன் (8-2-3).
நிறத்தாலே சிறந்த நீல மணிபோல் ஒளியுடையவள்.

5. என் மைதோய் சோதிமணி வண்ண! எந்தாய்! (2-9-2).
கருமை அடர்ந்த ஒளியுடைய மாணிக்கம்போல் வடிவமு
குடையவனே! என் ஸ்வார்மியே!

6. மாகுணாச் சுடருடம்பாய் (3-1-8).
குறைவில்லாத சோதிமயமான திருமேனியுடைய.
7. உயர்வினையே தரும் ஒன் சுடர்க் கற்றையை (1-7-4).
ஞானம், பக்தி போல்ள வைற்றை அளிப்பவனாய், சோதி
மயமான திருமேனியுடையவளை. உயர்வு, உயர்வினை
(இரண்டாம் வேற்றுமை).

8. அஞ்சல வண்ண வென்கோ? (3-4-3).
அஞ்சலம்போல் நிறழுடையவன் என்பேனோ?
9. சாதி மாணிக்கமென்கோ? சவிகொள் பொன் முத்த
மென்கோ? (3-4-4).

சாதி மாணிக்கம்—சிறந்த மாணிக்கம், சவி—ஒளி, முத்தம்—
முத்து.

10. நிலத் தடவரைமேல் புண்டரீக நெடுந்தடங்கள், போலப்
பொலிந்து (திருவி. 39).

வறரை—மலை, தடங்கள்—தடாகங்கள்.

11. மாசறு சோதி என் செய்யவாய் மணிக்குன் றத்தை(5-3-1).

மாச அறு சோதி—குறை ஏதுமில்லாமல் சோதியே அடர்ந்த, மணிக்குன் றத்தை—மாணிக்க மலைபோல் விளங்குவோனே

¹² சாயல் சாமத் திருமேனி தண்பாசடையா தாமரைநீள், வாசத்தடம்போல் வருவானே (8-5-1).

சாயல்—ஓளி, சாமம்—கறுப்பு, பச—பசுமை, அடை—இலை, திருமேனியின் அழகு: பசுமையான இலைகள் அடர்ந்து, தாமரை மலர்கள் நிறைந்து, பெரியதாய், பரிமளம் மிக்க தடாகம் நடந்து வருவதுபோல.

13. சோதியாகி எல்லா உலகுந் தொழும் ஆதி மூர்த்தி (3-3-5).

1. 4. திருவடிகள்

திருவடிகள் முதல் திருமுடி வரையில் பெருமானது பேரெழிலை ஆழ்வார் விவரிக்கிறார், பல பாகுரங்களில்.

1. டுவார் கழுகள் (6-10-4).

தேவர், முனிஸர், ரிஷிகள் இவர்கள் இடும் மலர்கள் அடர்ந்தன. திருவடிகள்.

2. தேனே மலருந் திருப்பாதம் (1-5-5).

தேனைப் பெருக்கி மலருந் திருவடிகள்.

3. மலர்த் தாமரைப் பாகங்களை (5-9-6).

மலர்ந்த தாமரைபோல் அழகிய திருவடிகள்.

4. அடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ? (3-1-1).

திருவடிகளின் ஓளியே ஆஸன பத்மமாகக் கீழே பரவியதோ? ஆஸනபத்மம்—திருவடிகள் பொருந்தியிருக்கும் தாமரைமலர்.

5. நறுமாவிரை நாண்மலரடி (8-10-3).

நறு பா வினரை—பரிமளத்தால் சிறந்த. நாள் மலர்—அப்போத வர்ந்தத் தாமரைபோல் அழகிய

6. மலரடி போதுகள் (7-10-5).

7. தனிமாத் தெய்வத் தளிரடி (8-10-7).

ஒப்பில்லாத தேவபிரானுடையவனாய், தளிர்போல் மெல்லிய திருவடிகள்.

8. வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி (9-2-10).

வடிவால் ஒப்பில்லாத பெரிய பிராட்டியாரும், இவன்/பொன்ற பூமியபிராட்டியும், தங்களது மெல்லிய ஏங்களால் பிடித்தால் திருவடிகள் கன்றுமோ என்று அஞ்சிப் பிடிக்கிறார்கள்.

9. துயரமு கட்டாடி (1-1-1)

அடியார்களது துயரத்தைக் தீர்ப்பதால் ஒன்றி வாய்ந்த திருவடிகள். கட்டி அடி—பன்ச—பபநிஷுத் மயமான திருவடிகள். இங்குப் பன்சபூதங்கள் போல் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பன்ச உபநிஷத்துக்கள்; இன்பமே தருவன

1. 5. உந்தி

உந்தி—கொப்பூழ்.

1. தாமரை உந்தித் தனிப்பெரு நாயக! (திருவா. 1). நாயக—நாயகனே!
2. கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரைபோல் திருமார்பு, கால் தன் கை செவ்வா யுந்தியானே! (8-7-6).
3. அயனிடமே கொப்பூழ் (2-5-2).
அயன்—பிரமன்.

1. 6 திருமார்பு

பெரிய பிராட்டியாருக்கு உறைவிடம்

1. அவர்மேல் மங்கை உறைமார்பா! (6-10-10).
2. அன்னி மாதரமருந் திருமார்பினன் (9-10-10).
3. அல்லி மாதர்—தாமரைப் பூலில் வீற்றிருக்கும் பெரிய பிராட்டியார். பரிமளம் அடர்ந்த திருமேனி வாய்ந்த பெரிய பிராட்டியார் விரும்பி உறையுந் திருமார்பு.
4. மஹர் மாதருறை மார்பன் (4-8-2).
5. தீகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும், திகழ்கின்ற திருமாலார் (10-6-9).

இயல்பாக அழகு வாய்ந்த திருமார்பு. பிராட்டி உறைவதால் அழகு மிக்கு விளங்குகிறது. திருமாலார்-பிராட்டியிடம் பிரேமம் வாய்ந்தவன்.

5. மார்பில் திருமறுவும் (5-5-2).
மறு—மச்சம், ஸ்ரீவத்ஸம்
6. மடத்தையை வண்கமலத் திருமாதினைத், தடங்கொள் தார் மார்பினில் வைத்தவர் (4-2-7).

தடங்கொள்—பரப்புடைய. தார் மார்பு—திருத்துழாய் மார்க்க வேய்ந்த மார்பு.

7. மையார் கருங்கண்ணி கமல மலர்மேல், செய்யாள் - திருமார் பிளில் சேர் திருமாலே! (9-4-1)

செய்யாள்—தாமரை மலரில் வீற்றிருந்து, சிவந்த திருமேனி வாய்ந்தவள்.

1. 7. திருவதாம்

அதரம்—உதடு.

1. பவளச் செவ்வாயன் என்கோ? (3-4-3).
பவளம்போற் சிவந்த வாயுடையவன் என்பேனா?
2. செம்பவளத் திரள் வாயன் சிரீதரன் (3-5-4).
செம்பவளம் போலே விளங்கும் வாயுடையவன்.
3. செங்கணிவா யொன்றினோடுஞ் செல்கின்றதென் நெஞ்சமே (5-5-1).

கணி—கோவைக் கணி.

4. பளிங்குநீர் முகிலின் பவளம் பொற் கணிவாய் சிவப்ப (9-2-4).
தெளிந்த நீரை முகப்பதாலே அழிய மேகமானது பவளம் பூத்தாப்போல் வாயின் பழுப்பு.
5. தூழுறுவல் தொண்டைவாய்ப் பிராணை (5-3-8).
தொண்டை—தொண்டைக் கணி.
6. வாலியதோர் கணி கொல்?..., நீல நெடுமுகில் போல் திருமேனி யம்மான் தொண்டை வாய் (7-7-3).

அம்மான் தொண்டை வாய்—(செப்ருமாலுடைய)
தொண்டைக் கணியின் நிறமுடைய வாயானது; வாலியது ஓர் கணி கொல்?—நன்மையுடையதாய், நிறத்தாலும், இனிமையாலும் ஒப்பில்லாத தொண்டைக் கணி என்னலாமோ?

1. 8. திருமுக்கு

1. கொல நீள் கொடிழுக்கும் (5-5-6).
அழகு மிக்க கொடிபோல் வளங்கும் முங்கு.
2. மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ அறியேன் (7-7-2).
மாடு உயர்—பக்கத்திலே ஓங்கியிருக்கும், கற்பகத்தின்—கற் பகத்தின், வல்லி—கொடி.

1. 9. திருப்புருவம்

1. நீண்ட புருவங்களும் (5-5-5).
2. இன்னுயிர்க்கு ஏழையர்மேல் வளையும் இளை நீளவிற்கொல் மன்னிய சீர்மதனன் தகுப்புச் சிலைகொல்? மதனன், தன்னுயிர்த் தாதை கண்ணபெருமான் புருவமலையே (7-7-4).

ஏழையர்மேல்—பெண்பாலரைக் குறித்து, இன் உயிர்க்கு— உயிரைக் கவர்வதற்காகவே. நீல வில கொல்—கருத்த வில்லோ? (இந்தப் புருவம்). அன்றி, மதனன்—மன்மதன். கருப்பு—கரும்பு. தாதை—தகப்பன.

1. 10. திருத்தோள்கள்

1. தோனுமோர் நன்குடைத் தூமணி வண்ணன் (3-7-2).
2. கற்பக்க காவன நற்பல தோளற்கு (6-6-6).
காவன—காவைப்போல், நல்—சிறந்த.
3. சேண்டூர்த் தோள்கள் பல தழைக்க தேவபிராற்கு (8-2-9).
சேண்—ஒங்கி, சூர்—சோதி வாய்ந்த
4. தோள்களாயிரத்தாய் (8-1-10)
(இவன் எங்கும் பரந்திருப்பதால் ஆயிரக்கணக்கான தோள்கள்).

1. 11. திருச்செவிகள்

1. மகரம் தழைக்குந் தளிர்கொல், பைவிடப் பாம்பணையான் திருக்குண்டலக் காதுகளே (7-7-6).
2. பை—படம். மகரம் தழைக்கும் தளிர் கொல்—மகரவழிலில் தழைத்த தளிர்களோ? என்னுமாறு. குண்டலக் காதுகள்—குண்டலங்கள் அணிந்த காதுகள் குண்டலங்கள் மகரமீன்வழிவுடையன.

1. 12 திருக்கண்கள்

1. கண்ணுறுஞ் செந்தாமரை (திருவி. 43).
2. சோதி வாய்வுங் கண்ணவுஞ் சிவப்ப (திருவா. 1).
3. தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவுந் தலைமகனை (2-6-3).
4. அனைத்துலகு முடைய அரவிந்த லோசனனை (6-7-10).
5. கோலமே! தாமரைக் கண்ணதோர் அஞ்சன, நீலமே! (3-8-8).

கோலமே!—ஒப்புண ரூபம் தரித்தாற் போல் விளக்கு வோனே! தாமரைக் கண் அது அஞ்சன நீலமே!—தாமரைபோற் கண்கள் வாய்ந்து, நீல நிறத்தின் வடிவானவனே!

6. செந்தாமரைத் தடங்கண் (2-5-1).

7. கரியமேனி மிசை வெளிய தீறு சிறிதேயிடும் பெரிய கோலத் தடங்கண்ணன் (4-5-6).

கரிய மேனி மிசை-கறுத்த வடிவழகுக்கு மேலே. நீறு—அஞ்சனம் சிறிதே இடும்—ஒரளவு அணிகின்ற (மங்களகரமாக).

8. எரிகொள் செந்தாயிறிரண்டுடனே உதயம் மலைவாய் விரிகின்ற வண்ணத்து எம்பெருமான் கண்கள் (திருவி. 82).

எரிகொள் உதயம் மலைவாய்—நெருப்புடைய உதய கிரியில் உடனே—ஒரே காலத்தில். செம் நாயிறு இரண்டு—சிவந்த கதிர் களுடைய குரியன் இரண்டு, எழுந்தால் போல்; விரிகின்ற வண்ணத்து—பரவும் இயல்புடையன, சோதியாலே

1. 13. திருக்குழல்

1. ஈரிகுழல் (10-1-1). சுருண்ட குழல்.

2. மொய்ய நீள்குழல் தாழ்ந்த தோள்களும் (5-5-8).

மொய்ய—அடர்ந்து. தாழ்ந்த—தாழ்கின்ற. தோள்கள் வரையில் தாழ்கின்ற.

3. மாசறு நீலச் சுடர்முடி வானவர் கோளை (6-8-8).

முடி—குழற்கற்றை.

4. கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ் சுருளின், உள்கொண்ட நீல நன்னூல் தழழிகொல் அன்று மாயன் குழல் (7-7-9).

கொள்கின்ற கோள் இருளை—ஊழிக் காலத்தில் எங்கும் அடர்ந்துள்ள இருட்டை ககிர்ந்திட்டு—பஞ்சைப்போன் எஃதுட்டுச் சாரயில்லாததை அகற்றி இவ்வாறு பெற்ற, கொழும் சுருளின்—திணிந்த சுருளின். உள்கொண்ட—நூற்றுக் கொள்ளப் பட்ட. நீல நன்நூல் தழழிகொல்—கருகமையே திணிந்து அழுகிய நூல் திரளோ?அன்று—இல்லை; இவ்வாறும் வெரிக்க இயலாது,

1. 14. திருமுடி

1. பொன்முடியம் போரேற்றை (2-5-8)
அம் போர் ஏறு—மிகவுஞ் செருக்கணானவள்.
2. பொற்பமை நீல்முடி (6-6-10).
பொற்சு—அழுகு.
3. செங்கதிர் முடியன் என்கோ? (3-4-3).
கதிர்—லூளி.
4. விட்டிலங்கு முடியம்யான் (3-7-5).
அடர்ந்து வெங்குகிற கிரீடத்தையுடைய பெருமான்.
5. பொற்சு ரக்குன்றன பூந்தண்முடியற்கு (6-6-6)
சுடர் பொன குவிந்து அண்ண—சுடருடைத்தாய், பொன்மய மான குன்றை யொத்தா—பூ தண் முடியற்கு—அழுகிய கிரீடத்தை உடையவதுக்கு.
6. மின்னு நீண் புடியாரம் பல்கலன் தானுடைய எம்பெருமான் (8-9-2)
மின்னும் நில் முடி, ஆராய், பல் கலை (பல திருவாபரணங்கள்) உடையவன்.
7. பூந்தண்குழாய் முடியாய்! (7-6-3).
8. சொங்கலர் தண்ணத் துழாய் முடியானுக்கு (6-6-2).
கொந்கு—பரிபனம்.
9. கர்றைத் துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரான் (1-9-10)
10. மெய்ந்தின்று கமழு துளை விரையேறு திருமுடியன் (10-6-8).
விரை—பரிமளம்.

1. 15. திருவாபரணங்கள்

பகவான் அணியும் திருவாபரணங்கள் பலபல. இவை திரு மேனியில் உருத்தாமல் இவனுக்கு இதமாக அமைந்துள்ளனம் குறிப்பு.

1. பலபலவே ஆபரணம் (2 5-6).
2. மேதகு பல்கலன் ணீந்து (திருவா 1).
3. மெய்யமர் பல்கலன் நன்கணிந்தானுக்கு (6-6-7).
4. படிசேர் மகரக்குழழகனும் (8-5 3).
படிசேர்—வடிவுக்கு ஏற்றவாறு.

5. மின்னு நாலுங் கண்டலமும் (5-5-2)

நூல்—ழனுால்.

6. மன்னு பூனாம் நான்கு தோளும் (5-5-2)

பூன்—ஆபரணம்.

7. உடையார்ந்த ஆடையன் சண்டிகையன் உடை நாணினன் புடையார் பொன் நாவினன் பொன்முடியன், மற்றும் பலகலன் (3-7-4).

உடை ஆர்ந்த ஆடையன் அரையில் பூத்தாப் போல் விளங்கும் திருப்பீதாம்பரம் உடுத்தவன். கண்டிகையன்—திருக், கழுத்தில் கண்டிகை வேய்ந்தவன் உடை நாணினன்—பீதாம்பரத், தின் மேலே சாத்திய கோவை யுடையவன் பல்கலன்—பலவகைப்பட்ட திருவாபரணங்கள் பூன்டவன்.

8. பூந்தன் மாலைத் தண்டுழாயும் பொன்முடியும் வடிவும் (5-5-4).

9. தோளினை மேலும் நன்மார்பின் மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளினை மேலும் புனைந்த தண்ணைந் துழயுடையம்மான் (1-9-7).

10. துழாய்விரைப் பூமருவ கண்ணி எம்பிரானை (2-6-3).

விரை—பரிமளம். பரிமள மும் மலநும் மருவியிருந்துள்ள துழாய்க் கண்ணி வேய்ந்த பெருமானை

1. 16. திவ்யாயுதங்கள்

பெருமானிடம் அன்புடையோர்களுக்கு இவை ஆபரணங்கள் போல் விளங்கும்.

1. அறிமுயல் ஆழியங்கைக் கருமேனி யம்மான் (5-1-6).

அறம் முயல் ஆழி—கடியார்களைக் காப்பதாகிய தர்மத்தில் ஊன்றியிருக்கும் சக்கரம் கருமேனியோடு இவைந்த அழகு குறிப்பு.

2. சக்கரத் தண்ணலே! என்று (4-7-10)

அன்னால்—கையுந் திருவாழியுமான அழசைக் காட்டி அடிமைக் கொண்ட ஸ்வாமியே! என்று.

3. கையார் சக்கரத்தென் கருமானிக்கமே! (5-1-1)

4. தின் சக்கர நிழறு தொல்படையாய்! (6-2-5)

தின் சக்கரம்—பகலை இரவாக்கிய பொய்க்கும் நினைநிற்கும் தின்மையுடைய சக்கரம். நிழறு—சொத்தைப் புரப்புகின்ற. தொல்—ஒப்பிச்சா ஆயுதம்.

5. வளைவாய் நேமிப்படையாய்! (3-8-8),
வளைவாய்—குழ்த்த வாயுடைய; எங்கும் கூர்மையடர்ந்த
நேமி—சக்ரம்.
6. சடராழி சங்கேததி அளிக்கின்ற மாயப்பிரான் (2-3-10).
7. வலக்கையாழி இடக்கைக்க் கங்கம் இவையுடைய மால்
வள்ளானை (6-4-9).
மால் வள்ளானை—கறுத்த திருமேணியுடையவனை.
8. சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்ரரக்கையற்கு (6-6-2).
9. வெள்ளைச் சுரி சங்கோடாழி ஏந்தி (7-3-1)
சங்கோடு ஆழி ஏந்தி.
10. விடலில் சக்ரரத் தண்ணாலை (2-9-11).
கையை விட்டு நீங்காத சக்ரரத்தையுடைய பெருமானை
11. எப்போதுங்கை கழுவா நேமியான் நங்மேல் விளைகடிவான்
(பெ. திரு. 87).
நங்மேல் விளைகடிவான்—நமது விளைகளைப் போக்குவதற்
காக். கை கழுவா நேமியான்—கையை விட்டு நீங்காமல் சக்ரரத்தை
எந்துபவன்.
12. இந்த ஆயுதங்களே பகைவர் அஞ்சமாறு விளங்குகின்றன.
அடலாழி யம்மானை (1-4-10).
அடல் ஆழி—விரோதிகளை அழிப்பதே இயல்பான சக்ரம்
13. பொருமா நீள் படை ஆழி சங்கத்தோடு (1-10-1).
பொருமா நீள் படை—விரோதிகளை அழிப்பதின் முனைந்து
இத்தாலே மிகச் சிறந்தனவாய், வடிவோடே வளரக் கடவுதா
யுள்ள சக்கரத்தோடும் சங்கோடும்.
14. வென்றி வில்லுய் தண்டும் வாளும் சக்ரமும் சங்கமும்
(5-8-3).
வென்றி—வெற்றி கொள்ளும்.
15. சிறா வெரியுந் திருக்கீநமி வலவா! (6-10-2).
(அசுரர் குலங்களை நீராக்கி) சிறா—சிறி. எரியும்—அழலைக்
கூக்குகின்றன.
16. திண்டுஞ் சடர் நுதி நேமியஞ் செல்வர் (திரு. வி. 9).
திண்ணீயதாய், அழகியதாய், ஓளியும் வாயுழுடைய சக்ரம்
எந்தும் பெருமான்.

17. ஒன்றை யுடைய உலக்கை ஒள்ளாள் தன்னுடு கொண்டு புள்ளிர்ந்து (3-10-1).

தண்டு—கதை. ஒள்—ஒளியுடைய; கராள. புள்—கருடன்.

1. 17. அணை

1. அணைவது அரவணனமேல் (2-8-1).
2. நாகனை மிசை நம்பிராண் (5-10-11).
3. சுடர்ப்பாம்பனை நம்பரணைத் திருமாலை (8-7-11). சுடர்—சோதி அடர்ந்த.
4. பைகொள் பாம்பேறி உறைபரரனே! (3-8-4) பை—படம்

1. 18. வாகனம்

1. தூஷியம் புள்ளுடையாள் (4-5-4). அம் தூஷி புள்—அழிய சிறஞ்சிலுடைய கருடன். கருடனை வாகனமாக உடையவன் பரமன்.
2. ஆடும் பறவை மிசைக் கண்டு (7-10-3) அழிய நடையுடைய கருடன்மேல் கண்டு.
3. பொருசிறைப்புள் உவந்தேறும் (1-9-3). பொருசிறை—அடர்ந்த சிறஞ்சிலுடைய.
4. கறையணி முக்குடைப் புள்ளைக் கடாவி அசராரக் காய்ந்த அம்மான்' (3-10-2).

கறை அணி முக்குடை—முட்டை பக்குவமாவதற்கு முன்னே உடைக்கையாலே நுனியில் கருகுதலாகிய அடையாளமுடைய அலது வாய்ந்த கருடன்.

5 காய்சினப் பறவை யூர்ந்து பொன்மலையின் மீமிசைக் கார் முகில்போல் (9-2-6)

காய்சினப் பறவை—பகைவர்களிடம் மிகுந்த சிற்றமுடைய கருடன்.

1. 19. கொடி

1. ஏறும் இருஞ்சிறைப்புள். அதுவே கொடியா உயர்த்தானே! (8-5-9).
 2. வெஞ்சிறைப்புள் ஞயர்த்தார்க்கு (1-4-1).
- வெம் சிறை புள்—பறந்து வரும்போதே பகைவர்களை முடித் துக்கொண்டு வரும் கருடன். உயர்த்தார்க்கு—கொடி வை கொண்ட வருக்கு.
3. கொடி மன்னு புள்ளுடையண்ணல் (4-1-9)

4. குருப்புட்கொடி சக்கரப் படை வான் நாடு! (5-7-3).
கருளன்—கருடன்.
5. திறை புகழுஞ்சிறைப் புள்ளின் கொடியானை (9-4-10)
கொடியான்—கொடியுடையவன்.

1. 20. தேவிமார்

தேவிமார் இருமருங்கிலும் அமர்ந்து இப்பெருமாளது பேரேற்றிலை அனுபவிப்பர். தேவிமார் பெரிய பிராட்டியார், பூமிப் பிராட்டி, நீளாதேவி

1. பூவினை மேலிய தேவி மணாளனை (திருவி. 89).
பூ—தாமரை. பூவினை—பூவின் மேல்; இவளது திருமேனியின் மென்மை, பரிமளம் குறிப்பு.
2. கைய கண்ணாள் மலர்மேலுறைவாள் உறை மார்பினான் (4-6-2).
இவளது கண்ணமுகில் ஆழந்திருப்பவன்.
3. ஒசித்த ஒண் மலராள் கொழுநன் (6-7-8).
இவளோடு எப்போதும் இளைந்திருப்பதால் துவண்டிருப் பன் இவனுக்கு நாயகன்.
4. மணிமாமை குறைவில்லா மலர்மாதர் உறைமார்பன் (4-8-2).
புக்ரோடு விளங்குபவன்.
5. பாரணங்காளன் (10-5-2)
பாரணங்கு—பூமிப் பிராட்டி.

6. குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளுந் திருவும் நிழற் போல் வனர் (திருவி. 43).
குழல் கோவலர் மடப்பாவை—அழகிய குழற்கற்றையுடைய வளாய், ஆயர் குலத்தில் அவதரித்த நப்பின்னைப் பிராட்டி.

7. உடனமர் காதல் மகளிர் திருமகள் மண்மகள் ஆயர், மடமகள் (1-9-4).
காதல்: அகலகில்லேன் இறையும் என்றவாறு பெருகும் காதல்.

8. நிறைவினாற் குறைவில்லா நெடும் பண்ணத்தோள் மடப் பின்னை (4-8-4).
நிறைவு—பெண்மைக்கான பூர்த்தி. குறைவில்லா—அடர்ந் துள்ள. நெடும் பணை தோள்—நீண்டு பணைத்த தோன்னடைய மடம்—மடப்பம்.

1. 21. பரிஜூனங்கள்

பெருமானும் பிராட்டிமாரும் கூடியுள்ள சேர்த்தியில் கைங்கரியம் செய்வோர் ஆதிசேஷன், கருடன், சேணத் தலைவர் போல்வார்

1. அயர்வறு மமர்க எதிபதி (1-1-1).

அயர்வு அறும்-பகவானை அனுபவிப்பதில் தடங்கல் இல்லாத. அமர்—நித்தியகுரிகள். அதிபதி—தலைவன்; இவர் களிலும் மேங்பட்ட தலைவன்.

2. அயர்வி மமர்க எாதிக் கொழுந்தை (1-7-4).

அயர்வு இல்-பகவத் விஷயத்தில் மறுதியில்லாத. ஆதி கொழுந்தை—இவர்களது வாழ்வுக்குக் காரணமாய் இவர்களுள் முக்கியமாக இருப்பவன்.

3. விண்ணோர் பரவ நிஃ்ற நாதனை (திருவி. 79).
விண்ணோர்—நித்தியகுரிகள்.

4. கலக்க மில்லா நல்தவ முனிவர் கரை கண்டோர், துளக்க மில்லா வானவசர்ல்லாந் தெழுவார்கள் (8-3-10).

கலக்கம் இல்லா—உலகப் பிறவியால் நிகழும் கலக்கம் இல்லாத. நல் தவ முனிவர்—ஸநகாதி முனிவர். கரை கண்டோர்—உலக வாழ்க்கையாகிய கடலைக் கடற்கு வந்த முக்தர் (மோஷம் பெற்றவர்). துளக்கம்—சலனம் வானவர்—நித்தியகுரிகள்.

5. பேர் வானவர்கள் பிதற்றும் பெருமையென (10-4-1).

வா ன வர் க ள்—நித்தியகுரிகள். பேர்—திருதாமங்களை, பிதற்றும்—விருப்பாலே அடைவு கெடக் கூறும். பெருமையன்—பெருமை வாய்ந்தவன்.

2. கல்யாண ஞானிகள்

பெருமானது குணங்கள் எண்ணிறந்தன. இவற்றுள் சில, இவனது இயல்லப விவரிப்பன; சில அடியார்கள் அனுபவித்து மகிழ்வதற்காவன; பகைலர்களுக்கு அச்சம் விளைவிப்பன சில. இவை மேல் வரம்பில்லாமல் மேன்தீமலும் ஒங்கி விளங்கும் என்கிறார் ஆழ்வார். யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸி; ஸதூ—திவற்றை அனுபவித்து விளக்கும் வாசகங்கள் விவரிக்க இயலாமல் செயலற்று மீண்டன என்கிறது கைத்திரீயம்.

2. 1. ஞானம்

இது சங்கல்ப ஞானம் எனப்பெறும். பிரபஞ்சத்தில் எங்கும் தீகழ்வளவற்றை ஒரே காலத்தில் நேரிற் காண்பது போல் அறியும் பேராற்றல் இது.

1. உணர் முழு நலம் (1-1-2).

முழு உணர்வும் முழு நலமுமான ஞான ஆண்த மயமானவன். “ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்”.

2. மிக்க ஞான மூர்த்தியாய வேத விளக்கினை (4-7-10).

அளவிட முடியாத ஞான ஸ்வரூபனாய், வேதமாகிய விளக்காலே காணப்படுவேன்.

3. ஆர்ந்த ஞானச் சுடராசி (1-5-10).

பரிபூர்ணமாய், ஞானத்தின் ஒளியுடையவனாய்.

4. செய்ய சூழ் சுடர் ஞானமாய் வெளிப்பட்டிவை படைத்தான் (3-6-1).

செய்ய சூழ் சுடர் ஞானமாய்—செவ்வியதாய், சூழ்வதாய்க் கொண்டு, ஒளிர்கின்ற சங்கல்ப ஞானம் இயல்பாகவேஷடையவன். இளிப்பட்டு—படைப்பதற்கு முற்பட்டு. இவை படைத்தான்—என்னாகுற்றையும் படைத்தான்.

5. வருந்தாத ஞானமாய் வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்(3-1-5).

வருந்தாத ஞானமாய்—முயற்சி ஏதுமில்லாமல் இயல்பாகப் பெற்ற ஞானம் வாய்ந்தவனாய். வரம்பு இன்றி—எல்லால் யில்லாமல். முழுது இயன்றாய்—எல்லாப் பொருள்களிலும் இருப்பவனாய்.

6. மாகுணா ஞானமாய் முழுதுமாய் (3-1-8).

மாகுணா—ஜயந்திரிபுகளாகிய இழுக்கு இல்லாமல். முழுது மாய்—யாவற்றையும் உனதாக்கிக் கொண்டு.

7. மழுங்காத ஞானமே படையாக (3-1-9).

மழுங்காத—குறைவேயின்றி அடர்ந்துள்ள. படையாக—பரிகரமாக, உதவியாகக் கொண்டு.

2. 2. ஆண்தம்

ஈதத்திரீய உபநிஷத்தில் பகவான் ஆண்த மயன் என்று போற்றப்படுகிறான். இவன் கொள்ளும் ஆண்தம் பரிபூர்ணமானது; இவன் அனுபவிப்பது பேரின்பம்.

1. முட்டிக் கல்போதுத் தூதுகளை நாசத்தி (2-10-3).

முட்டு இல்—முடிவே யில்லாத. பல் போத்து—பயன்வாய்வாக இன்பம் வாய்ந்த.

2. வீவில் இன்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்த நம் அச்சுத்தன் (4-3-3).

வீவு இல்—குறைவே காணாத. இன்பம் மிக—இன்பக் பெரும் எல்லை நிகழ்ந்த—யிருதியை ஏத்துவாயிருக்கும்; கிழுந்த என்றவாறு.

3. வானுயர் இன்பம் மன்னி வீற்றிருந்தாய் (8-1-9).

வான்—பரமபதத்தில். உயர் இன்பம்—மேன்மேஹும் பெரும் இன்பத்தை. மன்னி—பெற்று. வீற்றிருந்தாய்—பெருமையுடன் விளங்குகிறாய்.

4. (1) கடிசேர் நாற்றக்குள்ளாலை, (2) இன்பத்துங்பக் கழி நேர்மை, ஒடியா இஸ்பப் பெருமையோன், (3) உணர்விதூங்பா ஒனுவனே (8-8-2).

(1) கடிசேர் நாற்றக்கு உள் ஆலை—பரிமளமே அடிர்ந்து பரிமள மயமான தெக்கம். ஆலை—மது; “ஸீவ கந்த; ஸர்வரா” என்பது குறிப்பு. (2) இன்பத் துங்பக் கழி; தர்மை—இன்பத்திற் கான துங்பம்: அற்பாயிருத்தல். நீலையற்றது என்ற காரணங்களால் காலனும் குறைவு. தீவை கழி தேர்கை ஒடியா—தீவை நீங்கி, இன்பம் சிரிக்கனுங் குறையாதவாறு விளக்குவோன். (3) உணர்வில்—ஞானத்தான். உபயர் ஒனுவன்—மேம்பட்டவன். ஒனுவன்—யாவரினும் சிறப்புடையவன்.

2. 3. செல்வங்கி

இவன் யாவர்க்கும் ஈன்; யாவன்ரயும் தஷ்காக்கிடு கொண்டு காக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்தவன். ஈன்: இப்பண்பு ஜூச்வர்யம். ஸ்ரீவைகுண்டலமும் அண்டங்கள் யாவும் இவன் துணைம். ஸ்ரீவைகுண்டம் நித்யமாயிருப்பது. ஆதவால் நித்ய விழுதி. அண்டங்கள் இவனது லீகைக்காவன; ஆதவால் இவை விலா விழுதி; இவை இரண்டும் உபய விழுதி எனப்பெறும். விழுதி—செல்வம். இவன் உபய விழுதி நாதன். உபய விழுதியும் இவனுக்கு ஜூச்வர்யம், உடையம்.

1. ஈன் என் கருமாணிக்கம் என் செக்கோலக் கண்ணன், யின்ப்னார் நாயகன் (2-7-1).

எனக்கு நாதன், நித்ய சூரிகளுக்கு நாதன்; ஆதலால் உபய
விபூதி நாதன்.

3. உயிர்கள் எல்லா உலகு முடையவன் (3-2-11).

எல்லா உலகங்களும் இவற்றில் வாழும் உயிர்களும்
உடையவன்.

3. ஒர் ஆயிரமாய் உலகைழி அளிக்கும், பேர் ஆயிரம் கொண்ட
தோர் பீடு உடையன் (9-3-1).

பீடு—மேருமை பேர்கள் ஆயிரங்களாக வாய்ந்தவன்.
ஒவ்வொரு பேரும் ஆயிரம் வகைகளிலே உயிர்களைக் காக்கும்.

4. அமைவுடை அமரரும் யாவையும் யாவரும் தானாம்,
அமைவுடை நாரணன் (1-3-3).

அமைவு—இயல்பு, நிறைவு, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்
ஆகியவை கை வந்துள்ள பிரமன் முதலோரும், அசேதனங்களும்
தானேயாகி விளங்கி. அமைவு உடை நாரணன்—இந்த தேவர்
களுக்கு முதல்வனாக இருப்பதால் நாராயணன் என்ற திருநாம
முடையவன்.

5. வீற்றிருந்து ஏழுலகுந் தனிக்கொல் செல்ல (4-5-1).

வீற்றிருந்து—யாவர்க்கும் இறைவன் என்ற மேன்மையோடு
வினங்கி ஏழு உலகும்—உலகங்கள் எழிலும் தனி கோல் செல்ல—
ஒப்பற்ற தன் ஆணை நடக்குமாறு, அதாவது கனது ஆணைக்குட்
பட்டவாறு.

6. உண்டும் மிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும்... கண்டவாற்றால்
தவதே உலகென நின்றான் றனைன (4-5-16)

பூமியை உண்டும், உமிழ்ந்தும், கடந்து (அளந்தும்) இடந்தும்
(வராகமாகி) கண்டவர்றறல்—கண்கூடாக உலகு தானே என
நின்றான்—“பதிம விச்வஸ்ய” (உலகுத்து நாயகனை) என்றவாறு
உலகங்களுக்கு இறைவனாவான்.

2. 4. காரணம்

உலகங்களுக்கும் இவற்றில் வாழும் உயிர்களுக்கும் ஸ்ரீமந்
நாராயணன் காரணம் “நான் பலவாகக் கடவேன்” என்று
இவன் சங்கல்பித்து உலகைப் படைத்தாம், சேதன் அசேதனங்
கனராணன், “இவற்றுள் புகுந்து இவற்றிற்கு நாம் ரூபங்களைச்
செய்வேன்” என்றான். ஆதலால் இவனே மூலகைக் காரணமு
மாண்ண: ஆக சேதன் அசேதனங்களைச் சொல்லும் செற்றன
தன்மை வாகுமாறு இவன் விளங்குகிறான்.

1. சோராத் எப்பொருட்கும் ஆசியாகி சோதி (2-1-11).

சோராத்-என்றும் சோராதலாறு. ஆசி ஆம் சோதி—காரணமாகி, இதனால் பரஞ்சோதி என்றறியப்படுகிறான்.

2. மூவாத் தனி முதலாய் (2-8-5).

மூவா—மூப்பே இல்லாத. தனிமுதல்—தனக்கு வேறு உதவி யில்லாமல். தானே காரணமாகி.

3. எப்பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனிநின்ற (2-8-10).

எல்லாவற்றிற்கும் இவன் வேர்—உபகரணங்களாகி, முதலாய்—செய்பவளாய். வித்தாய்—உபாதாணமாய், செய்பொருளாய். இவ்வகையில் மூவகைக் காரணங்களுமாகி.

4. பொருளென் நில்வுலகம் படைத்தவன் (2-10-11).

பொருள் என்று—அடியார்களைப் பிருவது தனக்குப் பயன் என்று

5. மண்ணும் நீரும் ஏரியும் நல் வாயுவும் விண்ணுமாய் விரியும் எம்பிராணையே (1-10-2).

மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாசம்—இவற்றுக்குக் காரணம் இவனே “பலவாகக் கடவேன்” என்று இவன் சங்கலபித்தவாறு.

6. முனி மாப் பிரம முதல் வித்தாய் உலகம்-மூன்றும் மூன்றைப்பித்த (8-10-7).

முனி—மனைஞ்சு செய்பவன், “நான் பலவாகக் கடவேன்” என்று. மா பிரமம்—ப்ரஸ்தும் என்று யாவுரவும் பாராட்டப் பெற்று. முதல் வித்தாய்—முக்கிய காரணமான உபாதாணமாகி, செயல் பொருளாகி

7. கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்க் குணங்கள் படைத் தளித்துக் கெடுக்கும்—அப், புண்டரீகெக் கொப்பூழிப் புனற்பள்ளி யப்பன் (7-1-11).

குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தி மூவராய்; படைத்து—பிரம ஞாக்கு அந்தர்யாமியாகி உலகைப் படைத்து. அளித்து—தானே விஷ்ணு சூபமாய்க் காத்து. கெடுக்கும்—சிவனுக்கு அந்தர்யாமியாகி. அபுண்டரீக கொப்பூழி புனல் பள்ளி அப்பனுக்கே—அனத்த சாவியான ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே

2. 5. எங்கும் பரந்திருத்தல்

இப்பண்பு வ்யாப்தி எனப் பெறும். “அந்தம் ப்ரஹ்ம”; இவன் எல்லாக் காலத்திலும், எல்லாப் பொருள்களிலும் அடர்ந்

கிருபைங். இந்த அவசியம் கூக் கிருபைங், இந்த இடத் தலை நாள் கிருபைங், இந்தப் பொருளாக (கிவண்டாக)த் தான் கிருபைங்—கிட்டும்தும் கிழவும்து கிள.

1. திடவிசம் பெரிவளி நீர் நிலமினவ மிகைப் படர் பொருள் குறுவதுமாய், —அவ்வியலை தொறுக், உடல் மிகை உயிரெண் ரெந்தெங்கும் பரந்துள்ள (1-1-7).

திட விகம்பு—தினையான ஆகாசம். எரி—தி. வளி—காந்று. புடர் பொருள் குறுவதுமாய்—இனை ஆகாரமாகப் பரந்துள்ள பொருள்கூட்கு செயல் பொருளாய் (கபாதானமாய்). அவை அவை தொறும்—அவை எங்காவற்றிலும். கரந்து எங்கும் பரந்துள்ள—யாவரும் அறியாதவாறு மறைந்து. எல்லாவற்றுள்ளும் படர்ந்திருக்கிறான். எவ்வாறெறவிக், உடல் மிகை உயிரெண்—சீரந்தை தரித்து இயங்கச் செய்யும் ஆத்மாவைப் போல.

2. (கிவண் பரந்துள்ள இடங்கள்): சேஷ்பால விடோ உயிரோ மற் றெப் பொருட்கும், ஏன் பாலும் சோரான் பரந்துள்ளாம் எங்கும் (2-8-8)

சேஷ்பால விடு-உயிர்ந்ததான் பரம பதம் உயிர்—இதிலுள்ள மூக்தாத்தாத்கள் மற்று எப்பொருட்கும்—ந்தவர், மனிதர் பீபான் ற ஜீவர்கள், அசேதனங்கள்—இவற்றுள் உறைந்திருக்கிறான் ஏன் பாலும்— என்னைப்படும் இடங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும், அங்கது எட்டு தினைகளிலும். சோரான்—சிறிதனவும் விட மாட்டான்; எங்கும் பரந்துள்ளன்.

3. (பரந்த பெறும் இடபம்):

பக்கத் தன் பரவையுன் தீர்தொறும் பரந்துள்ள பாந்த அங்கடமிதென், தை விகம்பொழிவறாக கரந்த சினிடந்தொறும் இடந்திகம் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ள (1-1-10).

பாந்த அங்கடம் இது ஏன்—பரந்த அங்கடத்தில் அனுபவிக்கும் போகங்களுடன் பரந்த தன் பரவையுன்—பரந்த அளிர்ந்த நிகுடைய கடவில் நீர் தொறும்—ஒவ்வொரு நீர்த்திவலையிலும். திலம் விகம்பு ஒழிவற—இவ்வாறே நிலக்குதலும் ஆகாசத்திலும், கரந்த சிக் இடந்தொறும்—ஏதாவது விளைவிய ஆத்மாக்களிலும், கரந்த—கானாத வகையில், எங்கும்— எல்லாவற்றுள்ளும். பாந்துள்ள—வியர்பித்திருக்கிறான்.

6. (எங்கும் ஆகவ ஒதியோடு அடாத்திடுவினால்)

அழக்கி ஞானச் சட்டராளியாகி—என்றும்
ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி எங்களும் நிறைந்த (3-3-4).

குழக்கி—எங்கும் குழந்துள்ள. ஞானச்சடராகி—ஞானத்தாலே
ஈந்த புகா சோதிமயமாகி ஏழ்ச்சி—எழுதல். மலர்தல் கேடு—
ஞானதல் இன்றி—இன்காமல், என்றும் எங்களும்—எப்பொதும்
எங்கள் இடங்களிலும். நிறைந்த.

2. 6. காப்பு

அகாரத்தின் கருத்து, முக்கியமாக, காப்பவன் என்பது,
இவன் ரஷான்; இத்தன்மை ரஷாகத்வம். காப்பு என்பது, அடியார்
வேண்டாதவற்றை அகற்றுவதும், விரும்புவனவற்றை
அளிப்பதும்.

(1) அடியார் வேண்டாதவற்றை இவன் அகற்றும் வகை
வருமாறு:

1. வான் சரண் சுரச்காய், அசரர்க்கு வெங்கற்றமுமாய் (6-3-8).

அமரர்க்குப் புகைவர்களான அசரர்களை அழிக்கு, இவர்
கஞ்சகுப் புகைவான் எம்பெருமான். வெம் கூற்றும்—கொடிய
யமன்,

2. கூற்றியல் கஞ்சகைக் கொன்று, துவர்க்காய்க் கொடுஞ்
கேளை தடிந்து (7-6-10).

கூற்று இயல்—யமன் போலே எப்போதும் உயிரைக் கவர்
வதுகே குறிப்பாகவுடைய.

3. உட்குடை அசரர் உயிரெல்லாமுன்டு ஒருவனே! (7-2-3).
உட்கு—மிடுக்கு. உடை—உடைய.

4. உடம்பினாற் குறைவின்கா உயிர் பிரிந்த மலைக் குண்டம்,
கிடந்தன போல் துணி பலவா அசரா மூாம் துணித்துநெந்த
(4-6-10).

தேவர் வேண்டாதது, அசரர்களால் நெரும் தினைகள்,
உடம்பினால் குறைவு இன்கா—தின்களிய சரிரமுடைய. பலவா
துணி—டலவகைபாலும் துணிவுள்ள. அசரர்கள் உயிர் நீத்துக்
கூட்டுத்து, உயிர் பிரிந்த மலை குண்டம் பல போல—இந்திரங்கள்
வெட்டப்பட்டுக் கூடியது. மலைகள் கிடத்த மலைகள் போல். கிடத்

கொள்கூட பறந்து துன்பியைத்த மலைகளின் சித்துவமை இந்திரன் வெட்டி வீழ்த்தினான்.

(2) அடியார் விரும்பியவற்றைச் செய்த வகை.

5. கூடி நீரைக் கடைந்தவாறும் (1-10-10)

அமரர்கள் இழந்த செவ்வத்தை மீட்டுக் கொடுப்பதற்காக, இவர்களோடும் சூரர்களோடும் கூடிப் பாற்கடனைக் கடைந்தான் பகவான்

(3) உயிர்களை உய்விப்பதற்காக அவதாரங்கள்

6. உயிரினிப்பான் எந்தின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்? (திருவி 1)

7. ஞாலத்துடே நடந்து நின்றும் கிடந்திருத்தும், சாலப் பல நாள் உகந்தோ நுயிர்கள் காப்பானே! (6-9-3)

உகந்தோரும்—அவதாரத்திற்கான யுகங்களிலே.ஞாலத்துடே நடந்தும்—பூமியிலே எங்கும் நடந்து சென்றும் நின்றும்—யில் வேந்தி எதிரில் நின்றும் (ராமாவதாரத்தில்) கிடந்தும்—கடற் கரையில் ஒரு பெருங்கடல் போல் சயணித்துக் கொண்டும். இருந்தும்—பிராட்டியோடு இனிதுடன் வீற்றிருந்தும்

(4) பெரிய பிராட்டியாரின் கடாசுத்தாலே இவன் செய்யும் ரகுணம்:

8. “என் திகமகன்சேர் மார்பனே என்னும்” என் குடை ஆவியே! என்னும் (7-2-9).

என்னிடம் கருணை கொள்கூள்ள திருமகளின் அருள்தோக்கானே என்னைக் காப்பதால் எனக்கு உயிர் போன்றவன்.

9. என் திருமார்பம்நானை (7-6-7).

(1) நூல்கள் வெளியிட்டுக் காப்பாற்றும் வகை:

10. பண்புடை வேதம் பயந்த பரஞ்சு (6-6-5)

11. வேத(ம) முன் விரித்தான் விரும்பிய கோயில் (2-10-10).

12. நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த நிறை ஞானத் தொருமூர்த்தி (4-8-6).

2. 7. ஆண்மை

ஆண்மை—ஆனாந்தர்வண்மை ஸர் ஓவச் வரன் யாவர்க்கும் திபந்தா; இவனது ஆணை எங்கும் செல்லும் என்பது.

1. வனவேழ் உலகின் முதலாய வாணோ ரிறையை (1-4-1).
2. வளம் ஏழ் உலகு—வளம் மிக்க ஏழு உலகுகள்
3. உயிர்கள் எல்லா உலகமுடையவனை (3-2-11).
4. நாயகன் முழுவேமுலகுக்குமாய் (3-4-11).
5. பாகிஸ்தான் தொல்புகழ் மூவுலகுக்கும் நாதனே! பரமா! (2-6-10)
6. பாகிஸ்தான்—பரவியுள்ள
7. பேசுதின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் நன்குக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனை (4-10-4)
8. மூவராகிய மூர்த்தியை முதல் மூவர்க்கும் முதல்வன்றனை (3-6-1).

2 8. இரட்டைக் குறிப்பு

ப்ரளயத்தின்போது இறைவன் சேதன அசேதனங்களைத் தன்னுள் ஒடுக்கி வைத்துக் காக்கின்றான். பின்பு இவற்றைப் படைத்து இவற்றுள் உறைசின்றான். இத்தொடர்பாலே இவற்றின் இழிவுகள் இவனை அனுகவும் மாட்டா; சூரியனைக் கண்ட இருள்போலே தாமே நீங்கிலிடும் சேதனருக்கான இழிவுகள். துண்பம், பிணி, பசி, தாகம் கர்மம், பிறப்பு, இறப்பு போவனை: அசேதனங்களுக்கான இழிவுகள்: தோன்றுதல், மாறுதல், மறைதல் போல்வன். இந்தகைய இழிவுகளுக்கு எம்ஶபருமான் எதிர்நிலையாவான். இழிவுகளுக்கான எதிர்நிலையாகும் இந்த குணத்தோடு இணைத்துக் கூறுவது இவனது கல்யாண குணங்கள். இந்த இரட்டை குணத்தாலே இப்பிபருமானது மேன்மை விணங்கும். இவை இரண்டும் உபய விங்கம் எனப்பெறும். விங்கம்—அடையாளம், குறிப்பு.

கல்யாண குணங்கள் என்பவை மங்களத்தைத் தருவன, பகவானுக்கு அனுகலமாய் இன்பமே தருவன; அடியார்க்கு ஆண்தத்தையும் மங்களத்தையும் அளிப்பன. இவனது கல்யாண குணங்களால் இழிவு என்பது இலணிடம் அனுக மாட்டா; ஸர்வேச்வரன் சிறந்த குணங்களுக்கு ஆகரமாக இருப்பவன்.

இவனுக்கே உரியவொன கல்யாண குணங்கள் உபநிஷத்துக் கள். இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள், பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரம் ஆபகவத் தீதைப் போல்வனவற்றுள் ஆங்காங்கீ வெளியாகின்றன இவற்றை ஆசார்யர்கள் ஒன்று சேர்த்து வெளிட்டுள்ளார்கள்.

இவற்றுள் குடியேங்காலங்கள் குரும், பகும், வீசும், ஆட்சிவரும், சுத்தி, தேஜஸ் என்பன.

அடியார்கள் விளையாக ஊழ்ந்துள்ள குணங்கள் யருஙன.

2. 9. நாய்ச்சு

இது வாத்ஸல்யம். அங்நிச்சு கண்ணிடப் பாய்ச் சூட்டும் பேர்ச்சு வாத்ஸல்யம். இந்தப் பண்பால் பகவான் அடியார்களுக்கு நற்றங் குறைகளைப் புறக்கணித்து, அருளே பொழிகின்றான்.

(1) பொதுவாக:

1. என்னிலும் வரும், என் இனி வேண்டுவம்? (1-10 2).

நாம் பகவான்து மேன்மையை மனத்துக் கொள்ளாமல், சாதாரணமாக, குடம், பசு என்பது போல் ஈச்வரன் என்று கருதினால், “இவன் நம்மை நினைக்கிறான்” என்று பகவான் நம்மிடம் வருவான். ஆதலால் இவன் நம்மைக் காப்பதற்கு வேறு என்ன வேண்டும்? அங்றி இவன் இருபத்தாறாவது தத்வம். என்களை என்னும்போது இருபத்தாறு என்றால் ஈச்வரன் தன்கையே குறிப்பதாகக் கணிப்பான். மாந்தரிடம் இவன் கொள்ளும் அன்பு இத்தகையது

2. கண்ணாவான் என்றும் மன்னோர் விண்ணோர்க்கு (1-8-3) கண் ஆவான்—தாய் போல் காப்பவணாவான் ~

3. சன்ம சன்மாந்தரக் காத்து அடியார்களைக் கொண்டு போய்த், தன்மை பெறுத்தித் தன் தனினைக் கீழ்க் கொள்ளும் அப்பகலை (3-7-7).

சன்ம சன்மாந்தரக் -சன்ம பரம்பகர்கள். காத்து—பிறவி நேரா வண்ணம் காதது. அடியார்களைக் கொண்டு போய் ஸுவைகுண்டத்தில் ஏற்றுக் கொண்டு தன்மை பெறுத்து-ஸ்வருபம் பெறுமாறு செய்து.

4. என்னுள் கலந்தவன் (2-5-3).

5. ஆய்கொண்ட சீர் வள்ளும் ஆழிப்போக் கணக்கே யுள்ள (3-9-9).

ஆய்கொண்ட சீர்—வேதக்களில் ஆராயப் பெற்ற ஆயந்தம் போன்ற குணங்கள் வாய்ந்து பெறுவையுடைய எண்களே யுள்ள—எனவிடம் அன்பு கொண்டு தன்மை பொழிவிருந்து.

(3) மார்க்கண்டேயனிடம் அங்கு:

6. மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழு நான், இன்டைச் சடைமுடி காலூடன் கொண்டு உசாக் செல்லக் கொள்ளப்பட்டுத் தன்னொடுங் கொண்டுடன் சென்றது (7-5-7)

இன்டை சடைமுடி சக்ஞ—மாலையும் சடையுமுடைய சிவன். உடன் கொண்டு—மார்க்கண்டேயனைத் தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டு. உசா செல்ல—பரமாகிய நாராயண னொடு உசாவுவதற்காகச் செல்ல. உடன் கொண்டு—தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு. சென்றது—பிரியாமலே நடந்து கொண்டது. (நாராயணன்) இவனைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டது.

(4) பிரகலாதனிடம் அங்கு:

7. சீற்றத் தோடகுள் பெற்றவன் அடிக்கீழ்ப் புகதின்ற செங்கள் மால் (3-6-6).

சீற்றத்தோடு—இரண்ணியன் விஷயமாகக் கொண்டது இப் பெருமாளது அருளைப் பெற்றவன் பிரகலாதன்.

பிரகலாதன் தனது அடிக்கீழ் ஒதுங்குமாறு நிற்றவன் சிங்கப் பிரான். நின்ற—பிரேமத்தால், பகவான் காட்டிய எளிமை.

(5) சிவபெருமாளிடம் பேரங்கு:

8. வாள்கொள் நீள் மழுவாளி உண் ஆகத்தாள் (9-8-10).

வாள்—ஒளி, மழுவாளி—மழு ஏந்தும் சிவபெருமாள். உண் ஆகத்தாள்—உணது திருமார்பில் ஓரிடத்தில் உறைபவன்.

9. குமரனார் தாதை துன்பந் துடைத்த கோவித்தனாரே (10-2-6).

குமாரனார் தாதை—சிவபெருமாள். துன்பம்—பிரமன் இட்ட சாபத்தால் கையில் கபாவன் கொண்டு, அது நிறமுவதற்காக எங்கும் பிச்சை நாடித் திரிந்தது. துடைத்த—பீபாக்கிய.

(6) பகைவனிடமும் பிரேமம்:

10. சேட்பால் பழம்பகைவன் சிகபாலன் திருவடி /தாட்டபா வளடந்த தன்மை (7-3-3).

சேட்பால்—தெடுங்காலமாகவே, பழம் பகைவன்—பழமுமைப் பகைவுடையவன். திருவடி—கண்ணப்ரான் (கண்ணப்ரான்து), தாப்பால்—திருவடிகளில்.

2. 10. இயல்பில் கலந்துள்ளது

இது சில காலம், சௌகரியம் : பெரியவன் தாழ்ந்தோகுடன், நிரோடு நீர் கலப்பது போல் இயல்பில் கலப்பது. இராமபிரான் வேடுவணோடும், குரங்கோடும், அரச்சணோடும் இயல்பில் கலந்து “எழுவராணோம்” என்று ஏடுத்துக்கொட்டு.

1. என்னுள்ள கலந்துள்ளன (2-5-3).

இதுவே பகவானுக்குத் திருநாமம் போலும்!

2. அந்தாயத் தன்பு செய்து என் ஆவிசேர் அம்மானுக்கு (2-5-1) அந்தாமம்—பரமபதம்; பரமபதத்திலுள்ள நித்திய குரிசீல் குறிப்பு. இவர்களிடம் கொள்ளும் அன்பை என்னிடம் செய்து.
3. தானும் யானு மெல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம் தேனும் பாலும் நெய்யும் கண்ணலும் அழுதுமொத்தே (2-3-1).

தானும்—ஸர்வேச்வரனும். இயல்பில் கலந்தோம். எவ்வாறெனில்? தேவோடு தேனும், பாலோடு பாலும், நெய்யோடு நெய்யும், கண்ணலோடு கண்ணலும் கலப்பது பே:ல. அன்றி எல்லா ரஸங்களும் தோன்றுமாறு கலந்தோம்.

2. 11. பெறுதற்கு எளிமை

இது சௌலப்பியம்; எளிதில் கண்ணுக்கிலக்காவது இந்திரன், பிரமன், சிவன் இவர்களும் தமது கண்ணால் காணக் கூடாதவன், மாந்தர் தமது ஊனக் கண்ணால் காணுமாறு தோன்றும் நிலை.

1. ஒரு மாணிக் குறளாகி நிமிர்ந்த, அக்கருமாணிக்க மென்கண்ணுளை தாகுமே (1-10-1).
2. துயரில் மனியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண் காண வந்து (3-10-6).
3. எந்தாய்! தன் திருவேங்கடத்துள் நின்றாய் (2-6-9). யாவரும் எளிதில் கண்டு வணங்குமாறு.

2. 12. நன்மனப் பாள்ளமை

தன்னைப் பற்றியவர்களுக்கு எல்லா நன்மையும் உண்டாக வேண்டும் என்ற மனப்பாள்ளமை, சௌலஹார்தம் எனப்பெறும்

1. தீந்த அடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணி கொண்ட வல்ல, ஆரிந்த புகழ் அச்சதனை (3-5-11).

அங்கந் : அடியார்களை நழுவ விடாதலை; இவர்களைக் காப்பதிலிருந்து நழுவாதவன்.

2. இசைவித்து என்னை உள் தாளிளைக் கீழ் திருத்தம் அம்மாணே! 5-8-9).

3. அடியா னிலவெண்று எனக்கு ஆரருள் செய்யும், நெடியானை... (8-4-10).

2. 13. இளகும் மனம்

இளகும் மனமுடைமை மார்தவம் எனப்பெறும். மருது, மார்தவம். அங்பர்களை விட்டுப் பிரிந்து வாழ இயலாமை; இவர்களது துயரத்தைப் பொறுக்க இயலாத திருவுள்ளத்தைச் செய்யும்.

1. பூங்கள் புனர்பொய்க்கை யானை இடர் கடிந்த. பூங்கள் இழாய் என தனி நாயகன் (2-8-2).

டு கண் டு ஜன்—மலர்கள் அடர்ந்து, குளிர்ந்த நீர் வாய்ந்த.

2. கடரோளியாய் நின்ற தண்ணுடைச் சோதியில் வைத்துக் கிளின்னைகளை, கடலொரும் கொண்டு கொடுத்தவளை (3-10-5).

பிறந்த போதே மறைந்து போன பிள்ளைகள் நால்வரையும் கண்ணப்ரான் வைத்துக்கூடுக்க மீட்டுக் கொடுத்தது குறிப்பு.

2. 14. ஒப்புமை

இது ஸாம்யம் எனப்படும். ஸமம்; ஸமபாசக் கருதிப் பழகுயது ஸாம்யம். அங்பர்து பிறவி, குணம், ஒழுக்கம் போன்ற வற்றைக் கருதாது. இவர்களைத் தணக்குச் சமமாக நடத்துவது, இந்தக் குணம். “தம்மையே ஒக்க அருள் செய்வர்” என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார்

1. உண்ணதென்ன தாவியும் என்ன துண்ண தாவியும், இன்ன எண்ணமே நின்றாய் (4-1-8).

என் ஆத்ம ஸ்வரூபம் உணக்கு இன்பந் தருமாறும், உன் ஆத்ம ஸ்வரூபம் எனக்கு இன்பம் தருமாறும் நீ என்னுடன் பழுதி நின்றாய்.

2. கோயில் கொண்டான் தன் திருக்கடித்தாளத்தை கோயில் கொண்டான் அதனோடும் என் தெஞ்சுகம் (8-6-6).

திருக்கடித்தாளத்தைப் போலே என் நெஞ்சிலும் உறைத்து மகிழ்சின்றான்

3. திருமாவிருந்து சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என்னலையே திருமால் வைகுந்தத்திலே திருவேங்கடமே என்றுடலே (10-7-8).

திருமாவிருந்துசோலை, திருப்பாற் கடல். இந்த இரண்டு திருப்பேங்களிலும் இவன் கொள்ளும் அங்கு என்னலை விடிய மாகக் காட்டப் பெறுகின்றது. எனது உடல்: திருமால் வைகுந்தம், திருவேங்கடம், என் உடல் இவனுக்கு அளிக்கும் இன்பம், மூலவருண்டம், திருவேங்கடம் இவை அளிப்பதே போன்றது.

2. 15. இளிமை

தங்களை வணக்கி அனுபவிக்கும் அங்பர்க்கு இவன் இன்ப விஷாய் விளக்குகிறான். இது மாதுர்யம் என்பர். மதுரம்—இளிமை, மதுரப்; மாதுர்யம்.

1. அடியேச் மேவி அமர்கின்ற அழுதே! (6-10-7)

மேவி—அனுகி, அமர்கின்ற—எப்போதும் அனுபவிக்குமாது இளிய.

2. ஆராவமுதாய் அடியே னாவியகமே தித்திப்பாய் (5-8-10).

ஆரா அமுதாய்—எவ்வளவு அனுபவித்தாலும் மேன்மேலும் அனுபவிக்க விரும்புமாறு இன்பமுள்ள. ஆவி அகமே—உள்க்குப் பொருளான என் தெஞ்சுக்குள்ளேயும்.

3. கணியைக் கருப்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேண்ண யழுதை (3-5-6)

கணி—கண்டப்பாதே நுகர்வது. கருப்பின் இன் சாறு—கோதிக் காத கருப்பஞ்சாறு. கட்டி—இச்சலையே அடர்ந்த கட்டி. (பல மலர்களிலிருந்து பெறுவதால்) எல்லா ரகங்களும் வாய்ந்தது தேன், அழுது: இளிமையே வாய்ந்தது.

4. முன் நல்யாழி பயில்நூல் நாம்பின் முதிர் கணவயே! (2-3-7).

செவிகளுக்கு விருந்து: முன்...நாம்பின்—அதாதியாகிச் சிறந்தநாய். யாஸழப் பற்றிய சீதா சாஸ்தரத்தில் விவரித்த வகையாம் தப்பாதவாறு அகைந்துள்ள நாய்பாலே வெளிவரும் இளிமை போலே. முதிர் கணவயே!— சிறந்த கண போல் இளிமை விடிப்பவரே!

2. 16. விபூ

வீறு என்பது தனிப்பட்ட மேன்மை. பிறரது குந்றங்களைக் கண்ணே உத்துப் பாராமல் அருள் செய்வதே இயல்பாக விடைய பெருமை இது அடியார்களது துன்பங்களைத் தீர்த்துக் கூறபால் இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் பரந்தமனப்பான்மையுமாகும். இப்பண்பு காம்பீர்யம். என்பபெறும், கம்பீரம்—பெருமையால் வகும் மேம்பாடு; இத்தன்மை காம்பீர்யம் “ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே” என்று வால்மீகி இராமானப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

1. சேர்ந்தார் தின்னைக்ட்கு அருந்துவதைத் தின்மதியை (2-3-6).

(உண்ண) அடைந்தவர்களது பாவங்களுக்கு நஞ்சாகி தின்மதியை—அவர்களுக்கு அருள் செய்வதே தின்னைமாக நினைக்கும் உண்ணை. அருள் செய்வதில் தின்மை தம்பீரமான குணம்.

2. என்னுள் புகுந்திருந்து தீவாம் கெடுக்கும் அழுதம் (2-1-3).

தீது—அறிந்து செய்யும் தீவினைகள். அவம்—அறியாமல் கெய்த குற்றம். கெடுக்கும் அழுதம்—இனவை தாமே கெடுமாறு, அளவு கடந்த இனிமை வாய்ந்தவள். இவ்வாறான இனிமை கப்பீரமான குணம். “போய பிழையும் புகுத்ருவான் தின்றனவும் தீயினில் தாசாகும்” இவனது அருளாலே.

2. 17. காருண்யம்

பிறரது துன்பங்கள்டு “ஐயோ!” என்று இருக்கி, அதைச் தலிர்க்க முற்படுவது கருணையினாலே. பகலான் செய்த அவதாரங்கள் பலவும் இக்கருணையினாலேயே. இந்திரனிடம் கருணை கொண்டு அவன் இழந்த உவகங்கள் மூன்றைநாடும் மீட்டுக் கொடுக்க பகலான் தன்னை வாமனாகக் குறுக்கிக் கொண்டு, நடந்து கென்று, மூவடி மன் இரந்து, பின்பு ஒம்கி எல்லா உலகங்களையும் அனந்தது, இந்தக் கருணையினாலேயே.

1. அமர்க்கு அழுது ஈந்த ஆயர் கொழுத்தை (1-7-9).

2. நொல்லவக்கன் மாந்தானைக் கெல்லாம் ஓர் ஜவகூரையே மாதாகக்கி காந்தான்கி (பெ. திடு. 19).

தோண்டலைக் கண் மா தானைக்கு எல்லாம்—யாழ்ப்பதால் சூி நெளியுமாறு அடர்ந்த சேஷன்தான் துன்பம் நேரிடப் பாற ஓர் ஜவகூரை—பான்டவர்களை. மாதா—இந்தக் கேள்வக்குத்து

எதிரிகளாகச் செய்து. காத்தானை—கருளை கொண்டு பல வகைளானும் காத்தவளை.

3. அடைக்கலத்து ஒங்கு—கமலத்தலர் அயன் கென்னி என்னும், முடைக்கலத்து ஊன் முன் அரனுக்கு நீக்கியை (திரு. வி. 85).

அடைக்கலத்து ஒங்கு—ஸர்வேச்வரனது காப்பிலுற்று கமலத்து அலர் அயன்—கொப்புழுத் தாமரையில் வாழும் பிரமனது. சென்னி—தலை. முடை கலத்து ஊன்—நாற்ற மடர்ந்த இந்தக் கபாலத்தில் பிச்சை ஏற்று உண்பதாகிய துண்பத்தை. நீக்கியை—நீக்கிய பகவானான உண்ணை.

2. 18. வள்ளல் தன்மை

வரையின்றி வழங்குவோன் வள்ளல், உதாரன். இப்பண்டு, ஒன்தார்யம். ஸர்வேச்வரன் தன்னையும் தன் அன்பர்க்குக். கொடுக்கும் பெரும் பண்புடையவன்.

1. எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் (2-7-11).

கற்பகம் நாம் விரும்புவனைற்றையே தரும். இவன் தன்னையும் கொடுப்பவன்; தன் அன்பர்க்கு வசமானவன்.

2. இன்று விள்ளூலகம் தகுவானாய் விரைவின்தான் (10-6-3). ஒன்தார்யத்தின் எல்லை.

3. கொள்ளக் குறைவிலன், வேண்டியிற்றெல்லாம் தரும் கோதில் என் வள்ளல் மணிவண்ணன் (3-8-5).

கொள்ள குறைவிலன்—இவனைக் கவிபாடினால், இவனிட மிகுங்கு பெறும் நன்மைக்கு ஒரு குறையு மின்சாதவாறு பூர்ணன். வேண்டிற்று எல்லாம் தரும்—நாம் வேண்டுவன் எல்லாம் தகுவான். கோது இன்—தரம் பார்த்துக் கொடுப்பது, கைம் மாறாகக் கொடுப்பது ஆகிய குற்றமில்லாத. வள்ளல்—பெரிய உதாரன்.

2. 19. உடை நயம்

மணிக்குவருமாறு இளிக்கையாகப் பேசுவது உடை நயம். இது சாதுர்யம் என்பது சதுரன் (பேசுவதில்) ஆற்றல் மிக்கவன்; சாதுர்யம்: இப்பண்பு.

1. கொள்ளல் நான் மாலை! மூவடி தா என்ற கனவனே! (3-8-2)

"மாவலி! நான் உண்ணிடமிருந்து மூவடி மன்ன் கொள்வேன் தகுவாய்" என்று இனிய மதலைப் பேச்சாலே மாவலியைத் தன் வசமாக்கிக் கொண்டவனே! வேந்தனிடம் யாசகம் செய்யும் போது பேசும் தரமன்று, இது; எனினும் இனிமையால் மனத்தைக் கலர்த்தது.

2. பழுத்த நல்ல முதினின் சாற்று வெள்ளம் பாலியேன் மனமகந்தொறும் உன்புக்கு அழுத்த நின் செங்கனி வாயின் கள் வப் பணிமொழி (10-3-4).

கண்ணபிராணது பேச்சினிமையை ஓர் ஆய்ச்சி நிலையில் ஆழ்வார் விவரிக்கிறார் பழுத்த—பக்குவமான. அழுதின்—அழுத மயமான இன்—இனிமையான. சாற்று வெள்ளம்—இனிய சுலையின் பெருக்கு. பணிமொழி—உரைத்த அழுதமொழி.

2. 20. விரியம்

உலகங்களுக்கெல்லாம் உபாதான காரணமாகி, யாவற்றை யும் தன்னுள் வைத்துக் காத்து வெளியிடுவது வீரியம் என்ற பண்பு. ஜிவ்வாறு உலகங்களை தரித்துப் பின் வெளியிடுவதால் எம்பெருமானுக்கு யாதோர் ஆயாசமு மில்லை.

1. நம்பனை ஞாலம் படைத்தவனைத் திருமார்பனை (3-7-8).
நம்பனை நமக்குத் தஞ்சமாக நம்பப்படுவானை.
2. முன்னிய மூவுலகு மவையாய் அவற்றைப் படைத்து (7-8-8).
முன்னிய — தோன்றித் தோன்றி அழிந்து பழையதாகப் போருகிற. மூவுலகு அவையாய்—முன்று உலகங்களுந் தனக்கே யாக்கு.
3. மன்ன் கொள் ஞாலம்—மன்னே முக்கியமான பொருளாக அமைந்த உலகம்.

4. கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான்றனை (4-5-10).
தன்னுடைய வீலைகளால், தானே இவ்வுலகுக்கு அதிபதி என்று விளங்குவானே.

2. 21. சக்தி

பிறர்க்குத் தலைவனாய் அடக்கியானும் ஆற்றல் சக்தி என்பது. பிறரால் செய்ய இயலாதவற்றைச் செய்யும் பேராற்றலும் மாம். இது அகடித-கடநா-ஸாமர்த்யம் எனப்பெறும்.

1. கருத்தில் தேவு மெல்லாப் பொருளும் - வருத்தித்த மாயப் பிராணை (2-2-8).

கருத்தில்—தன் சங்கல்பத்தாலே, தேவும் எல்லாப் பொருளும் —தேவர் முதல் புல் வரையில் யாவறையும் யாவற்றையும். வருத்தித்த—வர்த்தத்த, உண்டாக்கிய, மாயப் பரான்—வியக்கத்தக்க பேராற்றல் வாய்ந்தவன்.

2. ...தன் உந்தியுள்ளே, வாய்த்த திசைமுகன் இந்திரன் வானவர் ஆக்கினான் தெய்வ உலகுகளே (2-2-9).

தனது திருநாபிக் கமலத்திலே தோன்றிய நான்முகன், பின்னும் இந்திரன், தேவர், தேவலோகங்கள் இவற்றை உண்டாக்கினான்.

3. யவரும் யானவையும் எல்லாப் பொருளும் கவர்வின்றித் தன்னுள் ஒடுங்க நின்ற, பவர் கொள் ஞானவெள்ளச் சுடர் மூர்த்தி (2-2-6).

2. 22. தேசு

தேசு—தேஜஸ்; இது வீரயம், பலம் ஆகும். இவ்வனக் காணும் போதே எதிரிகள் நடுநடுங்கிப் பிண்ணமாகும் நிலை.

1. குழாங்கொள் பேரரக்கன் குலம் வீய முனிந்தவனை. (2-3-11)

குழாங்கொள்—சுற்றுத்தாரும் தன்னுடையோருமாக, வீய—அழியுமாறு. முனிந்தவனை—சிறியவனை; சிற்றுத்தாலே பாதி உயர் போய்ந்து. “இவன் ஜீதக்ரோதி”—கோபமே யில்லாதவன். “சிறிதே முனிந்த திருமார்பன்” எதிரிகளைக் கண்டு சிறிதளவே கோபங்கொண்டான்.

2. அங்கப் பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய என் சிங்கப்பிரான் (2-8-9).

அங்கு—இரண்ணியன் சுட்டிய இடத்திலேயே. வீய தோன்றிய—தோன்றிய போதே இரண்ணியன் வலிமை முற்றும் இழந்து வாட்டிய கோளரபோலானான்; பின்பு வகிரவது எளிநாயிற்று.

3. ஆளியைக் காண் பரியாய் அரிகாண் நரியாய் அரக்கர், ஹனையிட்டு அன்று இலங்கை கடத்து விவம்புக் கொண்டிப்ப (7-6-8).

இராவணனுக்குமுன் இலங்கையில் வாழ்ந்து வந்த அரக்கரின் கதி. ஆளியை காண் பரியாய்—ஆளி என்ற கொடிய விலங்கைக் கண்டு ஒடுங்கும் குதிரைபோல், பரி—குதிரை. அரி காண் நரி—சிங்கத்தைக் காணும் நரிபோல். பிலம்—பாதாளம்.

2. 23. செயல் உறுதிப்பாடு

செய்யும் செயலில் ஊன்றியிருத்தல் ஸ்திரமாக இருத்தல் என்பர்; இப்பண்பு ஸ்தைர்யம். அடியார்களைக் காப்பதில் ஊன்றியிருப்பவன், இறைவன்; ஆதலால் அச்யுதன் எனப் பெறுகிறான்.

1. பகவிரா என்பதுவும் பரவியாது எம்மை, இகல் செய்து இருபொழுதும் ஆள்ளவர் (பெ. திரு 81)

பகல்—என்னைக் காப்பதற்குத் தகுதியான காலம். இரா—தகுதி யில்லாமை. என்னைக் காப்பதற்கு என்னிடம் தகுதி. தகுதியின்னம் இவற்றைப் பாராமல், ஆராயாமல் இகல் செய்து—தீயனவற்றை அகற்றப் பெருமூயற்சி செய்து. ஆள்ளவர்—இவ்வகையிலே தமக் காக்கிக் கொள்ளவர்.

2. மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினாள் றுள்ளை (1-10-10).

மறப்பு என்பது நான் கொள்ளாதலாறு என்னுள்ளே இருந்து காப்பாற்றுகின்ற. அன்றி, என்னைப் பற்றித் தனக்கு மறப்பு நேராஸமக்காக என்னுள்ளே இருப்பவன்.

3. இன்றிப் போக இருவினையுங் கெடுத்து ஒன்றி யாக்கை புகாமை உய்யக்கொள்ளான், நின்ற வேங்கடம்... (9-3-8).

இன்றி போக—முற்றிலும் நீங்குமாறு (இருவினைகள்). இதன் விளைவு, யாக்கை ஒன்றி புகாமை—பிறவியில்லாமல். உய்யக் கொள்ளான்—உய்விப்பதற்கென்றே.

2. 24. மனத் திண்ணம்

திண்ணிய மனமுடையவன் தீரன்; இப்பண்பு கைர்யம். அடியார்களைக் காப்பதே மனத்திற் கொண்டு சூலரன் அனுக் புரிவான்; இவ்வாறு அருள்புரிவதே இவனது மனத்தில் திண்ணமயறும்.

1. அல்லு(ப்) ரண்பகலும் இடைவீடின்றி நல்லி என்னை விடான் நம்பி நம்பியே (1-10-8).

இவன் என்னிடம் இடையறாமல் நட்பைச் செய்து, என்னை விடுகிறதில்லை

2. இருப்பேன் என்று என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் (10-8-6).

3. திண்ணமென் மனத்துப்புகுந்தான் செறிந்துகூன்றே (10-8-8).

செறிந்து புகுந்தான்—பிரேமம் அடர்த்து, இதன் விளைவாகப் புகுந்தான். திண்ணம்—நிச்சயம்; இது நிகழுமோ என்று நினைக்க வேண்டா.

4. வந்தருளி என் நெஞ்சிங் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே! (5-7-7).

அருள் செய்வதில் ஊன்றியிருந்தமை குறிப்பு.

எதிரிகள் விஷயமான குணங்கள் இரண்டு வருமாறு:

2. 25. பராக்ரமம்

பரன்—மாற்றன். ஆக்ரமித்தல்—வலிந்து கலர்தல் காணும் போதே பகைவர் குலையுப் படி வாய்ந்த குணம் இது.

1. மாசின மாலி மாலிமா ஜென்று, அங்கவர் படக் கண்று முன் நின்ற, காய்சின வேந்தே! (9-2-6).

மாசினம்—கொடிய சினமுடைய மாலி; ஓர் அரக்கன்; மாலி மான்—மகாளான சுமாலி; ஓர் அரக்கன்; பேராற்றலால் மேன்மை. படக—அழியுமாறு. கண்று—பெரிதும் சிற்றங்கொண்டு. இவர்கள் இராவணனுக்கு முன்னால் இலங்கையில் வாழ்ந்தவர்கள்.

2. பெயர்களாயிரமுடைய வல்லரக்கர் புக்கழுந்தத் தயரதன் பெற்ற மரதக மணித் தடத்தினையே (10-1-8).

இராமபிரான் நீல மணிபோல் நிறமுடைய தடாகம் போன்றவன். இத்தடாகத்தில் ஆழ்ந்து உயிர் நீத்தவர்; பெயர்கள்

ஆயிரம் உடைய—செய்த கொடுமைகளாலே யஜ்ஞ சத்ரு, ப்ரஹ்ம சத்ரு போன்ற பேர்கள் கொண்ட அரக்கர் பலர்.

3. திரிபுரம் செற்றவனும் மகனும் பின்னும் அங்கியும் போர் தொலையப், பொரு சிறைப் புள்ளைக் கடாலிய மாயனை (3-10-4).

திரிபுரம் செற்றவன்—விவபிரான். மகன்—முருகன். அங்கி—நாற்பத்தொன்பது அக்நிகள். பொரு சிறை புள்—கருடன். கடாலிய—கருடன் மேலேறி நடத்திய.

2. 26. போர்த் திறன்

போரில் ஆற்றல் மிக்கவன் குரன்; இவனது பண்பு சௌர்யம் அடியார்களது பகவலர்களை எளிதில் அழிக்கும் பேராற்றல் மாய்ந்தவன் எம்பெருமான்.

1. செய்குந் தாலகுந் தீமை உன் அடியார்க்குத் தீர்த்து அசகர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா! (2-6-1).

செய்கும்—செய்யப்பட்ட. தா அரும் தீமை—கடக்க அரியன வான தீமைகள்; மாற்றிஸ்லாத கொடுமைகள் (அசரர்கள் செய்வன). செய்—செய்கின்ற குந்தா! குந்தன் என்பது பகவானது திருநாமங்களுள் ஒன்று.

2. வாள ஓயிரம் தோள் துணித்ததும் (6-4-8).

3. அப்பஸ், நீறுபட இலங்கை செற்ற நேரே (7-4-7).

நீறுபட—(படைகள்) நீறாகுமாறு.

4. நிகர்ச் செம்பங்கி எரிவிழிகள் நீண்ட அகரர் உயிரெல்லாம், தகர்த்துண் டுழுவும் புட்பாகன் (8-10-6).

அசரர்களது பயங்கரமான தோற்றும்: நிகர்—ஒளியுள்ள. செம் பங்கி—செம்மயிர். ஏரி வீழிகள்—தழற்கற்றை போன்ற வீழிகள். நீண்ட—பெரிய வடிவுடைய, இவர்களைத் தகர்த்தவன் புள் பாகன்—பகவான், கருடனை ஊர்தியாகக் கொண்டவன்.

5. மிகுந் தானவன் மரப்பகலம் இருக்கநா, நகந்தாய் நரசிங்க மதாய உகுவே (9-4-7).

யினும் தானவன்—பக்கையைக்கு என்னையிட்டலாத இரண்டியன். மாரிபு அகலம்—அன்ற மார்பை, நகந்தாய்—நகத்தாய், நகத் தந்துடையவளே.

2. 27. மற்றைய பண்புகள்

ஸர்வேச்வரனது சூரியகளுள் இரண்டு சிறப்புடையவளாக உபதிஷ்஠த்துக்கள் புகழின்றன: ஸத்ய காமத்வம், ஸத்ய ஸங்கலப் தவம். இவனது விருப்பங்கள் யாவும் அடியார்களைப் பற்றியே; இந்த விருப்பங்கள் யாவும் எப்போதும் இடையறாமல் நிகழ்வன, இவன் ஸத்ய ஸங்கலப்பன்: அடியார்களைக் காப்பதன் பொருட்டு இவன் கொள்ளும் முயற்சிகள்—அவதாரம் செய்வது போல்வன—அமோகமாக நிகழ்வன.

1. முட்டில் பல் போகத்து ஒரு தனி நாயகன் (3-10-5).

மூட்டு இல்—தடங்கல் இல்லாமல். பல் போகம்—பஸ்வகைப் பட்ட இன்ப அனுபவங்தள், அடியாருடன் அனுபவிக்கும் இன்பம்.

2. மேவிய உலகம் மூன்றை ஆட்சி வேண்டு வேண்டுகுவம் நின்றுகுவம் (8-1-1).

மேவிய உலகம் மூன்று அவை ஆட்சி—தனது ஆணைக்குட்பட்ட மூன்று உலகங்களையும் ஆளுவது. வேண்டு வேண்டு உகுவம்—காப்பதற்காகத் தான் ஏற்றுக் கொள்ள அநிரும்பும் உருவங்கள்.

அடியார்களைப் பெறுவதற்குத் தான் செய்யும் முயற்சிகள் பணித்தன வெளில், இவன் மகிழும் நீலை க்ருதி என்பது; தான் க்ருத க்ருத்யனானமையால் மகிழ்கிறான். விபீஷணாழ்வானுக்கு முடிகுட்டியபிறகு இராமன் தான் க்ருத க்ருத்யன் என்று கருதினான்.

3. இன்று என்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்றுள் வைத்தான் (10-8-9).

இவன் கொண்ட முயற்சிகளிட பயன் இது

அன்றியும், சிறிதளவு நலம் கண்டாலும் இதனைப் பெரிதும் பாசாட்டும், பெருமளவுடையவன் ஸர்வேச்வரன்; இவன் க்ருத க்ருத, செய்தங்களிரி யநித்தவன்.

4. தாம் பெருமானைச் சிக்கையைப் பிடித்ததாகவும், இனி தட்டை விட்டு இவன் அகலமாட்டான் என்று ஆழ்வார் சொல்லியதை பகவான் கேட்டு, நன்றியைக் காட்டிய வளை.

எங்கும் பக்கம்) 'நோக்கறியான் என் செந்தாமரைக் கண்ணானே (2-6-2).

5. கேசவன் தமர் கீழ் மேல் எமரேழ் எழுபிறப்பும் மாசத்திரு பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கிள்ளவா! (2-7-1)

த. வியூகம்

வியூகம் என்பது, வகுப்பு, உயிர்க்கைக் காப்பாற்றுவதற்காக, ஶ்ரீமந்தாராயணன்—பரமபத வாஸாதேவன் மூன்று வகைத் திருமேனிகளோடு விளங்குகிறான்—ஸங்கர்ஷனான், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் என்று, ப்ரளைய காலத்தில் மஹார்ணவத்தில் (எங்கும் பரந்த பெருங்கூவின்) துயிலூம் நிலையைத்தான் ஆழ்வார் விளக்கியிருக்கிறார். இவ்வாறு துயில்வது யோக நித்திரை; உயிர்களைக் காக்கும் வகையை ஆய்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலை. பிரமன், சிவன் போன்ற தெய்வங்கள் பரத்வ நிலையில் இவர்களைக் காண இயலாது; இவர்களுக்குக் காட்சி அளிப்பதற்கே வியூக நிலை.

1. உறங்குவான் போல் யோகு செய்த பெருமானை (5-4-11).
2. பையரவின்னைப் பள்ளியிலானுக்கு (6-6-7).
3. பை அரவு—படங்களுடைய ஆதிசேஷன்.
4. படவரலின்னைக் கிடந்த பரஞ்சடர் (5-6-10).
5. வெள்ளத் தடங்கடலுள் விட நாகனை மேல் மருவி உள்ளப் பல் யோகு செய்தி (7-8-4).

யோகு செய்தி - யோகஞ் செய்கிறாய்.

5. ஆவி வீளிலை ஏழுலகுள்ளு, அன்று நீ கிடந்தாய் (4-2-4).

ஆவின் நீல் இலை—முகிழ் விரிந்து நீரூபனவான ஆவிலை, சிறிய தளிர்.

6. ஞானம் போனகம் பற்றி, ஓர் முற்றா உருவாகி ஆலம் பேரிலை அன்னை சஞ் செய்யும் மானே! (8-3-4).

பேரிலை—சிறுதளிர்.

7. நச்சவினைக் கவர்தலை அரவி அமளியேறி

எறிகடல் நடுவுள் அறிதுயிலமர்ந்து

சிவனாய விந்திரன் இவர்முத வளைந்தோர்

தெய்வக் குழங்கள் கைதொழுக் கிடந்த

தாமரை யுந்தித் தனிப்பெறு நாயக! (திருவா. 1)

நச்சவினை—எதிரிகளை முடிக்கும் நச்சுத் தொழில்,
கவர்தலை—கலிந்த படங்கள், அமளி—ஆதிசேஷனாசிய படுக்கை.

8. ...இரும் பொருட்

கெல்லாம் அரும்பெறங் தனிவித்து ஒருதா

ஸாகித் தெய்வ நான்முகக் கொழுமுளை

யின்று—மூக் களீசனோடு தேவுபல நுதலி

மூலவரும் லிளைந்த உந்தி

மாயக் கடவுள் மாழுத லடியே (திருவா. 3).

இரும்பொருட்கு எல்லாம்—என்னிறந்த ஆத்மாக்களுக்கு.
அரும்பெறங்—அரிய பொருளாய். தனிவித்து—பாதான காரண
மாய். தெய்வ நான்முகக் கொழுமுளை—உலகம் மலர்வதற்குக்
காரணமான முன்னபோலே தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த
நான்முகனைப் படைத்து. முக்கண் ஈசவோடு தேவு பல நுதலி—
குத்ரள் முதலான தேவர்களை சங்கப்பத்தாலே பிறப்பித்து.

9. நிலம்தீர் கோக் சுடரிகு விசம்பும்

மகர்க்கடர் பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க

ஒருபொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதும்

அகப்படக் கரந்து—ஏராவிலைக் சேர்ந்த—எம்

பெருமா மாயனை... (திருவா. 7).

நிலம், நீர் தி. காப், சுடர் இரு விசம்பு—ஜந்து பூதங்கள்.
சுடர் இருவிசம்பு—மற்றைய பூதங்களைக் காட்டிலும் சிறிது
காலம் அதிகமாக இருப்பதால் வந்த புகர் மலர் சுடர்—சந்தரன்.
குரியன் போன்ற ஒளி விடுவன். பிறவும்—தேவர் மனிதர் விலங்கு
கள் போன்வன். புறப்பாடு இன்தி—செளி வராமல். கரந்து—
வயிற்றுக் கைத்து ஒளித்து

10. அரவ மேறி அகைடவமரும் துயில் கொண்ட அண்ணலை
(3-5-3).

11. உதங்குலான் போல் யோகு செய்த பெருமானை (5-4-11).

4. அந்தர்யாமி நிலை

வீரவேச்வரன் சேதன அசோகன்குள்ளே உறைந்து இவற்றை இயக்கி செய்கிறான். ஆதலால் இவன் அந்தர்யாமி. இவன் ஜீவர்களது இதயத்திலே உறைந்து. இவர்களால் தியாவெஞ் செய்யப் பெற்று இவர்களுக்கு எல்லா வகையிலும் நகர்கள் பெய்து காப்பாற்றுகிறான் பிரமன், சிவன் முதலான தேவர் கருக்கும், மற்ற ஜீவர்களுக்கும், பஞ்ச பூதங்களுக்கும், காலத் திற்கும் இவன் அந்தர்யாமி.

4. 1. ஜீவர்களுக்கு

1. மயர்வற என் மனத்தே மன்னினான் நன்னை (1-7-4). மயர்வு—அறிவின்மை, ஐயம், திரிபு. அற—நீங்குமாறு.
2. மாயப்பிரான் என வல்லினை மாய்ந்தற நேயத்தினால் நெஞ்சம் நாடுகுடி கொண்டான் (8-6-4).

நேயத்தினால்—என்னிடம் கொள்ளும் பிரமக்தாலே. நெஞ்சம் நாடு—எனது மனம் தனக்குப் பரமபதம் போலே இடமுடைத்தானைபடி

3. உளரெம் மொருவர் அவர் வந்து என் உள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார் (8-8-10).

உளர் எம் ஒருவர்—குணங்கள், செல்வம் போன்றவற்றால் பரிபூர்ணராய், உறைகின்றார்—நிதித்தியமாக வசிக்கிறார்.

4. எனக்கே ஆட்செய் எக்காலத்தும் என்று என் மனக்கே வந்து, இடைவீடின்றி மன்னி (8-9-4).

“எனக்கே எக்காலத்திலும் நீ ஆட்செய்வாய்” என்று மனக்கே வந்து—மனத்துள் புகுந்து. மன்னி—அகலாமல் தோய்ந்து.

4. 2. தேவர்களுக்கு

1. சீரார் சுடர்கள் இரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனானாய் (6-9-1). அயன்—பிரமன், சுடர்கள் இரண்டு—குரியனும் சந்திரனும். இவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரன் அந்தர்யாமி.
2. புணர்க்கு மயனாம் அழிக்கு மரணாம் (3-8-3).

புணர்க்கும்—படைப்பிற்குக் காரணமாகும். அயன்—பிரமன், பிரமன், சிவன் இவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாகி ஈச்வரன் படைப் பதும் அழிப்பதும் செய்கிறான்.

3. அங்குயர் முக்கட்பிராள் பிரம பெருமானவன் நீ, வெங்கடீர் வக்சிரத்தை வித்திரி முதலாத் தெய்வம் நீ (7-6-4).

கேஸ் எதிரி— செம்மை மிக்னுச் சுடர் அடர்த்த, வச்சிரம்—வச்சிராயும்.

4. 3. காலத்திற்கு

1. வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் (3-1-5).
2. எத்தனையோ ருகமும் அவையாய் அவற்று ஸியலும், ஒத்த ஒண்பல் பொருள்கள் உலப்பில்லனவாய் ஸியவாய் (7-8-3).

எத்தனை ஓர் உகமும்—கருத்துக்கம் போல்வனவற்றிற்கு நீர்வாறுகளாய். அவற்றுள் இயலும்—இந்த யுகங்களில் வளங்கு விறை. ஒத்த ஒண்பொருள்கள்—ஒரே பண்புகளுடைய ஆத்மாக்கள் உலப்பு பூவுலனவாய்—அழிவில்லாதனவாய். ஸியவாய்—வேறு பட்டவைவாய்; சரிரத்தாலே தேவர், மனிதர் என்றவாறு வேறு பட்டவைவாய். ஆத்மாவர்ஸ் ஒன்றுபட்டும் சரிரங்களாலே வேறு பட்டும் விளங்குவது நோக்கு.

3. இறந்ததும் நீயே எதிர்ந்ததும் நீயே நிகழ்வதோ நீ இன்னே யானால் (8-1-7)

இறந்தது—இறந்த காலம் இன்னே ஆனால்—இவ்வாறான பின்பு.

4. 4. புதங்களுக்கு

1. நீராய் நிவணாய்த் தியாய்க் காலாய் நெடு வாணாய்க், சீரார் சுடர்கள் இரண்டாய் (6-9-1).
2. திரியுங் காற்றோடகல் விசம்பு திணிந்த மன் கிடந்த கடல், எரியுந் தியோ டிரு சுடர் தெய்வம் (3-6-5).
3. தீயென்கோ? வாயு வென்கோ? நிகழும் ஆகாச மென்கோ? தீன் சுடர் இரண்டு மென்கோ? (3-4-1)

5. ஸெவ்வம் வீஷ்ணுமயம் ரூக்தி

உபநிஷத்துக்கள் வெளியிட்டுள்ளது: “ஸோகாமயத பஹாஸ்யாம்” — நான் பலவாகக் கடவேண் என்று பகவான் சங்கல்பித்துக் கொண்டான்—என்பது. இவன் சேதன் அசேதனங்களாகி இவற்றுள் உறைந்து இவற்றை இயங்கச் செய்கிறான். இவன்னிடையிலும் அசையாது. சேதனர்களது நிலை, முயற்சிகள் போல் வளவும், அசேதனங்களுடைய நிலை, பரிஞாமங்கள் போல்வன எம் இப்பண்யே ஆதாரமாக உள்ளன. இக்கருத்துக்கள் சில பாசுரங்களில் விளங்குகின்றன; இவற்றை ஆசாரியர்கள் தெளிவாக விளக்கியிருக்கின்றனர்.

எம்பெருமானைப் பற்றி விவரிக்கும் போது விவரிக்கும் சொல் (அல்லது சொற்கள்) வேறுபட்டு அதே வேற்றுமைச் சொல்லாக அமைந்து, எம்பெருமானோ ஒன்ன தொடர்பைக் காட்டும். இது மைநாதிகரண்யம் எனப்பெறும். இவ்வாறு விளக்கம் பெறுவது கருத்திற்கேற்றப் பலவகைப்படும்.

5. 1. தேறும் வீவரங்கள்

1. நாம் அவன் இவன் உவன், அவள், இவள், உவள், எவள்... ஆமனுவயாய் (I-1-4)

அவன்-தொலைவில் இருப்பவன். இவன்—அருகில் இருப்பவன். உவன்—அருகிலும் இல்லாமல், தொலைவிலும் இல்லாமல் நடுவில் இருப்பவன் அவள். இவள், உவள், எவள்—இவ்வாறு விவரிக்கப் பெறும் பெண்பாலர். இவர்கள் எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாவர். எம்பெருமான் இவர்களுக்கு அந்தர்யாமி. உடலில் ஆக்மா அமைந்துள்ளதுபோல் எம்பெருமான் இவர்களுக்கு ஆதாரமாக விளங்குகிறான் சரீரம், ஆக்மா என்ற தொடர்புபோல் விளங்குவது ஆறிப்பு

2. முனியே! நான்முகனே! முக்கண்ணப்பா! (10-10-1).

முனியே!—அடியாரைக் காப்பதை மனனஞ்சு செய்து கொண்டிருக்கும் நாராயணனே! நான்முகனே!—நான்முகனுக்கு அந்தர்யாமியாகிப் படைப்புத் தொழில் செய்பவனே! முக்கண் அப்பா!— சிவனுக்கு அந்தர்யாமியாகி அழிக்குந் தொழில் கொண்டலனே! தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமி, ஸர்வேச்வரன்

3. அவசியமாக சூழ் அளியை, அயனை, அரணை அலற்றி (10-10-11).

அங்கு அறாகுழ் அரியை—என்னுடைய பிரேமம் பலன்பெறு மற்று என்னுடன் கலக்கும் நாராயணனை. அலற்றி—கவி சமூத்து. அயன், அரண் இவர்கள் எம்பெருமானது ஆணைக்குட்பட்டவர்கள்.

4. ஆழாத பாரு(ம) நீ, வானு(ம) நீ, காலு(ம) நீ, தயு(ம) நீ நீரும் நீயாய்—நின்ற நீ (பெ. திரு. 11).

ஆழாத—நீரில் அழுந்தாத கால்—காற்று பஞ்ச பூதங்கள் இளறவனது ஆணைக் குட்பட்டவை.

5. செய்ய சூழ் சுடர் ஞானமாய் வெளிப்பட்டிலை படைத்தான் (3-6-1).

செய்ய—செவ்வியதாய். சூழ்—படைத்த பொருள்களைச் சூழ்வதாய். சுடர்—விளங்குகிற. ஞானமாய்—சங்கல்ப ரூப ஞானமாய். ஞானம் என்ற குணத்தைக் கொண்டு. இந்த குணத்தை யுடையவன் சக்வரன் என்று விளக்குவது.

6. துயரமேதகு துன்ப இன்ப வினைகளாய் (3-6-8).

துயரமே தரு—பரிதாபமே வினைவிக்கும் துன்பம், இன்பம் இவற்றிற்குக் காரணமான. புண்ணிய பாப ரூபமான தர்மங்களுக்கு சக்வரன் நிர்வாஹன (செய்விப்பவன்). செயல், செய்விப்பவன் என்ற தொடர்பு.

7. மூவராகிய மூர்த்தியை (3-6-2).

மூவராகிய—தளச்சுத் தானே காரணமாகி, தன்னோடு கூடிய மற்ற இருவர்க்கும் காரணமானவன் எம்பெருமான்.

8. அம்மானுக்கு, செந்தாமரைத் தடங்கன், செங்கனிவாய் செங்கயலம், செந்தாமரை அடிக்கள், செம்பொன்திருவுடப்பே (2-5-1).

கன் : செந்தாமரைத் தடம்; மலர்ந்த தாமரை அடர்ந்த தடாகம் போன்றது. திவந்து கனிந்த வாய் செங்கமலம் போல் திருவுடிகள் செந்தாமரை போனவன். திருவுடம்பு பொன்போல் புகர்வாய்ந்தது. இங்கு உபமானத்தைக் கொண்டு உரமேயும் விவரம் பெறுகின்றது.

9. தலைப்பன் பிறப்பிலி தள்ளுத் தடங்கல் சேர்ந்த பிராண்மை (3-3-6)

பெருமான் அவதாரஞ் செய்தும் நாலு பேரைப் பெறாமையாலே, தான் ஒருவளாகவே திருப்பாற்கடல் மீண்டான், மறுபடியும் அவதாரஞ் செய்வதற்காக தடங்கடல் சேர்ந்தது, அவதாரம் செய்வது இவற்றுள் ஒன்று காரணம், மற்றது காரியம்.

10. நின்றவர் இருந்தனர் கிடந்தவர் திரிந்தவர் நின்றிலர் இருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர் என்றுமோச் சீயல்லினர் (1-1-6).

ஜீவர்கள் கொள்ளும் முயற்சிகள் நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல் திரிதல், நில்லாமை, இராமை, சிடவாமை, திரியாமை இவையும் ஜீவர்களுக்குப் பயன். இவைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரங்களுள்ள ஜீவர்கள் பகவானுக்கு ப்ரகாரமாவர். செயலைக் குறிப்பிட்டு, இச் செயலை உடையவர் பகவானுக்கு அதிதம் என்பதால் ஒமா நாதினாயம்.

5. 2. யாவும் ஸர்வேசுவான்

உவகங்கள், இவற்றுள் காண்பன, இங்மாறு காண்பது ஒன்றுக்கொன்று எதிர்நிலையாக அமைவது, பண்புகள், செயல்கள், இவற்றின் பயன்கள் யாவும் ஸர்வேசுவரனாலே இதனால் இவன் “விருத்த விழுதியன்” எனப்பெறுகிறான். விருத்த—ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடுள்ள. விழுதியன்—இவ்வாறானங்களைத் தணக்குச் செல்லமாக உடையவன்.

1. மூவுகங்களுமாய்!அவ்லாய் (6-3-6)
அவ்லாய் இங்கு ரீத்திய வீழுதி ரெரிப்பு.

2. நகரமும் தாடுகளும் (6-3-3)

3. பரஞ்கடர் உடம்பாய் அழுக்குப் பதித்த உடம்பாய்(6-3-7).

பரஞ்கடர்-உடம்பாய்-ஒப்பிள்ளாத புகழுடைய திவ்யமான திருமேனியாவனாய். அழுக்கு பதித்த உடம்பாய்—வத்வம், ரஜஸ், தமஸ் இவற்றிற்கு வசியமான ஒக்கைத் திருமேனியாக வுடையவனாய். (பகவானைப் பற்றிவை).

4. வண்சரண் சுரர்க்காய் அசுரர்க்கு வெங்கற்றமுமாய் (6-3-8) பகவானைய் பற்றியது.
5. நல்குரவும் செல்வும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய் (6-3-1). நல்குரவு—வறுமை.
6. வெல்பகையும் நட்பும் விடமும் அமுதமுமாய் (6-3-1).
7. கண்ட இன்பம் துன்பம் கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய் (6-3-2).
8. புண்ணியம் பாவம், புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய் (6-3-4).
9. கைதவம் செம்மை (6-3-5). கைதவம்—கபடம்.
10. மெய் பொய், முதுமை இளமை, புதுமை பழுமையுமாய் (6-3-5).

5. 3. விசித்திரமான விபூதி

தம்மை இவ்வுலகில் வைத்துத் துன்புற்றுக் கலங்கும்படி முடிய வும் மாட்டாமல் செய்யும் ஆச்சரியம் என்னவோ என்று ஆழ்வார் பகவானைக் கேட்க, பகவான் தான் விசித்திரங்களுக்கெல்லாம் ஆகரமாயிருப்பதை வெளியிடுகிறான். இதனால் இந்த விபூதி விசித்திரமானது.

1. மாயா! வாமனனே! மதுகுதா! (7-8-1).

மாயா—தான் கொள்ளும் வியப்பிற்கெல்லாம் காரணமான வனே! வாமனனே—பிறந்தவுடனே மகாபலியிடம் நடந்து சென்றவனே! இதோர் ஆச்சரியம்.

2. தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய் (7-8-1).

தாய், தந்தை இவர்கள் உபகரிப்பதில் வேறுபாடு.

3. திங்களும் ஞாயிறுமாய்ச் செழும்பல் சுடராய் இருளாய் (7-8-2).

திங்கள்: கானும் போதே இனிமை. ஞாயிறு: ஒளி, செழும் பல் சுடர்—நஷ்டரங்கள். இவற்றிற்குப் பெருமான் நிர்வாஹகள் (இவற்றைச் செய்விப்பவன்).

4. பொங்கு பொழி மழையாய்ப் புதூமாய்ப் பழியாய் (7-8-2).

5. காயமும் சிலைமாய்க் கழிவாய்ப் பிறப்பாய் (7-8-5)
காய்ம்—சர்ரம் சென்—ஆத்மா. கழிவு—விநாசம்.
6. வியப்பாய் வென்றிசளாய் வினையாய்ப் பயணாய் (7-8-6).
வியப்பு—வியக்கத்தக்களல். வென்றி—, வினை— செயல்.

இவ்வாறு விவரத்தொடி விசித்திரமானவற்றை யுடைய ஆகத் திற்குப் பகவான் காரணம். இந்த ஆகத்து விசித்திரமான விழுதி; இந்த விழுதியானவன் பகவான்; விசித்ர ஆகதாகாரன்.

6. வீபவம்

தேவர், மனீதர் போன்ற வடிவங்களோடு ஸர்வேச்வரன் தோன்றுவது வீபவம் என்ற நிலை வீபவம்: சிறப்பான தோற்றம். இவன் இவ்வாறு தோன்றுவது தனது விருப்பத்தாலே; மெய்யன் பர்களைக் காப்பதற்கும், தியோர்களை அழிப்பதற்கும் நன்னை நியை நிலைநாட்டுவதற்கும் இவன் பிறக்கப் பிறக்க இவனதுபுகர் பேண்மேலும் ஒங்கும். ஸ உச்சரேயாந் பலதி ஜாயமாந: பிறவாத இவன் பிறந்து புகழையே பெறுகிறான், பிறந்தே பெறுகிறான்.

அன்றியும் விபு—எங்கும் வியாபித்திருப்பது உயிர்களைக் காப்பதற்காக. ஆழ்வார் ‘மன்மீது உழல்வாய்’ என்கிறார்.

6. 1. அவதாரங்கள்

1. எளிவரு மியல்பினன் நிலை வரம்பில பல பிறப்பாய், ஒளிவரு முழு நலம் (1-3-2).

நிலை: ஐஞ்மத்தில் மேன்மை தாழ்மை பார்ப்பது வரம்பு— வரையறை; இவ்வாறுதான் பிறக்க வேண்டுமென்பது. எளிவரும் இயல்பினன்—எளி மையே இயல்பாக வுடையவன்; நீருக்குக் குளிர்ச்சி இயல்பு போலே.

2. துயரில் சட்டரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவன்னைம் நிற்கவே, துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண் காண வந்து (3-10-6).

துயரில்—துயரமில்லாமல், துயரத்திற்கு எதிர் நிலையாய். சூடர்—சோதி வடிவாய். தன்னுடை சோதி—பரஞ்சோதி என்று புகழப் பெறும் தனது திருமேனி. நின்ற வண்ணம் நிற்க—பரம பதத்தில் போலே விளங்கச் சிறிதேனும் வேறுபாட்டுவாமன். துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில்...வந்து—யாலநும் தமது ஊனக் கண்களாலேயே காணுமாறு அவதரித்து.

3. ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்குவைத் திங்குப் பிறந்த (3-5-5).

ஆதி அம் சோதி உருவை—ஆதியாய், பரமபதத்தில் விளங்கும் சோதிமயமான திருமேனியை அங்கு—பரமபதத்தில். வைத்து—விளங்கும் வகையிலே, இங்கு கொண்டு பிறந்த, அதே திருமேனிச் சோதியுடன் இங்குப் பிறந்தவன்.

4. பேருமோ ராயிசம் பிற பலவுடைய எஃபெருமான், பேருமோ ருகுவமும் உள்தில்லை இலதில்லை பினாக்கே (1-3-4)

பேரும்—திருநாமங்கள், பிற—இத்திரு நாமங்களால் விவரம் பெறும் திருவருவங்கள், ஓர் பேரும் ஓர் உருவமும்..... ஒவ்வொரு பேரும் ஒவ்வொர் உருவமும். உளது இல்லை—இல்லை யென்று அறிவிவிக்கும். இலது இவ்வை—இல்லைசென்பதில்லை, அதாவது உண்டு என்று அறிஞரும். பினாக்கு—தமக்குள்ளே கொள்ளும் பினாக்காகும்.

5. மீனாய் ஆஸமயுமாய்—நுதிக்கழுமாய்க் குறளாய்க் காலாடே ஏழுமாய்க் கற்கியாம் இன்னம் கார்வன்ஸ்டானே (3-1-10)

இன்னம் கற்கியாம்—மேலும் கற்கியாகி.

மீனாய் அவதரித்தது : வேதங்களைக் கவர்ந்து ஒளித்து வைத்த மதுகைடபர்களைக் கொள்ளு வேதங்களை மீட்பதற்காக. ஏழு வகைப் பெருங்கடல்களும் ஒரு செதிலில் அடங்குமாறு மிகப் பேரிய மீனாய்த் தோன்றினார்களேவேச்வரன்.

6. 2. ஆஸம

துர்வாஸரது சாபத்தினால் தேவர்கள் இழந்தே செல்வத்தை மீட்டாலிப்பதற்கும், அழுதம் அளிப்பதற்கும் திருப்பாந்கடலைக் கடைந்தான் பகவான். மந்தரகிரி மத்தாயிற்று, வாசகி கடை நான்சாயிற்று. மந்தர மணலைகடவிள் ஆழாமன் ஆஸம வடிஷத்தில் பகனான் தன் முதுகில் ஏற்றுக் கொண்டு நாங்கினான்.

1. மலை கொண்டு மத்தா அரவால் சமுற்றிய மாயப் பிரான் (திருநிலி. 51)

2. மலக்க மெய்த மாகடக் தள்ளைக் கடைந்தானை (8-3-10). மலக்கம் எய்த—கலங்குமாறு

3. கட்டிறைக் கடை ந் தலா று ம் அழுதக் தேவர் உண்ணன்... (5-10-10).

—தேவர்கள், அமர்கள் இவர்களுடன் சேர்ந்து, நானும் ஆகும். யற்றி

- அமர்கட்டகருமை மொழிய ஆகமுதூட்டிய அப்பளை (3-7-5). அருமை ஒழிய—அமர்களால் விளைத்துதிலைசன் நீங்குமாறு.

6. 3. வராகம்

இரண்ணியாட்சன் என்ற அசரன் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி அங்கடலில் ஆந்திலி ஓனித்து வைத்தான். இந்தப் பூமியை அன்ட பித்தியிலிருந்து மேலெடுத்து வருவதற்காக ஸர்வேச்வரன் கோல வராகமாக அவதரித்தான்.

- கோவவராக மொன்றாய் நிலம் கோட்டினடக் கொண்ட எந்தாய்! (10-10-7).

- கோடு—தந்தம், கோரப்பல்.
- ஏனமாய் திலங்கிண்டன் அப்பனே! கண்ணா! (5-7-6).
- மாதர்மா மண்மடந்தை பொருட் டேனமாய்ஆதியக் காலத்து அவலிடம் கிண்டவர் (4-2-6).
- எரிதிரை வையம் முற்றும் ஏனத்துருவாய் இடந்த பிரான் (திருவி. 99).

எரி திரை—ஓங்குகிண்ற அலைகளிலிருந்து, வையம் முற்றும் ஏனத்து உருவாய் இடந்தபிரான்.

- ஏன மொன்றாய் மண்துகளாடி (திருவி. 55).
- மன் துகள் ஆடி—பூமியின் புழுதியைத் தனது திருமேனியில் ஏற்றுக் கொண்டவன்.
- பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப் புண்டர்கம் நம்மேல், ஒருங்கே பிறழலைத்தார் இவ்வகாலம் (திரு. வி. 45).

வராகப் பெருமான் தனது தாமரை போன்ற திருக்கண்களை நம்மேல் முழுதும் சேர நோக்கி யருளினார்.

6. 4. நரசிங்கன்

தேவர்களாடமிருந்து பெற்ற வரத்தினால் இரண்ணியன் எல்லா ஹவகங்களையும் தனக்கூட யாக்கிக் கொண்டு, தேவர்களைத் துண் புறுத்திவந்தான். சிறந்த பக்கி வாய்ந்தவைாகிய தன் மகன் பிரக

லாதனைக் கொல்லப் பலவகையாக முயன்றான், இச்சிறுவனைக் காப்பதற்காகப் பகலான் தூணில் நரசிங்கமாகத் தோன்றினான்.

1. ... என் நெஞ்சுகலான்—அன்றங்கை வண்புடையால் பொன் பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்பிடந்தான் (பெ.திரு. 35).

புடை—அழித்தல், தாக்குதல். பொன் பெயரோன்—இரண்ணியன்

2. அரியாகி இரண்ணியனை ஆகங் கிண்டான் (10-6-10).

3. புக்க அரியுருவாய் அவுண்ணுடல் கிண்டுகந்த சக்கரச் செல்வன் (7-6-11).

4 கடுத்த போரவுணன் உடலிறு பிளவாக் கையுகி ராண்ட எங் கடலே! (8-1-3)

கடுத்த போர் அவுணன்—போர் செய்வதிலே பெரிதும் நோக் குடைய. கை உகிரி ஆண்ட—கையின்நகங்களைப் பயன்படுத்திய. கடல்—“மஹா விஷ்ணும்” என்றவாறு அளவிடமுடியாத பெரிய: வடிலும்.

5. ஆகஞ் சேர் நரசிங்க மதாகி—ஓர் ஆகம வள்ளுகிரால் பிளந்தான் (9-3-7).

6. அல்லல் அமரரைச் செய்யும் இரண்ணிய னாகத்தை மல்ல லியுருவாய்ச் செய்த மாயம் (7-5-8).

அமரரை அல்லல் செய்யும்—தேவர்களை இடையறாமல் துண்புறுத்தய். மல்ல—பெரிய.

7. உண்ணைச் சிந்தாபினா விகழ்ந்த இரண்ணியனாகங் கீல்ந்ட என், முன்னைக் கோவாயிட! (3-6-6).

சிந்தாபினா—இசமுந்த—வாக்காலே இசமுந்ததன்றி. நெஞ் சாலும் இசமுந்த கோன் — மிடுக்கு. முன்னை—பக்தனான பிரகலாதன் நெஞ்சில் முதலில் கொண்ட.

8. அங்கப் பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய என், சிங்கப் பிரான் பெருமை ஆராயுஞ் சிர்மைத்தே (3-8-9).

9. கிளரொளியால் குறைவில்லா அரியுருவாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து கிளரொளிய இரண்ணியன் தகல்மார்பங் கிழித்துகந்த (4-8-7).

6. 5. வாமனன்

மகாபலி இந்திரனிடமிருந்து கவர்ந்த உலகங்களை மீட்டுத் தொடுப்பதற்காக, இறைவன் வாமனாய் அவதரித்து, அவனிடம் மூவடி நிலம் இரந்து, பின்பு இவற்றை அளப்பதாக வானில் ஒங்கி ணான், திரிவிக்கிரமனாக.

1. அடியை மூன்றை இரந்தவாறும் (5-10-9).
2. மாலுக்கு வைய மளந்த மணாளற்கு (6-6-1).
3. வள் மா வைய மளந்த எம் வாமனா! (3-2-2).
வள் மா வையம்—கடினமே இயல்பாய்ப் பரந்துள்ள பூமியை.
4. வள்ளலேயோ! வையங் கொண்ட வாமனாவோ! என்றென்று (4-7-2).

வள்ளல்—பூமியிலுள்ளாரது சிரத்தில் திருவடிப் படிய வைத்த தாள்.

- 5 புலன் கொள் மாணாய், நிலங்கொண்டானே (1-8-6).
- புளன் கொள்—இந்திரியங்களைக் கவரும் (அழகாலும் மதலைக் சொல்லாலும்).
6. அறியாமைக் குறளாய் நிலம் மாவலி! மூவடி யென்று, அறியாமை வஞ்சித்தாய் (2-3-1).
- அறியாமை—தன்னைப் பிறர் அறியாதவாறு. “நிலம்—மாவலி!—மூவடி”என்று—இசைவில்லாச் சொற்களைச் சொல்லி, அறியாமை—சுக்கிராச்சாரி கூறியும் மனத்துள் ஏற்காதவாறு, வஞ்சித்தாய்—கபடத்தினால் நிலங்கொண்டாய்.

7. ஒரு மாணிக் குறளாகி நிமிர்ந்த அக் கருமாணிக்கம் (1-10-1).
மாணி—அழகுள்ள. குறள்—திருட்மனி சுருங்கி இனிமை யானது குறிப்பு; பால் சண்டி இனிப்பது போல.
8. பாமரு மூவுலகு மளந்த பற்ப பாதாவோ! (7-6-1).
பற்ப பாதா வோ—பதுமம் போல் அழகிய திருவடிக் குடையவனே!
9. பாயோ ரடிவைத்து அதன் கீழ் பரவை நிலமெல்லாம் தாய், ஒரடியால் எல்லா உலகும் தடவந்த மாயோன் (6-9-9)

10. அடியால் படி கடந்த முத்தோ? அதன்றேல் முடியால் விகங் பளத்த முத்தோ? (பெ. திரு. 27).

11. மீண்டனுங் கம்பில் வெறியென்னும் வெள்ளி வேங், வாணென்னுங் கேடிலா வான்குடைக்குத்-தாணோர். மணிக்காம்பு போல் நிமிக் ந்து மண்ணளந்தான் (பெ. திரு. 62)

மாவலியிடம் நீரேற்று இறைவன் மேலே ஒங்கும் போது, ஆகாசம் ஒரு குடைபோல் விளங்கியது. மீன்—நகூத்திரங்கள்; இவை குடையின் குறுக்குக் கம்புகள் போல் விளங்கின. வெறி. வெள்ளி—சந்திரன், சுக்கிரன். இவை வேய்- மூங்கிற் குழல்கள் போல் இலங்கின. இறைவன் இதன் மணிக்காம்பு (மணிமயமான காம்புபோல்) மிலிர் ந்தான் (தனது நிறத்தாலே). வான் குடை—பெரிய குடை.

12. இறைமுறையான் சேவடிமேல் மண்ணளந்த அந்தான், மறை முறையான் வானாடர் கூடி—முறை முறையின், தாதிலகு பூத் தெளித்தால் ஒவ்வாதே!தாழ்விசம்பின், மீதிலகித் தான் கிடக்கும் மீன். (பெ. திரு. 61).

சுச்வரன் என்ற முறையாலே பகவான் உலகளந்தபோது, வாணோர் வரிசை வரிசையாக நின்று மலர்களைத் திருவடியில் தூவினர். இவ்வாறு சிதறிய மலர்கள் போல் விளங்கின ஆகாயத் தின் அடர்ந்துள்ள நஷ்டத்திரங்கள் நகூத்திர மன்றஸம் வரையில் ஒங்கியது திருவடி.

13. ஞால முற்றும் வேயக மாயினும் சோரா வகை இரண்டே அடியால், தாயவன் (திரு. வி. 61).

ஞால முற்றும்—பூமிட்பரப்படங்கலும், வேய அ-மாயினும்— மூங்கிற் குத்தளவாய்னும். சோரா வகை—விடாமல், தாயவன்— அளந்தவன். இரண்டே அடி என்பதால் ஞாலம் என்பது மண்ணும் விள்ளும், இந்திரனுக்குரியவை.

14. மண்ணும் விள்ளும், என் காற்கு அளவின்மை கான்மின் என்பா ஜொத்து வான் நிமிச்ந்த தன் கால் பணிந்த என்பால் (திரு. வி. 42).

வாணோங்கி மண்ணளந்ததால் தேறுவது: மண்ணும் விள்ளும் சேர்ந்தாலும் என் கால் அளவுக்கு ஒப்பாகமாட்டா.

15. கழுதல மொன்றே நிலமுழுதாயிற்று, ஒருகழுவ்போய், நிழல் தர எல்லா விக்ம்பும் நிறைந்தது (திரு.வி. 58)

6. 6. பரசுராமன்

பார்க்கவ முனிவரது மகனான பரசுராமன் ஈத்ரியர்களை இருபத்தோர் கால் வடைத்து, அதனால் சூஷ்டிய உதிரத்தில் தன் பிதாவுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தான். இவன் கையில் பரசு ஏந்தியவன். தனது தகப்பணாராகிய ஜமதக்னி முனிவரர் கார்த்தவீர்யார்ஜூனானது குமார்கள் கொன்றதால், பழி தீர்ப்ப தற்கு இவன் ஈத்ரிய மன்னரைக் கொண்றான்.

1. நின் றிலங்கு முடியினாய்! இருபத்தோர் கால் அரசு களைக்ட்ட வென்றி நீண் மழுவா! (6-2-10).

அரசு களைக்ட்ட-அரசர்களை நாசஞ்செய்து, நீன் மழுவா!—
பெரிய மழுவை ஆயுதமாக வுடையவனே!

6. 7. தசரதராமன்

(1) ஏழு மாமரங்கள் துளைப்படச் சிலை வளைத்தது:

1. மராமரம் எய்த மாயவன் (1-7-6).
2. களையொன்றாலே ஏழ்மரமுமெய்த எம் காரமுகிலை (9-1-2)
சிலையெந்தியபோது திருமேனி யழகு.
3. சினையேய் தழைய மராமரங்கள் ஏழு மெய்தாய் சிரிதாரி (1-5-6).

சினை ஏய் தழைய-கிளைகளோடு சேர்ந்ததழைகளையுடைய.

(2) திருக்கையில் ஏந்திய சிலை:

4. காடும் கடுஞ்சிலை என் காகுத்தன் (5-4-3).

காடும் கடும் சிலை-பகைவரிடம் இராமன் கருணை கொண்டாலும், அவன் ஏந்தும் சிலை தானே களைகளைப் பெய்யும். காகுத்தன் கருணையுடையவன்; சிலை கொடியது

5. கொம்பு போல் சிலை பொருட் டிலங்கை நகர் அம்பெரியுய்த் தலரி (4-2-9).

6. மதிலிலங்கைக் கோவை வீயச் சிலை குளித்தாய் (4-3-1).

7. சிளர் வாழுவை வேல இலங்கை செற்றீர் (2-4-10)

8. ஓர்தொ விலங்கையை, நீதே செய்த நெடுஞ்செழுச் சோதி! (2-9-10).

9. தண்ணிலங்கைக் கிரையைச் செற்ற நன்சனே! (3-8-3).

10. தெண்ணிலங்கை எரியெழுச் செற்ற வில்லியை (3-6-2).

11. ...கரந்துருவின், அம்மானை அந்நான்று பின்தொடர்ந்து—ஆழியங்கை, அம்மானை (பெ. திரு. 82).

கரந்து உருவின்—இயல்பான உருவத்தை மறைத்து, அம்மானை—மானாக வந்த மாரிசனை. ஆழி அம் கை—மோதிரம் அணிந்த சழுகிய திருக்கை. கைகேயீயின் வரத்தில் அகப்படாதது இந்த ஆழி. அம்மான்—ஸ்வாமி.

12. கடலாறு மடுத் துதிரப் புனலா—அப்பன், நீறுபட இலங்கை செற்ற நேரே (7-4-7).

ஆறு மடுத்து உதிரம் புனலா—உதிர வெள்ளம் ஆறுகளாகப் பெருகிக் கடலிற் பாயக் கடல் நீர் எதிர்த்து வருமாறு.

(3) ராமராஜ்யம்:

13. புற்பா முதலாப் புல்வெறும்பாதி ஒன்றின்றியே, நற்பால் அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும், நற்பாலுக் குய்த்தனன் (7-5-1).

பா புல்—பரவும் புல். முதலா—முதலாக. ஏறும்பு ஆதி—அற்ப மர்னா ஏறும்புமுதல். நல் பால் அயோத்தியில்—நல்ல ஆதேசமாகிய அயோத்தியிலே: அயோத்தியில் பிறப்பதாலேயே நன்றை. சராசரம் முற்றவும் நல்பாலுக்கு உய்த்தனன்—நல்ல நிலையிலிருக் குமாறு செய்தான் இராமன்; இது ஆட்சித் திறன். ‘ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாம் அபவந் கதா:’ என்பது குறிப்பு.

14. நாட்டிற் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்கா
நாட்டை நலியும் அரக்கரை நாடித் தடிந்திட்டு
நாட்டை அளித்து உய்யச் செய்து (5-5-2).

இது தான் ராமாயண சாராம். நாடி—இருந்த இடத்திற்குச் சென்று. தடிந்திட்டு—அழித்து நாட்டை அளித்து—உயிர்களைக் காப்பாற்றி. உய்யச் செய்து—நல்லவர்களாகச் செய்து ஆட்சித் திறன்.

6. 8. கண்ணபிரான்

நம்மாழ்வார் “க்ருஷ்ண - த்ருஷ்ணா - தத்வம்” என்பர்— கண்ணபிரானிடம் இவர் கொண்ட பிரேமத்தால் நேரே கண்டனுபவிக்க வேண்டு மென்ற வெட்டகையே வடிவெடுத்து வந்தது போல்வார் இவ்வாழ்வார் கண்ணபிரானது எளிமையை நினைத்து இவர் “எத்திறப்!” என்று மோகித்தார். பிறந்த போது இருளில் பிறந்ததையும், மறைந்துவாழ்ந்ததையும், பாரதப் போரில் பட்ட பாடுகளையும் நினைத்து மனமுருகினார். “உண்ணூஞ் சோறு பருகுமீர் இன்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ண” என்று கருதினார் இவர். பரதவ் நிலையோடு கண்ணபிரானது லீலகளை இனைத்து இவர் அனுபவித்தார். “கண்ணன் வைகுந்தனோடு என் நெஞ்சினாரைக் கண்டால்,” “கண்ணபிரானை விண்ணேர் கருமாணிக்கத்தை யழுதை”, “ஏன்மாய் நிலங்கிண்ட என்னப்பனே! கண்ணா!”, “ஆயன் அமரர்க் கரியேறு எனதம்மான்” என்றிவர் அனுபவிக்கிறார். இவர் கண்ணபிரானை அனுபவித்த வகை ஸ்ரீபாகவத சாரமாகும் என்னவாம்.

(1) மதுரையில் அவதாரம்: “ஓஷ நாரயண: ஸ்ரீமாந்.. ஒய்யா கநோ மதுராம் புரீம்.”

1. மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான் (8-1-10).
2. வேண்டித் தேவர் இரக்க வந்து பிறந்தும் (6-4-5).
3. மல்லை முதூர் வடமதுரைப் பிறந்தவன் (9-1-6).
4. மாதுகிலிங் சொடிக் கொள் மாட வடமதுரைப் பிறந்த (9-1-8).
5. ...மாயவ ணடிபரவிப், போழ்து போக உள்ளகிற்கும் புன்னம யிலாதவர்க்கு, வாழ்துணையா வடமதுரைப் பிறந்தவன் (9-1-8).

மாயவன் அடி பரவி போழ்து போக—பகவானது திருவடிடனை வணங்கிப் போது போக்க நினைப்பவர்களாய்! புன்னம இலாதவர்க்கு வேறு பயனைக் கருதும் தாழ்வை இல்லாதவர்க்கு. வாழ்துணையா—நல்வாழ்வுக்கு உடாயமாக “பரித்ராணாய ஸாதாம்” என்றான் கண்ணபிரான்.

(3) பிறத்துவான் திருவாய்ப்பாடி சேர்ந்தான்:

6. வீங்கிருள்ளாய் பூண்டு—அன்று, அன்னை புலம்பப் போய், அங்கோ ராய்க்குலம் புக்கதும் (6-4-5)

அன்னை—தெவகி, பூண்டு—கம்ஸ பயத்தாலே குழந்தையை அனைத்துக் கொண்டு புலம்ப—கூப்பிட. வீங்கு இருள்ளாய்—அடர்ந்த இருளிலே போய். ஒர் ஆய்க்குலம்: குழந்தை மறைந்து வாழ்வதற்கு ஒர் இடம் நேர்வதே!

7. எடுத்த பேராளன் நந்தகோபன் நன் இன்னுயிர்ச் சிறுவனே! அசோதைக்கு, அடுத்த பேரின்பக் குலவிளங் களிறே! (8-1-3).

எடுத்த—பெருநிதி எடுத்ததுபோலே, உன்னை ஏற்றுப் பெரிதும் மகிழ்ந்த பேராளன்—பெருமை வாய்ந்தவள். யசோதைக்கு அடுத்த—கிட்டிய குல—ஆயர் குலத்திற்கு. இளங்களிறே—ஆனைக் கண்று போல் அப்போதப்போது பேரின்பம் அளித்து மகிழ்விப்பவனே. இவன் “தொல்லையியின்பத்து இறுதி” கண்டான், இவனை மகனாகப் பெற்று.

8. மனை சேர் ஆயர் குலமுதனே! (1-5-6).

ஆயர் மனைகளிலே ‘வந்து சேர்ந்து, அவர்களது குலத்திற்கு முதலானவனே!

(3) அடர்ந்த பகைவர்களை மாய்த்தவன்:

9. பேயைப் பினம்படப் பாலுண் பிரானுக்கு (6-5-8).
 10. மாயச் சகட முதைத்த மணாளற்கு (6-5-8).
 11. போனாய் மாமருதின் நடுவே என் பொள்ளா மணியே! (5-1-2).
 12. பேய்முலை உண்டு சகடம் பாய்ந்து மருதிடை போய் முதல் சாய்த்துப் புன்ளாய் பின்து களிறட்ட (5-3-8).

13. தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடலசரர் உடன் வேறாப் பின்து வீயத் திருக்கா வாண்ட பெருமானே! (6-9-4).

சகட அசரர்—சகடத்தில் ஆவேசித்த அசரர். இவர்களது உடல் தளர்ந்து—கோப்புக்குலைந்து முறிந்து—நடுவே இற்றுப் போய் வீய—கருமாயும் படியாக. திருக்கால் ஆண்ட—திருவடிகால் காரியங் கொண்ட. கண்ணன் அழித்தான் எனிக்

கண்ணன்சில் (த்ருஷ்டி)படுமென்று திருவடிகளே குலைத்தன
என்னிரார், ஆழ்வார்

(4) வெண்ணொய் களவிழுங்டான்:

14. களவேழ் வெண்ணொய் தொடுவண்ட கள்வா! (1-5-1).

களவு ஏழ் வெண்ணொய்—வெண்ணையைக் களவிலே உண்ணா
விருப்பமுடையவணாய்; அங்றி, இவன் களவை யாவரும் வெளி
விடுமாறு உள்டான். [கள்வா!]—பரிவுமிக்க யசோதைப் பிராட்டி
சொல்லும் வார்த்தை. களவு ஏழ்—களவு எழு, அதாவது களவான்,
“களவு” என்ற கூச்சல் எழு.

15. சுருங்குறி வெண்ணொய் தொடுவண்ட கள்வண (திரு வி.91).

16. வைகலும் வெண்ணொய், கைகலந் துங்டான். (1-8-5).

17. உண்டாய் வெண்ணொய் சிறுமனிசர் உவணை யாக்கை நிலை
யெய்தி (1-5-8).

சிறு மனிசர் உவணை யாக்கை நிலை எய்தி—அற்பராள
மனிதரின் அழிவான சரீரத்தின் நிலையைப் பெற்று, வெண்ணொய்
உண்டாய்.

18. நோல ஆய்ச்சி உரலோடார்க்க இரங்கிற்றும் (6-4-4).

ஆய்ச்சி இவனை உரலோடு ஆர்க்க (பினைத்துக் கட்ட).
இரங்கிற்றும்—அதற்கீடுபட்டிருந்ததுவும்.

19. ஆயர் கொழுந்தாய் அவரால் புடையுண்ணும் என் மாயப்
பிராணை (1-7-3).

ஆயர் கொழுந்தாய்—ஆயர்களுள் சிறந்தவணாய்; அவர்களுக்கு
உயிராய் அவரால்—தாயாலின்றி; பிறராலும். புடையுண்ணும்—
வெண்ணொய் களவுசெய்து உண்டதன் விளைவாக அடிக்கப்பட்ட
தும். மாயப்பிராணை: எத்திறம் இந்த எளிமை!

(5) இளங்கண்ணியரோடு குழைந்து மகிழ்ந்தான்:

20. வல்லிசேர் நுண்ணிடையாய்ச்சியர்தம்மொடும்கொல்லைமை
செய்து குரவை பினைந்தலர் (4-2-2)

வல்லிசேர் நுண் ஜிடை—வஞ்சிக் கொடி போல் நுண்ணிய
ஜிடையடைய. கொல்லைமை செய்து—வரம்பழிந்த செயல்கள்
செய்து

21. குரவை ஆய்ச்சியரோடு கோத்ததும் (6-4-1).

22. கேயத் திங்கும் ஹதிற்றும் நிரை மேய்த்ததும் (6-4-2)

கேயம் : பாட்டுக்கள்; தனது தாழ்ச்சி விளங்குமாறு அமைத்து. இவ்வாறான சொற்கள் அமைத்து தீம் குழல் ஹதியதும் குழல் வழியே பெண்கள் வருவர்; இதே போல பசுக்களும் மீனும். பெண்களின் பேரை சுங்கேதங்களாக அமைத்து ஹதுவான் கள்ளன். “நாம் ஸமேதம் க்ருத ஸங்கேதம்”.

(6) நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணந்து கொண்டான் :

23. கோவை வாயாள் பொருட்டு ஏற்றின் எருத்தம் இறுத்தாய் (4-3-1).

கோவை வாயாள்—நப்பின்னைப் பிராட்டி. இவனது முறை ஈால் இவளை எவ்வகையாயித்தும் பெற வேண்டுமென்று விரும்பி ஊன். ஏற்றிக்—ரிஷபங்களின். எருத்தம்—பிடர், இறுத்தாய்—குலைத்தாய்.

24. வதுவை வார்த்தையுள் ஏறு பாய்ந்ததும் (5-10-2).

வதுவை—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்வது வார்த்தையுள்—இந்த வார்த்தை கேட்டதும். ஏறு பாய்ந்ததும்—இவளை மணந்து கொண்டு களிப்பதற்கு ஏழு ரிஷபங்களோடு போர்செய்ததும்.

25. ஒர் மாயையினால் ஈட்டிய வெண்ணைய் தொடு உண்ணப் போந்து—இமில்லற்ற வள்ளுன், கோட்டிடை ஆடினை கூத்து (திரு. வி. சி.)

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இவன் திருமஞ்சஸை கண்டருளும்போது, வெண்ணைய் வீருமபி ஆங்குப் போந்து நப்பின்னையை மணந்து கொள்ள ரிஷபங்களிடையே கூத்தாடினான், பகவான். பரதவழும் சீபவழும் ஜிஃவணந்த நிகழ்ச்சி, இமில் ஏற்று—வலிய முசுப்புடைய ரிஷபங்களுடைய வள்ளுன் கோடு—வலிமை மிக்கு வளைந்த கொம்புகள். ஒரு கொம்பைப் பெறுவதற்கு ஏழு ரிஷபங்களின் கொம்புகளிடையே கூத்தாடினான். இவ்வாறு இவன் ரிஷபங்களோடு சண்டைசெய்தது, கூத்தாடுவது போல இவனுக்கு ஆயாசம் சிறிதுமின்றி மகிழ்ச்சியை விளைவித்தது.

(8) ருக்குமணிப் பிராட்டியை மனத்து கொண்டான்.

26. அன்றங் கமர்வெள்ளு உருப்பினி நங்கை அணிந்து நோன் புவர்ந்தான் (7-10-6).

அன்று அங்கு—குண்டினபுரத்தில் சுயம்வரம் நடத்தவன்று. அமர்—போர்; சிசுபாலன் முதலோருடன். அமர்வெள்ளு—அமரில் வென்று.

(9) குன்ற மேந்தி ஆயர்களையும் பக்களையும் காப்பாற்றி என்ன:

27. குன்ற மேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன் (3-3-8).

28. குன்ற மொன்றால் மழைகாத்த பிராணன் (4-5-7).

29. குன்று குடையா ஆகாத்த கோவல்ளார் (பெ. திரு. 74).

30. மாண் குன்ற மேந்தி தண்மாமலை வேங்கடத்தும்பர் நம்பும் சேண் குன்றம் சென்று (திரு. வி. 8).

மாண் குன்றம்—கோவர்த்தனம்; கண்ணபிரான் திருக்கை யோடு கொண்ட தொடர்பால் இதை ஏந்தியவன் உறையும் தில்யதேசம் திருவேங்கடம். சேண்குன்றம் — சிறப்புடைய திருமலை, விபவமும் அர்ச்சையும் இளைந்துள்ளன.

(10) வீரச் செயல்கள்:

31. சாயக் குருந்த மொசித்த தமியற்கு (6-6-8).

குருந்தம்—அசுரன் ஆலேசித்திருந்த குருந்த மரம். சாய—வெற்பபற்றில்லாமல் சாய்ந்து விழுமாறு. தமியற்கு—வேறு உதவி யில்லாமல் தனியாகத் தகைந்த வீரனுக்கு.

32. கண்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள் ஷணிந்தோம் (பெ. திரு. 54).

காய—விளங்காய். கண்று—கண்று வாட்சில் வந்த அசுரன்.

33. தாம்பா லாப்புண்டாலும் அத்தழும்பு தாளிளாகப், பாம்பா லாப்புண்டு பாடுற்றாலும்—சோம்பாது (இப்), பல்லுருவை யெல் லாம் படர்வித்த வித்தா! (பெ. திரு. 18)

தாம்பால் ஆப்புண்டாலும்—யசோதைப் பிராட்டியால் தாம் பாலே கட்டுண்டாலும், இதனாலே ஏற்ற தழும்பு மறையுமாறு, நம—8

பாம்பாஸ் ஆப்புண்டாலும் — காளியனால் கட்டப்பட்டு வருத்த மடைந்தாலும். சோம்பாது — பிழவாக்கா மல். பல் உருவை எல்லாம் படர்வித்த—தேவர், மனிதர் போன்ற ஜீவர்களைப் படைத்த. ஸம்ஸாரிகள் இப்படி அனாதரம் செய்தி போதும் இவர்களைப் படைத்த.

34. கவளக் கடாக் களிறட்ட பிரான் (4-6-5).

கவளம் கடாம் களிறு—மதம் பெருக்குவனவற்றைக் கவள மாகக் கொண்டு, அதனால் மதம் பெருகியால் மதித்த யானை குவலயாபீடம்.

35. நிகரில் மலரைச் செற்றதும் (6-4-3)

36. வேழ மருப்பை யொசித்தான் (1-9-2).

லேழப்: குவலயாபீடம், மருப்பு—தந்தம், ஒசித்தான்—முறித தான்.

37. விறல் கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் (2-6-8).

38. நலியும் நரகளை வீட்டிற்றும்வாணன்தின்டோன் துணித்த, வலியும் பெருமையும் யான் சொல்லும் நீர்த்தல்ல (திரு வி. 78)

வீட்டிற்றும்—அழித்ததும்.

(11) பாரதப் போரில் செய்தவை :

39. பிறந்த மாயா! பாரதம் பொருத மாயா! (8-5-10)

பாரதம் பொருத—பாரதப் போரில் அர்ச்சனனுக்குத் துணையாக நின்று உதவி செய்த.

40. சித்திரத் தேர்வல்லா! திருச்சக்கரத்தாய்! (7-8-3)

வியக்குமாறு தேரை நடத்தக் கூடியவன். பீஷ்மன் ஏறித்த களை அர்ச்சனன் மேலே படாதவாறு தேரை நடத்தியது குறிப்பு.

41. கொல்லா மாக்கோல் கொலை செய்து—பாரதப் போர், எல்லாச் சேணையும் இருநிலத் தலித்த எந்தாய்! (3-2-3)

கொல்லா மா கோல்—கொல்லுவதற்கில்லாமல் குதிரைகளை ஓட்டுவதற்கான முட்கோல். கருவியாக. அவித்த—பீஷ்மர் போல் வார் காட்டுத்தீபோல் படர்ந்து வரத். தீய அணைப்பது போல் யாவரையும் அழித்த.

42. தீர்மையில் நூற்றுவர் வீய ஜவர்க்கருள் செய்து நின்று, பார் மல்கு சேண அலித்த பரஞ்சட்டரா (3-5-7)

43. தாயம் செறுமொனு நூற்றுவர் மங்க ஒரைவர்க்காய்த், தேச மறிய ஓர் சாரதியாய்ச் சென்று சேணையை நாசஞ் செய்திட்டு (7-5-9)

தாயம் செறும்—தாயமுறைப்படி பெறற அரசைச் செலுத்திக் கூக்கொண்ட.

44. அடவரும் படை மங்க ஜவர்கட்காசி வெஞ்சமத்து—அன்று தேர், கடவியபெருமான் (3-6-10).

அடவரும்—தன் பாலே தீங்கு நினைத்து வருகின்ற. அட—அடு வதற்காக, மங்க—அழியுமாறு.

45. மன்மிசைப் பெரும் பாரம் நீங்க ஓர் பாரதமா பெரும்போர், பள்ளி மாயங்கள் செய்து சேணையைப் பாழ்பட நூற்றிட்டுப் போய் (6-4-10).

நூற்றிட்டு-குழ்ந்து முடித்து.

46. ஆனுடை மல்லர் ததர்ந்த ஒலி—மன்னர்
ஆனுடைச் சேண நடுங்கு மொவி—விண்ணுள்
உறுடைத் தேவர் வெளிப் பட்ட ஒலி—அப்பள்
கானுடைப் பாரதம் கையறை போழ்தே (7-4-5)

பாரதப் போர் நடத்தும்போது நேர்ந்த ஒலி பலவகை. ஆண் உடை மல்லர்—லலிமை தரும் உணவு உண்டு வளர்ந்த ததர்ந்த— நெரிந்து விழுந்த. ஆண் உடை சேணை—வீரபுருஷர்கள் நிறைந்த சேணைகள். விண்ணுள்—வானில். ஏண் உடை தேவர்—சிறந்தவர் கொக்க் கொண்டாடப் பட்ட தேவர்கள் வெளிப்பட்ட— தோன்றிக் கொண்டாடிய. கானுடை பாரதம—கண்டு வியக்கு மாறு நிகழ்ந்த போர்.

47. நேர்சரிந்தான் கொடிக் கோழிகொண்டான்—பின்னும்
நேர்சரிந்தான் எரியு மனலோன்—பின்னும்
நேர்சரித்தான் முக்கண் மூர்த்தி கண்மூர்—அப்பன்
நேர்சரி வாணன் திண்டோள் கொண்டலென்றே (7-4-8).

கண்ணபிரான் வாணனோடு செய்த போரில்: நேர்சரிந்தான்—
முதுகிட்டுப் போனான். கொடி கோழி கொண்டான்—மயிலைத்

கொடியாகச் சொஷ்ட முருகன், ஏரியும் அவலோன்—கடர்கள் வாய்ந்த அக்னி பகவான்.

6. 9. யானைக்குமுன் தோன்றியது

1. தொழுங் காதற் களிறுளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றியதையே (3-1-9).

தொழும் காதற்—கையில் மலரேத்தித் திருவடிகளில் சேர்த்துத் தொழு விரும்பிய.

2. மொய்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை முதலைச் சிறைப் பட்டு நின்ற, கைம்மாவுக் கருள்செய்த கார்முகில் வண்ணன் (3-5-1),

மொய்—அடர்ந்து மா—உயர்ந்து. பூ—பூத்த. பொழில்—சோலையை யுடைய. பொய்கை—பொய்கையிலே. முதலைச் சிறைப் பட்டு—முதலையாவே சிறைப் பட்டு. கௌவப் பட்டு—கைம்மா—யானை; கஜேந்த்ரன்.

3. பூந்தண் புனற் பொய்கை யானை இடர் கடிந்த, பூந்தண்டுமாய் என் தனிநாயகன் (2-8-2).

7. அர்ச்சாவதாரம்

அர்ச்சை நிலையைப் பற்றி ஆழ்வார் அருளியுள்ளது; நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன், அவளாகும் நீள்கடல் வண்ணனே (3-6-9) மனத்திலேதிருமேனியாக நினைத்துயாதோன்று ஏற்றியருளு விக்கப்பட்டதோ, அத்தையே அவன் திருமேனியாக உடையவன்; இவன் பரந்த கடல் போலே இயல்புள்ள ஸர்வேச்வரன். “பக்தாநாம்” என்றவாறு இவன் பக்தர்களைக் காப்பதற்காகவே இந்திலையில் விளங்குகிறான். இந்தில் “பூர்ணம்” எனப்பெறு கின்றது; பரதலம்ப் முதலிய நிலைகளில் உள்ள சல்யானை குணங்கள் யாவும் சிறிதேனும் குறைவின்றி அர்ச்சை நிலையில் விளங்குவன். இவனைப் பற்றுவதற்கு அனுகூலமான குணங்களும், பற்றிய பின்பு அனுபவித்து உய்வதற்கான குணங்களும் அர்ச்சை நிலையில் அபரிமிதமாக மினிர் கின்றன.

ஆழ்வார் மங்களாசாஸநம் செய்துள்ள திருப்பதிகளில், ஒவ்வொன்றிலும் அனுபவித்த சிறந்த குணங்கள் இப்பகுதி யில் விவரம் பெறுவன்.

7. 1. திருவரங்கம்

ஷ்யாஹ நிலையில் ஜகத் ராணு சிந்தனை செய்வதுபோல் ஸர் வேசவரன் இங்கு சமயத் திருக்கோவத்தில் விளங்குகிறான். இங்கு விளங்கும் குளம் ஷ்யாஹ சௌகார்தம், சௌகார்தம்—நன் மனப்பாண்மை,

1. கால சக்கரத்தாம் கடவிடங் கொண்ட கடல் வண்ணா! (7-2-7).

கால சக்கரத்தை நிர்வகிப்பவனாம், திருப்பாற்கடலிலே ஒரு கடங்காப்ந்தாப்போல் காணவளர்ந்தருள்பவனே!

2. “என் திருமகள் சேர் மார்வனே!” என்னும் என்னுடைய ஆவியே! (7-2-9).

பிராட்டியோடே இணைந்து அருள் செய்யும் இவன், எனக்கு உயிராவான்.

3. வெய்ய வாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில்லேந்தும் விண்ணோர் முதல்! (7-2-8).

உயிர்களைக் காப்பதற்காகத் திருக்கைகளில் திவ்யாயுதங்கள் ஏந்தியவன்: ஸர்வ - ப்ரஹரண-ஆயுத: அன்றியும் இவன் நித்திய சூரிகளின் தலைவன்.

7. 2. திருவேங்கடம்

“காணமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” என்றவாறு, இங்குதையும் பெருமானது திருவருள் வானரங்கள், வேடுவர் இவர்களிடமும் சார்கின்றது.

1. கண்ணாவானென்றும், மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு.

தண்ணார் வேங்கட, விண்ணோர் வெற்பனே (1-8-3).

இவன் மண்ணோர்க்கும் நித்திய சூரிகளுக்கும் கண்ணாவான், தாயகளாவான். இரட்டைப் பிள்ளையைத் தாய் அனைத்துக் காப்பதுபோல் இந்த நிலை.

2. எங்கள் பாசம் வைத்த பரஞ்சடர்ச் சோதி (3-3-6).

எங்கள்—(இழிஞ்ஞான) என்னிடமும். பாசம்—பேரங்கு. இந்தப் பாசம் கொள்வதால், இவன் பரஞ்சடர்ச் சோதி, அனா கடந்த சோதி வாய்ந்த வணாகிறான்.

3. ஒடு மூப்புப் பிறப்பிதழப்புப் பின்னி வியுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத் தாயன் (3-3-9)

ஆயன்—கண்ணப்ரான்.

7. 3. திருக்குருகூர்

ப்ரளைவத்தின் கருத்து இரண்டு: பகவானைப் பற்றி: ஞானமயமான ஆத்மாவுக்கு ஈச்வரன். ஆத்மாவைப் பற்றி: ஈச்வரனுக்கு இவன் உரியவனாவான். இவ்விரண்டு கருத்துக்களும் வெளியாகுமாறு நம்மாழ்வார் ஆதிப்பிரானுடன் உறையும் தில்ய தேசம், திருக்குருகூர்.

1. திருக்குருகூரதனுட் பொலிந்து நின்ற பிரான் (4-10-5).

அர்ச்சை நிலையில் சௌகாசியம், சௌலப்யம் வாய்ந்து, எல்லா குணங்களாலும் பூர்ணாக விளங்குவோன்.

2. பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் றளக்கும் பிறர்க்கும், நாயக ஈவனே (4-10-6).

யாவர்க்கும் காரணமும் காப்பு மாவான்.

3. ...திருக்குருகூரதனுள், ஆடுபுட்கொடி ஆதிமுர்த்திக்கு அடிமை புகுவதுவே (4-10-7).

இதுவே உய்யும் வகை: பகவானை அனுபவிப்பதால் களித்து ஆடுகின்ற கருட பகவானைக் கொடியில் கொண்டிட ஈரவேஶ்வர மூக்கு அடிமை செய்வதுதான் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம்

7. 4. திருக்குறுங்குடி

நம்பியின் திருமேனி ஏழில், இவனிடம் நமக்கு பிரேமத்தை, விளைவிப்பது.

1. நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற—அக் கெம்பொனே திகழுந் திருமுர்த்தியை (1-10-8)

நம்பி—பரமபதத்தில் குணங்களால் பூர்ணாக இருப்பவன், இங்கு யாவரும் அனுபவிக்குமாறு எழுந்தருளியிருப்பவன். செழுபொன் திகழும் திருமுர்த்தி—மனம், வாக்கு இவற்றிற்கு எட்டாத இாறு சொத்திமயமாய் விளங்குவோன்

2. சுங்கினோடும் நேமியோடும் தாமரைக் கண்களோடும், செங் களிலா யொன்றினோடும் செங்கின்ற தெள் நெஞ்சமே (5-5-1).

கட்டமுகு; தீவ்யாயுதங்கள் ஆபரணங்கள் பொல் விளங்கின் கட்டமுகைப் பெருக்குகின்றன.

3. கண்ணல் பாலமுதாகி வந்தென் நெஞ்சம் கழியானே (5-5-2).
“ஸர்வரஸ்!”—எல்லா வகையாலும் இனபம் தருவோன்.

7. 5. வானமாமலை

சிரிவர மங்கல நகர், எம்பெருமானைப் பெறுவதற்கு அவனது திருவுடிகளே உபாயமாகக் கருதுகிறார், ஆழ்வார்.

1. சேந்றுத் தாமரை செந்தெலூடு மஹர் சிரிவர மங்கல நகர், வீற்றிருந்த எந்தாய்! (5-7-1).

எந்தாய்!—எனக்கு அருள் புரிவதற்காக இங்கு உறைவோனே!

2. ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் (5-7-10).

எனக்கு, ஆறு—உண்ணைப் பெறும் வழி. சரணாக—உபாய மாக, நின் பாதமே தந்தாய்: ‘உன் திருவுடிகளே சரணம்’ என்று துணிந்திருக்குமாறு அருள் செய்தாய்.

3. வந்தருளி யென் நெஞ்சிடங் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே! (5-7-7).

வானவர் கொழுந்து—நித்திய சூரிகளுக்குத் தலைவன். எனக்கு அருள் செய்வதற்காகவே இங்கு வந்தவன். இதோர் அருளே!

7. 6. திருக்குடந்தை

பெருமானின் திருநாமம் ஆராவமுது. ஆதலால் இவளிடம் அனுபவிப்பது மாதுர்யம்—இனிமை.

1. ஆராவமுதே! அடியே னுடலம் நின்பால் அங்பாயே நீராயனைந்து கரைய உருக்குகின்ற நெடுமாலே! (5-8-1)

ஆராவமுதே!—எல்வளவு அனுபவித்தாலும் மேங்மேலும் விரும்புமாறு இனபம் விளைவிக்கும் பெருமானே! நின்பால்

அன்பாயே—உன்னிடம் அன்பே வளருமாறு. அடியேன் உடலம் நிராய் அலைந்து கரைய—என் சரீரம் நிரப்பண்டமாய்க் கட்டுக் குலையுமாறு கரையச் செய்யும்.

2. யாழினிசையே! அழுதே! அறிவின் பயனே! அரிஷயதே! (5-8-5).

யாழின் இசை: செவிக்கு இன்பம்; அழுதம்: நாவுக்கு. அறிவின் பயன்—ஞானத்திற்கு இன்பம் தருவது. அரி ஏறு—சிறந்த ஆண் சிங்கம்: கண்ணுக்கு இனிமை.

3. களைவாய் துண்பம் களையா தொழிலாய் களைகள் மற்றி வேண் (5-8-6).

என் துண்பத்தைப் போக்கினாலும், போக்காவிடிலும், களை கண் (புகல்). மற்று புகல் இலேண்; நீடிய புகல்.

7. 7. திருவல்லவாழ்

அடியார்க்கு அருள்செய்வதே இப்பாக வுள்ளவன், எம் பெருமான்.

1. நல்லருள் ஆயிரவர் நலனேந்துந் திருவல்லவாழ் நல்லருள் நம பெருமான் நாராயணன் (5-9-10).

நல் அருள் ஆயிரவர்—பெருமானிலும் விஞ்சிய அருளுடைய ஆயிரம் அடியார்கள். நலன் ஏந்தும்—இவனைப் பற்றிய ஞானம் வாய்ந்து இவனைக் கொண்டாடும் மேன்னை விரய்ந்தோர்.

2. நாமங்க ஸ-யிரமுடைய நமசெருமான் (5-9-11).

நாராயணன் ஆதலால் நாமங்கள் ஆயிரமுடையவன்.

3. தேனார் சௌலகள் சூழ் திருவல்லவாழ் உறையுங் கோனார் (5-9-1).

கோன், கோனார்—தலைவன்.

7. 8. திருவண்வண்டுர்

வியக்கத்தக்க பராக்ரமம் வாய்ந்து, யாவரையும் காக்கும் இயல்புடையவன், எழ்பெருமான்.

1. மாறில் போரரக்கள் மதின் நீறெழுச் செற்றுகந்த, ஏறு சேவை என்கிறு (6-1-10).

மாறு இல் போர் அரக்கள்—போர் செய்வதில் தனக்கு எவரும் ஒப்பில்லாத இராவணன். ஏறு சேவைஞர்—அட.ர்ந்த ஆள்பிள்ளைத்தனமுடைய இராமன்,

2. கறங்கு சக்கரக்கைக் கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு (6-1-3)

கறங்கு—சுழல்கின்ற கனிவாய்—அடியார்களைப் பெற்றதால் முறுவல். பெருமான் இதனால் முதன்மை தோன்றவினங்குகிறான்.

3. பெருந்தன் தாமரைக்கண் பெருந்தமுடி நாங்தடத்தோன் கருந்தின் மாருகில் போல் திருமேனி யடிகளையே (6-1-8).

யாவர்க்கும் ஸ்வாமி என்பது தோன்ற விளங்கும் பெருமான்.

7. 9. திருவிண்ணாகர்

இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான், யாவர்க்கும் பந்துவாடுத் தன்னைப் பெறுவதற்குத் தானே உபாயமாய் விளங்குவோன்.

1. நல்குரவும் செல்வும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய்
வெல்பகையும் நட்பும் விடமும் அமுதமுமாய்ப்
பல்வகையும் பரந்த பெருமான் என்னை ஆள்வானை (6-3-1).

நல்குரவு—வறுமை. எதிர்நிலைப் பண்புகள் வாய்ந்த நிலை,
குணம் போன்றவற்றிற்கு உரியனாக இருப்பவன், இப்பெருமான்.

2. தென்சரண் திசைக்குத் திருவிண்ணாகர் சேர்ந்த பிரான் (6-3-8).

தென் திசைக்கு சரண்—இங்குள்ளோர்க்குப் புகல்.

3. பொன்னப்பன் மனியப்பன் முத்தப்பன் என்னப்பறுமாய்த்,
தன்னொப்பார் இல்லப்பன் (6-3-9).

பொன் அப்பன்,...—இனிமை குறிப்பு, என் அப்பன்—எனிமை
குறிப்பு. பொன், மனி, முத்து—இவற்றைக் கையிற் கொள்வதால்
மேன்மை பெறுவது நோக்கு.

7. 10. தொலைவில்லி மங்கலம்

இது இரட்டைத் திருப்பதி எனப்பெறும். எம்பெருமான்
களின் திருநாமம் தேவபிரான், அரவிந்த லோசன்,

1. அவ்வூர்த் திருநாமம் கேட்பது சிந்தையே (6-5-10).

இவ்வூர் திருநாமத்தின் இனிமை, பிறர் சொல்லச் செய்யாரக் கேட்டு இன்புறவது.

2. துவளில் மாயணி மாட மோங்கு தொலைவில்லி மங்கலம் (6-5-1).

துவள் இல் மா மணி மாடம்—குற்றமே யில்லாத சிறந்த மணி பதித்த மாடங்கள். ஸீவைகுண்டம் போல் சிறப்புடையது இந்த தில்யதேசம்.

3. நோக்கும் பக்கமெல்லாம் கருப்பொடு செந்தெ லோங்கு செந் தாமரை, வாய்க்குந் தண் பொருநல் வடக்கரை வண் தொலைவில்லி மங்கலம் (6-5-6)

நீர் வளம், நிலவளம்.

7. 11. திருக்கோளூர்

இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் வைத்த மாநிதி; ஆபத் துக்காலத்தில் உதவும் தனம் போன்றவன் ஆபத் ஸகத்தலம் இவனது குணம்.

1. செல்வம் மல்கி அவன் கிட.ந்த திருக்கோளூர்க்கே (6-7-7).

அளவற்ற செல்வம் கரைப்பருநுமாறு இவன் கிடக்கும் திருக்கோளூர். தன் மேன்மை பாராதே அடியார்களைக் காப்பதற்கே இங்குறைகின்றான் ப்ரகுபான்

2. அணைத்துலகு முடைய அரவிந்த லோசனனை (6-7-9)

திருக்கண்களின் அழகால் இவன் ஸர்வேச்வரன் என்பது தோற்றும்.

3. உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமான் (6-7-1).

இப்பெருமான் சோறு போல் போஷகமாயும், நீர்போல் தாரகமாயும், வெற்றிலை போல் போக்ய மாகவும்—எல்லா வகையாலும், நமது இன்ப அனுபவத்திற்குரியவன்.

7. 12. திருப்பேரை

பேரெழிலாலும் அரிய குணங்களாலும் அடியாரை இன்புறச் செய்யும் மேன்மை வாய்ந்தவன், இங்கு உறையும் எம்பெருமான்

1. (என் நெஞ்சம்) வானப் பிரான் மணிவண்ணன் கண்ணன் செங்களி வாயின் திறத்ததுவே 7-3-1).

என் நெஞ்சம் இவனது அழகிலே படிந்தது.

2. ஒவத வொலியும் விழா வொலியும், பிள்ளைக் குழா விளையாட்டெடாலியும் அறாத் திருப்பேரை (7-3-1).

அறா—குறையாமல் என்றும் நிகழ்கின்ற; எப்போதும் விழா, பிள்ளைக் குழாங்களின் விளையாட்டெடாலி. விளையாட்டெடாலி, திரு பிள்ளைகளும் பகவானது மேன்மையே சொல்லிக் கொண்டு விளையாடும் கோஷம் “திங்களும் நாளும் விழாவறாத.”

3. மகர நெடுங்குழைக்காதன் மாயன், நூற்றுவரை அன்று மங்க நூற்ற, நிகரில் முகில் வண்ணன் நேமியான் (7-3-10).

முகில் வண்ணன் : திருமேனி யழகு; குழை ஒப்பனை யழகு. நேமியான—திவ்யாயுதங்களால் அழகு. நூற்றுவரை அன்று மங்க நூற்ற : அடியார்களது துன்பங்களைக் கணவோன்.

7. 13. திருவாறானவிளை

இன்பப் பொலிவு இவ்வூர்ப் பெருமானின் குளம்.

1. இன்பம் பயக்க எழில் மலர் மாதருந் தாலும் இவ்வேழுலகை, இன்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான் (7-10-1).

பிராட்டியுடன் எம்பெருமான் எழுந்தருளி இன்புறம் இந்த திவ்ய தேசத்தில் ஆழ்வார் தாம் பாடிய திருவாய்பொழியை விள்ளைப்பஞ்ச செய்வதாகிய கைங்கர்யத்தை விருப்புகிறார்.

2. வாணனை ஆயிரந் தோன் துணித்தான் ஏரணன் ரி மற்றொன் றிலமே (7-10-7).

3. மாகந்த நீர் கொண்டு தூவி வலஞ்செய்து கைதொழுக் கூடுங் கொலோ? (7-10-2).

மாந்த நீர்—பரிமளம் மிக தண்ணீர். இராமன் மீண்டும் எழுந்தருளும் போது, பரதன் நந்திக் ராமம் முதல் பரதவத்வா தாச்சரமம் வரையில் பனிநிறைப் பரப்பியது போல், நீர் தூலி.

7. 14. திருக்குளந்தை

வியக்கத்தக்க செயல்கள் வல்லவன் இவ்வூர்ப் பெருமான்.

1. மாடக் கொடிமதின் தென் குளந்தை வண்குடபால் நின்ற மாயக்குத்தன் (8-2-4).

வண்குடபால்—அழியிதான் மேலைப் பாகத்தில். மாயக் குத்தன்—வியக்குமாறு செயல்கள்வல்லவன். வண்குடபால்:பரத்வ தீவைபோல் அழுது.

7. 15. திருவண்பரிசாரம்

இங்கு உறையும் பெருமான் சுகுமரரமான திருமேனி வாய்ந்த வான்; இவன் வீடியமாக ஆழ்வார் பெரிதுங் கவலை கொண்டு தமது பரிசை வெளியிடுகிறார்.

1. ஆளும் ஆளார் ஆழியும் சங்கும் சமப்பார் தாம் (8-3-3).

மனையைச் சமப்பது போல் திருக்கரங்களில் இப்பெருமான் சங்கும் சக்கரமும் ஏந்துகிறான். இவற்றை இவன் கையிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டு, தாம் ஏற்றுக் கூடச் சென்ற ஒருவரும் இல்லையே.

2. உருவார் சக்கரம் சங்கு சமந்து இங்கு உம்மோடும் ஒருபாடு ஆழ்வான் ஓரடியானும் உள்ள (என்று சொல்லுபவர் எவரு மினர்.) (8-3-7).

திருவன் பரிசாரம் போவார் பலர் உளர். “இளைய பெருமானைப் போலே சங்கு சக்கரங்களை இவரிடமிருந்து வாங்கக் கையில் ஏந்தி உடன் செல்லுதியேன் ஒருவன் உள்ள, இதை இப்பெருமானிடம் விண்ணப்பஞ் செய்வோர் இல்லையே”—என்று கண்குகிறார், ஆழ்வார்.

7. 16. திருச்சிற்றாறு

அபாரமான சக்தி வாய்ந்தவன் இப்பெருமான். விபீஷணாழ் கூர்க்க வீடியமாக சுக்கிலன் சங்கிக்க, இராமன் தனது மிடுக்கை விளக்கி இந்தச் சங்கையைப் போக்கினான், ‘பகைவர் பிசாசாராயி

தூம் தானவராயினும் யகூராயினும் என் விரல் நுனியாலே அவர் கணம் மாய்க்க வல்லென்" என்று. இவ்வாறான மிடுக்கு இங்குக் குறிப்பு.

1. வார்கடா வருவி யானைமாமலையின் மருப்பினைக்குவடிறுத் துருட்டி, ஊர்கொள் திண்பாகன் உயிர் செகுத்து அரங்கின் மல் விரைக் கொன்று, ...கஞ்சனைத் தகர்த்த, சீர்கொள் சிற்றாயன் (8-4-1)

யானை மாமலை— குவலயாபிடம் என்ற யானையாகிய மலை, வார் கடா அருவி—பாய்கின்ற மதம், இந்த மலையில் அருவி, இனை மருப்பு குவடு—தந்தங்கள் இரண்டும் இந்த மலைச் சிகரங்கள், ஊர் கொள் திண்பாகன்—யானையின் பலம் குலைந்த போதும் அதை நடத்தவல்ல பேராற்றல் உடையவாகன். மல்லர்—சானுாரன், முஷ்டிகன். சிற்றாயன்—சிறு பிள்ளையாகிய கள்ளன் சார்வு—புகல்.

2. எனக்கு நல்லரணை என தாருயினர இனமயவர் தந்தை தாய் தன்னை. (8-4-6).

3. திகழ என் சிந்தையு ஸிருந்தானை... புகழுமா நறியேன். (8-4-8).

7. 17. திருக்கடித்தானம்

ஆழ்வாரது விடாய் தீரக் கலந்தவன், இந்த தில்ய தேசத்து எம்பெருமான்.

1. எல்லியுங் காலையும் தன்னை நினைந்தெழு
நல்ல அருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான்
அல்லியந் தன்னைந் துழாய்முடி யப்பனூர்
செல்வர்கள் வாழுந் திருக்கடித் தானமே (8-6-1).

நல்ல—செய்வான்—குற்றம் பாராதே அருளே செய்வான்.
செல்லர்கள்; இளைய பெருமாள் போலே ஈக்கரையத்தில் அன்றி யிருப்பவர்கள்.

2. திருக்கடித் தானமும் என்னுடைச் சித்தையும் ஒருக்கடுத்து உள்ளே உறையும் பிரான் (8-6-2).

ஒருக்கடுத்து—ஒக்க விரும்பி.

3. வானிந் நிலம் கடல் முற்று மெம் மாயற்கே ஆணவிடத்தும் என் நெஞ்சும் திருக்கடித்தான் நகரும் தன தாயப் பதியே (8-6-1).

எம் மாயற்கு வான். இந்நிலம், கடல் முற்றும் ஆன இடத்தும்—யாவும் இவனுக்கோயாக இருந்தும் என்நெஞ்சும் திருக்கடித்தான் நகரும் தாயப்பதி—தந்தை வழியாகப் பெற்ற செல்வம் போலே. என் நெஞ்சாயும் இந்த தில்ய தேசத்தையும் ஒக்க விரும்புகிறான், பெருமான்.

7. 18. திருப்புவியூர்

நாயக வகைஞங்கள் யாவும் வாய்ந்தவன் இங்குறையும் பெருமான்.

1. கருமாணிக்க மலைமேல்...செய்யபிரான் (8-9-1).

2. மின்னு நீண்முடியாரம் பல்கலன் தானுடை எம்பெருமான் (8-9-2).

ஆபரண சோபை: மின்னும் நீள்முடி. ஆரம், பல் கலன் (பல ஆபரணங்கள்). எம்பிரான்: இச் செவ்வியால் என்னைத் தனக் காக்கிக் கொண்டவன்.

3. சீர்வளம் கிளர் மூவுலகுண்டுமிழ் தேவபிரான் (8-9-4).

சீர்வளம் கிளர்—அடியார்களைக் காப்பதற்கான குணங்கள் அடர்த்த. தேவபிரான்—தேவர்களுக்கும் நாயகன்.

7. 19. திருப்புளிங்குடி

அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தாண்டும் திருமேனி யழகுடன் கல்யாண குணங்கள் யாவும் வாய்ந்தவன், இத்தலத்துப் பெருமான்.

1. பவளம் போற் கணிவாய் சிலப்ப நீ காண வந்து நின் பல்திலாமுத்தம், தவழ்க்கிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண் தாளர தயங்க நின்றருளாய் (9-2-5).

பல் நிலா முத்தம்—பற்களின் ஒளி முத்துநிறை போல் விளங்க, தவழ் கதிர் முறுவல் செய்து—ஒளி தலமும்படி முறுவல் செய்து, திருக்கண் தாமரை—திருக்கண்களாகிய தாமரை, தயங்க—ஒளி செய்யுமாறு. அடியார்களைக் காண்பதால் முறுவல்.

2. நீயொருநாள் படிக்கு அளவாக நிமிர்த்த—தின் பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய் (9-2-2).

படிக்கு—பூமிக்கு. அளவாக நிமிர்த்த—பரப்பிற்கு ஏற்றவாறு ஆக்கிக்கொண்ட. அனியாய்—ஆபரணமாகுமாறு செய்தருள வேணும் என் தலைக்கு உண் திருவாடி ஆபரணமாக வேண்டும்.

3 தடங்கொள் தாமரைக்கண் விழித்து, நீ எழுந்து உன் தாமரை மங்கையும் நீயும் இடங்கொள் மூவுலகும் தொழு இருந்தருளாய் (9-2-3).

பிராட்டியோடு இளைந்த உன்னை இம்மூவுலகத்தோரும் தொழுவதை நான் காண வேண்டும்.

4 வீற்றிடங் கொண்டு வியன்சொள்மா ஞாலத்திதழுளும் இருந்திடாய்—அடியோம், போற்றி ஓலாதே கண்ணினை குளிரப் புதுமலராகத்தைப் பருக (9-2-9).

நாங்கள் கண்டு களிக்கும்படி நீ வீற்றிருக்க வேண்டும். அடியோங்கள் உன்னை ஓலாதே போற்ற வேண்டும். எங்களால் கண் கண்டு குளிருமாறு புதுமலர் ஆகத்தைப்பருக—மலர் போலே சுகுமாரமான உன் திருவடிவை, விடாய்த்தவண் தண்ணீர் பருகுவது போல் அனுபவிக்குமாறு.

7. 20. வரகுணமங்கை

வீற்றிருக்கும் பேரழகு.

1. வரகுணமங்கை இருந்து (9-2-4). “பிரான் இருந்தமை காட்டினீர்” என்பது போல் அழகு.

7. 21. திருவைகுந்தம்

நின்றருளும் அழகு.

1. வைகுந்தத்துள் நின்று (9-2-4)

‘நினையார. நின்றான்’ என்றவாறு.

7. 22. திருக்காட்கரை

அடியார்களாலும் நெஞ்சில் உறைந்து, இவர்களை அனுபவிப்பிக் கும் தில்ய குணம், இப்பெருமானது.

1. நீர்மையால் நெஞ்சம் வஞ்சித்து புகுந்து—என்னை ஈர்க்க செய்து என்னுயிராய் என்னுயிர் உண்டான் (9-6-3).

நீர்மையால்... புகுந்து—தான் ஸ்வாமி, நான் தாஸன் என்ற முறையிலே பரிமாறலாகும் என்று என் நெஞ்சிற் புகுந்தான். இந்த குஞ்சத்தால் என்னை வசீகரித்து, என்னை நீர்ப்பண்டமாக்கி, அது பவித்தான்: எனக்குத் தன்னால்லது செல்லாதபடி பண்ணி என் வளைக்கலங்கச் செய்தான்.

2. ஆட்கொள்வா னோத்து என் உயிருண்ட மாயனால் (9-6-7).

என்னை அடிமை கொள்வது போல்நெஞ்சில் புகுந்து, என்னை நன்றாக அனுபவித்து வெறுந்தறையனாக்கினான்

3. வாரிக் கொள்குன்னை விழுங்குவன் காண்சிவென்று, ஆர் வுற்ற என்னையொழிய எண்ணில் முன்னம், பாரித்துத்தான் என்னை முற்றப் பருசினான் காரோக்கும் காட்களை யப்பன் கடியனே (9-6-10).

நான் பாரித்தது. பசியன் சோற்றை வாரி விழுங்குவதுபோலப் பேராவலுடன் இப்பெருமானை அனுபவிப்பது. எனக்கும் முன்ன தாடு இயன் செய்தது: விடாய்த்தவன் தன்னீர் பருகுவது போல, என்னைத் தன் பிரேமத்தால் நீர்ப்பண்ட மாக்கி நன்கு அனுபவித் தான். பசியைப் பொறுக்கலாம், தாபத்தைப் பொறுக்க இயலாது.

7. 23. திருமூழிக்களம் ~

பக்தரோடு உறைந்து, இவர்களைப் பிரிய இயலாமை இந்த தில்யதேத்துப் பெருமானின் பண்டு.

1. தமரோடங் உறைவார்க்கு (9-7-2),

தமரோடு—தன் பரிஜனங்களுடன். அங்கு உறைவார்க்கு—த்திய வாஸஞ் செய்பலர்க்கு

2. செக்கமலத் தலர்போலும் கண்கைகால் செங்களிவாய், அக்கமலத் திலைபோலும் திருமேனி அடிகளுக்கே (9-7-3).

கண், கை, கால், செங்களிவாய் இவை செக்கமலத்தலர் போலும். செம் கமலத்து இலைபோலும், அவர் திருமேனி—கமலத்து இலைபெருமானின் பேரழகு. அலர்—புஷ்பம்.

3. தெளிவிசம்பு திருநாடாத் திலினையேன் மனத்துறையும், துளிவார்கட் குழலார்க்கு (9-7-4).

தெளி விசம்பு திருநாடா—நிர்மலமான் ஆக்காசத்தைத் தான் தித்தியமாக உறையும் ஸ்தாவமாகக் கொண்டு, திலினையேன் மனத்துறையும்—இத்தையே பரமபதமென்று கருதி எளியேன் மனத்துள் உறைபவன் திலினையேன்—இவனைப் பிரிந்து தரிக்க இயலாத என். துளி வார்கள் குழலார்க்கு—துளித்து ஒழுகுகிறமது வுடைய குழல்கற்றையால் விளங்கும் தலைவர்க்கு.

7. 24. திருநாவாய்

“வாழ்வாகிய பெருங் கடனைக் கடப்பதற்கான தோணி போன்றவன் இப்பெருமான். ‘விஷ்ணு போதோ நராணாம்’, ‘வைகுந்தன் என்பதோர் தோணி’.”

1 அந்தோ! அனுகப் பெறுநாள் என்று எப்போதும் சிந்தை கவங்கித் திருமால்! என்றழூப்பன். (9-8-10).

அனுகப்பெறு(ய)நாள்—உலகமாகிய பெருங்கடனைக் கடந்து அனுக வாய்க்கும் நாள்.

2 நாளே வறியேன் எனக்குள்ளன நானும் மீனா அடிமைப் பணி செய்யப் புகுந்தேன் (9-8-4).

எனக்கு உள்ளன நாள் (ஏல்) அறியேன்—உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்க வேண்டிய காலம் எவ்வளவோ, அறிய மாட்டேன். நானும் மீனா அடிமை.. டுதுந்தேன்—நிந்தீய சூரிகளைப் போலே தொடர்ந்து அடிமை செய்யும் ஆர்வமுடையேன.

3. தேவன் விரும்பி யுறையுந் திருநாவாய்
யாவ ரணுகப் பெறுவார்— இனியந்தோ? 9-8-9).

யாவார் அனுகப் பெறுவார்?—இவனை அனுகிக் கைங்கையம் செய்வது எனக்கு நேருமோ?

7. 25. திருக்கண்ணபுரம்

பக்தர்களுக்குப் புகலாக இம்மை நலனும் மோக்கும் அளிப் பவன் இங்குறையும் எப்பெருமான். இந்த குணம்சரண்ய முகுந்தத் வம் எனப்பெறும். சரண்யன்—நமக்கு புகல். முகுந்தன்—இப்பை நலனும் மோக்கும் தருவோன்.

1. அன்பனாகும் தனதாள் அடைந்தாரிக் கெல்லாம் (9-10-6).
2. சரணமாகும் தனதா ளடைந்தார்க் கெல்லாம், மரணமானால் வைதுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் (9-10-5).

1. நீர்மையால் நெஞ்சம் வஞ்சித்து புகுந்து—என்னை ஸ்ரீ சௌமை செய்து என்னுயிராய் என்னுயிர் உண்டான் (9-6-3).

நீர்மையால்... புகுந்து—தான் ஸ்வாமி, நான் தாஸன் என்ற முறையிலே பரிமாறலாகும் என்று என் நெஞ்சிற் புகுந்தான். இந்த குணத்தால் என்னை வசீகரித்து, என்னை நீர்ப்பண்டமாக்கி, அது பவித்தான்; எனக்குத் தன்னால்லது செல்லாதபடி பண்ணி என் வளைக் கவங்கச் செய்தான்.

2. ஆட்கொள்வா னொத்து என் உயிருண்ட மாயனால் (9-6-7).

என்னை அடிமை கொள்வது போல் நெஞ்சில் புகுந்து, என்னை நன்றாக அனுபவித்து வெறுந்தறையனாக்கினான்

3. வாரிக் கொண்டுள்ளை விழுங்குவன் காண்சிலென்று, ஆர் ஏற்ற என்னையொழிய என்னில் முன்னம், பாரித்துத்தான் என்னை முற்றப் பருகினான் காரோக்கும் காட்கரை யப்பன் கடியனே (9-6-10).

நான் பாரித்தது, பசியன் சோற்றை வாரி விழுங்குவதுபோலப் பேராவறுடன் இப்பெருமானை அனுபவிப்பது. எனக்கும் முன்ன தாக் இவன் செய்தது: விடாய்த்தவன் தன்னீர் பருகுவது போல, என்னைத் தன் பிரேமத்தால் நீர்ப்பண்ட மாக்கி நன்கு அனுபவித்தான். பசியைப் பொறுக்கலாம், தாபத்தைப் பொறுக்க இயலாது.

7. 23. திருமூழிக்களம் ~

பக்தரோடு உறைந்து, இவர்களைப் பிரிய இயலாமை இந்த தில்யதேசத்துப் பெருமானின் பண்பு.

1. தமரோடங் உறைவார்க்கு (9-7-2),

தமரோடு—தன் பரிஜனங்களுடன். அங்கு உறைவார்க்கு—த்திய வாஸஞ் செய்பவர்க்கு

2. செக்கமலத் தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய், அக்கமலத் திலைபோலும் திருமேனி அடிகளஞ்க்கே (9-7-3).

கண், கை, தால், செங்கனிவாய் இவை செக்கமலத்தவர் போலும். செம் கமலத்து இலைபோலும், அவர் திருமேனி—கமலத்து இலைபெருமானின் பேரழகு. அலர்—புஷ்பம்.

3. தெளிவிசும்பு திருநாடாத் திலினையேன் மனத்துறையும், துளிவார்கட் குழலார்க்கு (9-7-5).

தெளி விசும்பு திருநாடா—நிர்மலமான் ஆகாசத்தைத் தான் தித்தியமாக கறைறயும் ஸ்தானமாகக் கொண்டு, தீவிளையேன் மனத்துறையும்—இத்தையே பரமாத்மென்று கருதி எளியேனு மனத்துள் உறைபவன் தீவிளையேன்—இவனைப் பிரிந்து தரிக்க இயலாத என். துளி வார்கள் குழலார்க்கு—துளித்து ஒழுகுகிறமது வுடைய குழல்கற்றையால் விளங்கும் தலைவர்க்கு.

7. 24. திருநாவாய்

ஏ வத வாழ்வாகிய பெருங்கடலைக் கடப்பதற்கான தோணி போன்றவன் இப்பெருமான். “விஷ்ணு போதோ நராணாம்”, “வைகுந்தன் என்பதோர் தோணி”.

1 அந்தோ! அனுகப் பெறுநான் என்று எப்போதும் சிந்தை கவங்கித் திருமால்! என்றஞ்சுப்பவன் (9-8-10).

அனுகப் பெறு(ப)நான்—உலகமாகிய பெருங்கடலைக் கடந்து அனுக வாய்க்கும் நான்.

2 நானே வறியேன் எனக்குள்ளன நானும் மீனா அடிமைப் பணி செய்யப் புகுந்தேன் (9-8-4).

எனக்கு உள்ளன நான் (ஏல்) அறியேன்—உண்ணை விட்டுப் பிரிந்திருக்க வேண்டிய காலம் எவ்வளவோ, அறிய மாட்டேன். நானும் மீனா அடிமை.. டிதுந்தேன்—நிந்திய குரிகளைப் போலே தொடர்ந்து அடிமை செய்யும் ஆர்வமுடையேன.

3. தேவன் விரும்பி யுறையுந் திருநாவாய்
யாவரானுகப் பெறுவார்— இனியந்தோ? 9-8-9).

யாவர் அனுகப் பெறுவார்?—இவனை அனுகிக் கைங்கரியம் செய்வது எனக்கு நேருமோ?

7. 25. திருக்கண்ணபுரம்

பக்தர்களுக்குப் புகலாக இம்மை நலனும் மோக்ஷமும் அளிப்பவன் இங்குறையும் எம்பெருமான். இந்த குணம்சரண்ய முகுந்தத் வம் எனப்பெறும். சரண்யன்—நயக்கு புகல். முகுந்தன்—இப்பை நலனும் மோக்ஷமும் தருவொன்.

1. அன்பனாகும் தனதான் அடைந்தாரிக் கெல்லாம் (9-10-6).

2. சரணமாகும் தனதா ளடைந்தார்க் கெல்லாம், மரணங்கானால் வைதுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் (9-10-5).

வைந்தம் செலுவதற்கு முன் புண்ணிய பாவங்கள் குலவை வேண்டும். இது பிறவிகள் பிறத்தே நேரும். ஆனால் அண்டிய அங்கர் இப்போதுள்ள சரிசும் விட்டபின்பு, இவளது அருளாலே மோகும் பெறுவர்.

3. திருக்கண்ணபுரம் சொன்ன, நானும் துயர் பாடு சாராலே (9-10-10).

பக்தியாலும் ப்ரபத்தியாலும் இறைவனை அடையக்கூடும் அங்கேல் இவளது திருவடிகளில்பணிந்து உய்யக்கூடும். இதற்கும் சக்தி யில்லாதவர்கள் இவறுஞ்செயும் ஸ்தலமான திருக்கண்ணபுரம் என்ற திருநாமத்தைச் சொன்னிருக்கி பெறலாம்.

7. 26. திருமோகூர்

மோகும் பெற்றோர் அரசிசிராதி கதியில் செல்லும்போது வழித்துணையாவான், இந்த திவ்ய நேரத்து எம்பெருமான்.

1. நோனும் நான்குடைச் சரிகுழல் கமலக்கட் களிலாய். காள மேகத்தை யந்றி மற்றொன்றிலும் கதியே (10-1-1).

பரமபதத்திற்கு அழைத்துக் கெல்லும் பகவான்காளமேகம் வழி யில் போகும் போது முன்னே ஒரு காளமேகம் பெய்து கொன்று போவதுபோல் நமது களைப்பை இவன் ஆற்றுவது நோக்கு. இவன் அழைத்துக் கெல்வதால் நடந்துகெல்லும் களைப்பெல்லாம் திங்கும்; அந்றியும் திருமேனி அழுகும் மனத்தைக் கல்கும்

2. திருமோகூர், சுற்றி நாம் வலஞ் செய்ய நம் துயர் கெடும் கஷ்டதே (10-1-7).

3. காமரூபம் கொண்டு ஏழுந்தளிப்பான் திருமோகூர் நாமமே நவின்றென்னுமின் ஏத்துமின் நமர்காள்! (10-1-10).

காமரூபம்...அளிப்பான்—அடியார்களைக் காப்பதற் கேற்ற திருமேனியைக் கொண்டு காப்பவன்.

7. 27. திருவனந்தபுரம்

நித்திய குரிகளோடு இங்குள்ளோர் வணக்கித் தொழும் பெருமை வாய்ந்தவன் இப்பெருமான்.

1. அமராய் திரிகிள்றாக்ட்டு ஆதிசே அவந்தபுரத்து
அமரர்களேன் அரச்சிகிள்று அகப்பணி செய்வர்விள்ளோர்
நமர்களோ! சொல்லக் கேள்மின் நாழும் போய் நனுக
வேண்டும் (10-2-6).

அமராய் திரிகிள்றார்—நேவர்கள். ஆதி—இவர்களைப்
பிறப்பித்தவங் அமரர்களேன் அரச்சிகிள்று—நோபதியாற்
வான் அரச்சிக்கும்போது. விள்ளோர்—நிதிய குரிகள். அப்
பணி செய்வர்—அந்தரங்கமான கைங்கரியங்கள் செய்வர். நமர்
களோ!—நம்முடைபோராணவர்களே!

2. மன்றவர் பொழில் அவந்தபுர நால் மாயன் நாமம், ஒன்று
மோர் ஆயிரமாம் உள்ளுவார்க்கும்புகு 3 (10-2-8).

நாமம்—ஞூத்தைப் பற்றிய திருநாமம். ஒன்றும்—ஒன்றை
மொன்றாதிதழும், ஒர் ஆயிரமாம்—ஆயிரம் வகையாக. ஒது
திருநாமமே, பல வகையாலும், ரஷ்மாகும்; திவ்வாதே ஆயிரக்
க்கும் ரஷ்மாவாக உள்ளுவார்க்கு—கடுதவங்வவர்களுக்கு (இது)
உம்பர் கூரே—பீஷவங்டம் போன்றநாழும்.

3. மகடத்தை வாணை பாயும் வயலணி அவந்தபுரம், கடைத்
தை சீப்கப்பு பெற்றால் கடுவினை கணவகாலே (10-2-7).

கைங்கரியத்தின் பயன் குறிப்பு.

7. 28. திருவாட்டாறு

அடியார்களது விருப்பத்திற்கிணங்க நடத்து கொள்பவன்.
இங்குள்ள ஸர்வேஷ்வரன். இந்த குளம் ஆச்சித பாரதத்தரியம்.

1. அகுள்பெறுவார் அடியார்தம் அடியாஸ்ரகு ஆழியாக
அகுள் தருவான் அமைகிள்றான் (10-6-1).

ஈர்வேஷ்வரருடைய அருணைப் பெற்ற அடியார்களுக்கு
அடியேணான எண்கு. ஈச்வரன் அகுள்புரிய நினைக்கிள்றான்.
இது விதி வகை—பாக்யம் என்கிறார் ஆழிவார், தப்ப முடியாத
பாக்யம்.

2. இன்று விள்ளுவகம் தகுவாணாப் பிளக்கிள்றான் (10-6-3)

3. பிரியா நாட்டுசெய்யென்று பிறப்பறத்து ஆன நக் கொண்டாள்
(10-6-10).

ஆட்செய்—(எனக்கு) அடிமை செய்வாய். பிறப்பு அறத்து—
பிறவிகளை அறவே ஒழித்து ஆன் கொண்டான்—நித்தியமான
கைங்கரியத்தையும் கொண்டான்.

7. 29. திருமாவிருஞ்சோலை

மெய்யன்பரது மேணியில் மோகங்கொள்பவன் இங்குறைபவன்
ஆழ்வாரது திருமேணியில் மோகங் கொண்டு இந்தக் திருமேணி
யோடே இவரை ஸ்ரீவைசுண்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல
விரும்பினான், திருமாவிருஞ்சோலைப் பெருமான். இந்த
விருப்பத்தைத் தவிர்க்குமாறு ஆழ்வார் இறைஞ்சினார்.

1. என்னை முற்று முயிருண்டு என் மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு,
எஞ்சன் முற்றுந் தானேயாய் நின்ற மாயவம்மான் (10-7-3).

என்னை முற்றும் உயிர் உண்டு—எல்லா வகையாறும் என்
அத்மாவோடு கலந்து அனுபவித்து. என் மாய ஆக்கை இதனுள்
புக்கு—இழிவான சரீரத்திலும் பிரோமம் கொண்டு. என்னை
முற்றும் தானேயாய்—ஆத்மா, சரீரம் இவற்றிற்கத் தானே
அபிமானியாதி, “நான் என்னுடைய” என்ற கருத்துத் கொள்ளா
வகையில் பரிமாறினான்.

2 பண்ணார் பாடவின் கவிகள் யானாய்த் தன்னைத் தான்
பாடித், தென்னா வென்னும் என்னம்மான் (10-7-5).

பண்ணும் இசையும், சிறந்தபாடல்கள் தன்னைப் பற்றியவை
—என்னாக் கீழாண்டு பாடுவித்து. தென்னா என்னும்—பாட்டின்
இனிமையால் “தென்னாதெனா” (என்ன இனிமை! என்ன
இனிமை!) என்பது இவன் முழங்குகிறான்.

3. அருமா மரயுத்தென, துயிரே மனமே வாக்கே கருமமே
ஒருமா நொடியும் பிரியான் என்னுாழி முதல்வ வொருவனே
(10-6-8).

அரு மா மாயத்து எனது உயிரே—இழிவாய் வியக்கததக்க
பரக்குதியோடு தொடர்புடைகள்கூடுள்ள... ஆத்மாவாயும்; மனம்,
வாக்கு, கரும்—இவற்றையும். ஒரு மா, நொடியும் பிரியான்—
இநைப்பொதும் சிரிய விகும்புவதின்வை.

7. 30. திருப்பேர் நகர்

இங்குறையும் பெருமானது குணம், அடியார்களை ஏற்றுக் கொள்ள அவகாசம் பார்த்திருப்பது.

1. திருமாலிருஞ் சோலை மலை யென்றேன்—என்னத் திருமால் வந்தென் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் (10-8-1)

ஏதேனுமோரு மலையின் பேரைச் சொல்லுவது போலே ஆழ்வார் திருமாலிருஞ் சோலை” என்றார் தன்னையே சொல்லி யதாகக் கருதிப் பெருமான் இவரது திருவுள்ளத்தில் புகுந்தான்.

2. பேரே யுறைகின்ற பிரான் இன்று வந்து பேரே சென்று என் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் (10-8-2).

பேரேன் என்று—“இவி ஒருநாளும் போக மாட்டேன்” என்று சொல்லி, பெரிய பிராட்டியார் தன்னிடம் சொல்லு மத்தையே (அகலகில்லென் இறையும்) என்பதையே சொல்லுகின்றான்.

3. உண்டு களித்தேற்கு உம்பர் என் குறை? மேலைத் தொண்டு களித்து அந்திதொழும் சொல்லுப் பெற்றேன் வண்டு களிக்கும் பொழில் சூழ் திருப்பேரான் கண்டு களிப்பக் கண்ணுள்ளின் றகவானே (10-8-7)

உண்டு களித்தேற்கு—இவனோடு கலந்து அனுபவித்துக் களித்த எனக்கு. உம்பர் என் குறை—மேலை சென்று அனுபவிக்க வில்லை என்ற குறைதான் உண்டோ? மேலை தொண்டு உகளித்து—அபரிதமான தாஸ்ய ரஸத்தை அனுபவித்து அந்தி தொழும் சொல்—பிரேமம் மிக்கு நம. என்று சொல்லும் பெற்றேன். நான் கண்டு உளிக்குமாறு, அவன் என் கண்ணுள் நின்று அகவான்.

8. தவயயப் பொருளீ

தவயம் என்பது இரண்டு வாக்கியங்களாலான மந்த்ரம்—மந்த்ர ரத்னம் என்று பாராட்டப்பெறுவது இவ்வாக்கியங்கள்: ஸ்ரீமந்-நாராயண-சுரைனை சரணம் ப்ரபத்யே; ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம என்பன. இவற்றின் கருத்து: பெரிய பிராட்டியாரோடு எப்போதும் இணைந்துள்ள நாராயணனது திருவடிகளைச் சரணமாகப் பற்றுகிறேன்; பெரிய பிராட்டியாரோடு இணைந்துள்ள நாராயணனுக்கு எல்லாவகைக் கைங்கரியங்களையும் செய்வேன் இக்கருத்துக்கள் திருவாய்மொழியில் முந்து பத்து முதல் பத்தாம் பத்து வரையில் அடங்கியுள்ளன. “தவயாந்தி-

தம தீர்க்க செல்லாகதி". ஆலால் பிராமாயணத்தைப்போல் இதுவாக்கமாறியும் செல்லாகதி-க்ரந்தமானும்

8. 1. ஶ்ரீமத்

அ:— பெரிய பிராட்டியார். ஶ்ரீமத்-பெரிய பிராட்டியாரோடு என்றும் பிரியாயலித்துக்கும் இக்கருத்து முதற் பத்தில் வந்துள்ளது.

1. மலர்மகன் விருப்பும் நம் அருங்பெறல் அடிகள் (1-3-1). அடிகள்—ஸ்வாமி.

2. திருமகனார் தனிக் கேள்வன் (1-6-9).

3. திருவிளை மணாளன் (1-9-1).

4. செல்வ நாராயண (1-10-8).

பெரிய பிராட்டியார் தனக்குச் செல்வமாக உடையவன்.

8. 2. நாராயணன்

உலகங்களைக் காப்பவன் என்பது குறிப்பு இது இரண்டாம் பந்தில் விளங்கும்.

1. ...விளையார் நாயகன்

எம்பிரான் எம்மான் நாராயண ஓாலே (2-7-1).

விளையார் நாயகன் எம்பிரான்—தித்திய குரிகளை அனுபவிக்கச் செய்பவன். அம்மான்—அவர்களைப் போலே என்னைத் தனக்காக்கிக் கொண்டவன்; உதாரன். ~

2. தொற்றோம் மடதெஞ்சம் எம்பெருமான் நாராயங்கு (2-1-7).

3. நாராயண் முழுவே முலகுக்கும் நாதன் வேதமயன் (2-7-2).

வேதமயன் : 'நாராயணபதம் ப்ரஹ்ம' என்று வேதத்தால் போற்றப்படுகிறவன் இவனே உலகங்களுக்குக் காரணம்.

8. 3. சுரவனை

சுரவனை—திருவடிகள் இரண்டையும் பெரிய பிராட்டியாரோடு ஒன்றியிருக்கும் இல்லது திருவடிகள் இரண்டையும், இது மூன்றாம் பத்தில் விவரம் பெற்றுள்ளது.

1. கோம்பு போல் சிதை பொருட்டு இவங்கை நன் அம்பெரி யுப்ததவர் நாளைண... (4-2-8).

அம்பு எரி உய்த்தவர்—சிலையின் பொதுத்தும் போது அப்பு, வெளிவரும் போது நெருப்பு அம்பாலே எரி உய்த்தவர்.

2. ...நான்முகலும் சடைமுடி யண்ணலும், செம்மையான் அவன் பாத பங்கயம் சிந்தித் தேத்தித் திரிவரே (3-6-4).
3. மூவுலகுந் தொழுதேத்தும் சிரடியானே (3-8-1).
4. ...அன்று தேர் கடவிய பெருமான் கணை கழும் கான்மாது என்று கொலோ? (3-6-10).

இவ்ளது திருவடிக்கணை வணக்குவதே யாவர்க்கும் இன்பம்.

8. 4. சரணம்

சுரணம்—புகல், உபாயம், சூர்யந்தாராயணஞ்சுடைய திருவடிக்கணை புகல் என்பது நாலாப் பத்தில் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

1. திருநாரணன் தாள் காலட்பெறச் சிந்தித்து உய்மமினோ (4-1-1).

2. மேலிநின்று தொழுவார் வினை போக மேவும் பிரான் (4-8-4).

மேலி நின்று—வேநேதுவும் பயணாகக் கருதாமல், நிலையாக நின்று, தொழுவார்—தொழும் அடியார்களது. வினை போக—' மேவும் பிரான்—கலந்து பரிமாற பெருமான். சரணமாகப் பற்றுவதன் பயன்.

3. கூட்டரிய திருவடிக்கள் எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே? (4-8-8).

கூடு அரிய—பெறுதற்கரிதாவா கூட்டுதித் திருவடிய களில் சேர்த்துக் கொள்வாய் எஞ்ஞான்று—எக்காலம்.

8. 5. ப்ரபத்யே

பற்றுகிறேன் என்ற கருத்து ஐந்தாம் பத்தில்.

1. சங்கு சக்கரத்தாய்! தமிழேனுக்கு அருளாயே (5-7-2).

அருள் பெறுவதற்கு, சங்கு சக்கரம் ஏந்திய உண்ணையே பற்றுகிறீர்கள்

2. உண்ணா வல்லால் யாவராலும் ஒன்றுங் குறை வேண்டேன் (5-8-3).

உண்ணை நான் பெறுவது, உண்ணுடைய அருளாலேயே; என்முயற்சியா என்று, பிறரைக் கொண்டும் உண் அருள்பெறுவதன்று.

உள்ளதுத் தவிர வேறு எவ்வரையும் எதையும் எனக்குப் புகலாகக் கந்தமாட்டேன்.

3. நாக்ஞாமினச் நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு (5-10-11)

“சரணே சரணம்” என்ற கருத்து.

இதுவரையில் வந்துள்ளது முதல் வாக்கியத்தின் பொருள்: பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாமல் என்றும் உறைகின்ற நாராயணது திருவடிகளைப் புகலாகப் பற்றுகிறேன்—என்பது.

8. 6. ஸ்ரீ மதே

(இரண்டாம் வாக்கியத்தின் கருத்து): பெரிய பிராட்டியாரோடு எப்போதும் உறைகின்ற நாராயணனுக்கு எல்லா அடிமையும் செய்வேன். இந்தச் சேர்த்தியிலே நாராயணது சூணங்கள்: வாத் சூன்யம், ஸ்வாமித்வம், சௌஸ்சீர்யம், சௌஸலப்யம், ஞானம், சக்தி.

1. ...திருமா மகளிருந் தாப்—மலிந்திருந்து வாழ்பொருநல் வடக்கர வண் தொலைவில் மங்கலம் (6-5-11).

“தலைவி நிலையில் ஆழ்வார் இச்சேர்த்தியில் வணக்குகிறார். “அரவிந்த வோசனே!” என்று வணங்கி அழைக்கிறார்.

2. அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே (6-5-8)

3. கோவத் திருமாமகளோ டுன்னக் கூடாதே
சாலப் பலநான் அடியே னின்னனம் தளர்வேளோ? (6-9-5).

தாயும் தகப்பனுமாகிய சேர்த்து நேராதே, சிறு குழந்தை நாக் கோட்டித் தலைப்பது போல் ஆழ்வார் தலிக்கிறார். இந்தச் சேர்த்தியாலேதான் எல்லா நல்லுய.

8. 7. பெறும் இன்பம்

இச்சேர்த்தியில் வணங்கிப் பெறும் இன்பம் சமாக் பத்தில் வந்துள்ளது.

1. கண்ணவே அழுதே! கார்முகில் வண்ணனோ! (7-1-2).

“அகலகின்லேன்” என்ற பாசுரத்தில் குறிப்பிட்ட சேர்த்தியில் அனுபவிப்பதன் பயன்

கண்ணல்—கருப்புக்கட்டி. அழுது—சாலாமல் சாக்கம் பூங்கூ கார்முகில் வண்ணன்—திருமேனி யழுகு

2 என திருமாபன் நன்னே..., விசம்பாளியைக் காலேஸ்டோ: (7-6-7).

விசம்பாளி—பரமபத நாதன்.

3 ஆண்பம் பயக்க எழில் மலை மாதருந் தானும் ஆவலேவுமுலனை. ஆண்பம் பயக்க ஜினிதுடன் வீற்றிருந்து ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான் (7-10-1).

பா : டிட்யாரு அபருமான சொந்திருப்பதால் ஏழுலகத்தவா தூபம் பலுபவக்கூன்றங்கா.

8. 8. நாராயணன்

ஆவண யாவாகதும் ஆறைவன் என்ற கருத்து எட்டாம் பத்தல்.

1. தேவிமா ராவார் திருமகள் பூமி ஏல், மற்றமரர் ஆட்செய்வார் (8-1-1).

அபரிய ப்ராட்டியாருக்கும் பூமிப் ப்ராட்டிக்கும் நாயகன், அரோ ஆவனுக் குரியவர்

2. காண்டகு தாமரைக் கவைனன சளவன் விசானாவா கேட்ட நங்கள் கோணக கண்டால் (8-2-2).

கான் தகு—கானத்தக்க கள்வன்—தன் அநுகாலே தீய என்னை மயக்க, என ஆதமாவையும் மனத்தையும் கவர்ந்தவன நித்தய சூரிகளுக்கும் மற்றாறிய ஜீலாகளுக்கும் இவன் நாதன்.

3 நோபட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன (8-9-11)

8. 9. கைங்கர்யம்

நாராயணாய என்ற சொல்லில் ஆய என்ற உருபு குறிப்பது. கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டு மெபைது ஆது ஒன்பதாம் பத்தில் விளக்கம் பெறுகின்றது

1. பண்டை நாளாட்ல நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும், கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்துப் பல்படிகால் குடிகுடி வழி உந்தாட்செய்யுந் தொண்டரோர்க் கருளி (9-2-1).

பல் படிகால்—கணக்கில்லாத காலம், உள் கடாக்கம் பெற்ற நாள் முதற்கொண்டு குடிகுடி—குடும்பத்தோடு. வழி வந்து— சாஸ்தரங்கள் விதிக்கும் முறைப்படி.

1. தொடர்ந்து குறிப்பேல் செய்து (9-2-3)
2. ... நானும் மீளா அடிமைப் பணிசெய்யப் புகுந்தேன் (9-8-4)
3. கள்ளவிழும் மவரிட்டு நீ ரிறைஞ்சுமின் (9-10-2)
4. பற்றிவேண்டுவீர்! ... பணி மின் அவன் தாள் களே (9-10-13).

8. 10 கைங்கரியத்தின் பயன்

பெருமானும் பிராட்டியும் இணைந்துள்ள சேர்த்தியில் கைங்கரியம் செய்து இன்புறுவது பத்தாம் பத்தில் விளக்கம் பெறும்

1. கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்திங் காடுதுங் கூத்தே (10-1-6)

வலஞ்செய்து களிப்பது

2. இன்று போய்ப் புதுதிராகில் எடுப்பையும் ஏதம் சாரா (10-2-2).

திருவ்வாந்தபூர் போய்க் கைங்கரியம் செய்யும் பயன் தில்ய தீக யாத்ரை.

3. பினி யோன்றுஞ் சாரா, பிறவி கெடுத்தானும் (10-4-7)
4. அமரக் தொழிலார்கட்டு, அமரா வினைகளே (10-5-9)
5. காட்டித் தன் சண்கழுகள், சுந்தரம் புக்கோழுத்து, ஸாட்டாந்தெய பெருமானன (10-6-11).
6. தொண்டு உகளாத்து அநதிதொழுஞ் சொல் ஒப்பு பெருதேன் (10-8-7).
7. அவாவற்று வீடு பெற்று (10-10-11).

8. 11 ஒரு கருத்து

திருவாய்விமாழியில் முதல் மூன்று பத்து உத்தர வாக்கியத் தொத்தும் (தவயத்தின் இரண்டாவது வாக்கியத்தையும்) பின் மூன்று பத்து முதல் வாக்கியத்தையும் விவரித்து, மற்றைய பத்துக்கள் நான்கும் இவற்றின் தொடர்பாக அமைந்துள்ளன.

- (1) உத்தர வாக்கியத்தைக் காட்டுவன்
2. வள்ளுபுகழ் நாரணன் (1-2-10).

2. செல்வ நாரணன் (1-10-8).
3. தொழுதெழு, சொற்பணி செய், அயர்ப்பிலன் என்பன கடவுச் சைங்கரியம் புகுஷார்த்தம் என்று காட்டுகின்றன.
4. களிப்புக் கவர்வு மற்று, ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் (2-3-10). நலமந்தயில்லதோர் நாடு புகுவீர் (2-8-4) — பெற்ற நன்மை.
5. ஒழிலில் காலமெல்லாம்...வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் (3-3-1), நம: என்பதன் கருத்து
6. புகழு நல்லொரு வனென்கோ (3-4-1) — வாசிக் கைங்கரியம்.
7. நான் ஓர் குறைவிலனே (3-10-1), ஒன்றும் துயரிலனே (3-10-6), என்றும் கேடிலனே (3-10-10) — கைங்கரியத்தின் பலன்.

(2) ழர்வ வாக்கியத்தைக்காட்டுவன :

8. திருநாரணன் தாள் காஜம் பெறச் சிந்தித் துய்ம்மிணோ (4-1-1).
9. கழுல்களவையே சரணாகக் கொண்ட (5-8-11): சுரணை என்ற கருத்து.
10. நாகனை மிசை நம்பிரான் சரணை சரண் நமக்க (5-10-11) சரணம் என்ற கருத்து.
11. அலர்மேல் மங்கை யுறை மார்பா! ...இன் அடித்திழுமர்த்து புகுந்தேனே. (6-10-10).
- ப்ரபத்யே என்ற கருத்து.

9. ஆழ்வார் பெற்ற அனுஸ்

உலகின்றை உய்விப்பதற்காகத் தான் கொண்ட பிறவிகள் பயனற்றமை கண்டு, ஸர்வேச்வரன், ஸம்பாரிகளுள் ஒருவரைக் கொண்டு உலகின்றைத் திருத்தத் திருவுள்ளங் கொண்டால். இவனது அனுள் நோக்கு தென் திசையில் சார்ந்தது; இத்தாலும் இவ்வாழ்வார் மெய்ஞ்ஞானம் வாய்ந்து, பகவான்து மேன்மையை விவரித்து உலகின்றைத் திருத்த முற்பட்டார் உலகமாகிய தாமரை அலர்வதற்காகக் கண்ணனாகிய குரியன் தேவனியீன் கரிப்பமாகிய கிழக்குத் திசையில் தோன்றியது போல், ஆழ்வாராகிய பாஸ்கரன் தென்திசையில் உதித்ததால் அறிவின்மையாகிய இருள் நீங்கிறது. தாம் அனுபவித்த தெய்வத்தாலே பெற்ற நன்மைகளை ஆழ்வார் உலகினருக்கு வெளியிட்டு தீவ்கள்வெத்தந்தியில்

தீற்குமாறு உபதேசஞ் செய்கிறார், குறிப்பாகத் தயமைப் பெறுவ தந்த எம்பெருமான் கொண்ட முயற்சிகளையும், உலக வாழ்க்கையின் இழிலை அறிவுறுத்தித் தன்பாலே மனங்கொள்ளச் செய்து. ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தை அளித்ததையும் திருவாய்மொழியில் வீவரிக் கிறார். திருமாலின் அருளால் ஒர் உயிர் வீடு பெற்றுயந்த வரலாறு, இந்தப் பிரபந்தமாகும்.

9. 1. பெற்ற நலம்

1. உலக வாழ்க்கையில் வெறுப்பு:

பொய்ந்த நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும், இந்தின்ற நீர்மை இனியா முறொமை (திரு. வி. 1).

பொய் நின்ற ஞானம்—அகங்காரம் மமகாரம் இவற்றை விளைவிக்கும் ஞானம் இதனால் விளையும் ஒழுக்கம், இந்த ஒழுக்கத்தின் பயனாய் அழுக்குடம்பு: உலகத்தில பல பிறவிகள்.

2. ஆசை களரபுரண்டமை: பகவான் தனது திருமீனியின் பேரேழிலைக் காட்ட, இப்பெருமானைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசை திருவாசிரியத்தில் காணலாம்.

செக்கர்மா யுகிலுடுத்து மிக்க செஞ்சுடர்ப். பரிதி சூடி... திருவா. 1).

3. ஆசைதீர வாழ்த்தியது: திருவந்தாதியில்:

எப்போதும் சடை சொல் என் நெஞ்சே!... மொழு கழுவே ஏத்த முயல் (பெ. திரு. 87).

4. இவர் பெற்றது:

மயர்வற மதிநலம் (1-1-1).

மயர்வு—அறிவின்மை, அறிவு தோன்றாமை, ஜயம், திரிபுஅற—இது நீங்குமாறு. மதிநலம்—பக்தி. பக்தியால் பெற்ற ஞானம், பரபக்தி, பரஞானம், பரம பக்தி

இத்தகைய பக்தியின் விளைவு ஸர்வேச்வரருடைய மேன்மையை நினைப்பது கீர்த்தனைஞ் செய்தல். பாசத்துடன் திருவடிகளை வணங்குவது போல்வன

9. 2. கீர்த்தனாம்

ஆழ்வார் கீர்த்தனைஞ் செய்வது பகவானின் திருநாமங்கள் பாடுமென் நா அவன் பாடல் (1-6-3).

2. அழுவன் தொழுவன் ஆடிக் காண்பன் பாடி அவற்றுவள் (5-8-5).

3. புன்னையம் பொழில்குழ் திருப்புவிழூர் புகழு மிவளே (8-9-3), தலைவி நிலையில் இவர் செய்வது.

9. 3. சிந்தனை

இவர் பகவானது அரிய குணங்களைச் சிந்தனை செய்து வந்தார் இந்த அரிய குணங்களுள் ஒன்று.

(1) பரந்த மனப்பான்மை : மனத்தில் அங்பிள்ளாமல் பொய்யாகக் கூறினாலும், ஸர்வேச்வரன் இது செய்யென்று அருள் சுரக்கும் பண்பினன்.

1 கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே என்றென்று, பொய்யீ கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமே ஆடி, செய்யே பெற்றோழிந்தேன் (5-1-1).

“கை ஆர் சக்கரத்து என் கரு மாணிக்கமே!” என்று மனமாரவாழ்த்துவது போல், அங்பே சிறிதுமின்லாமல் பொய்யாகக் கூறினேன். கைம்மை—கபடம். இவ்வாறு பொய்யாகக் கூறினாலும் பெருமானைப் பெறக் கூடும்.

2 தேவார் கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம் சங்கிளொடும், ஆவா என்றாருள் செய்து அடியேணொடு மாணானே (5-1-2).

தே ஜூர் கோலம்—பேரெழில் வாய்ந்த திருமீணி ஆஆ என்று —“என்னே! இவரது பக்தி”என்று. அடியேணொடும் ஆணான்— எனக்கு அப்மானியானான்.

(2) எளிமை : வெண்ணெயைக் களிலிஃ உண்பதில் விருப்பமுதொண்டு, காயால் கட்டுஞ்சேஷ்சியது.

3. எத்திறம்! உரலினொடு இணைந்திருந்து ஏங்கிய எளிவே! (1-3-1)

இந்த எளிமையை நினைத்து ஆழ்வார் ஆறு மாத காலம் மோகித்துக் கிடந்தார்.

அவதரித்து மனிசர்க்கா படாதன பட்டாஸ் ஸர்வேச்வரன்.

4. பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் பெரிய பாரதம்: கைசெய்து (5-16-1)

பிறந்தவாறும் திருட்டுவா பிறக்க வேண்டும்? ஒரு வெடி விளக்கு இல்லாமல், பிறக்க வேண்டும்? சோபனம் சொல்லுவார் இவ்வாமவா பிறக்க வேண்டும்? “பூண்டு அன்னை புலவர்ப்பா”, பிறக்க வேண்டும்?

வளர்ந்தவாறும் : உலக நாயகவு மறைந்தா வளரவேண்டும்?

இவ்வாறெல்லாம் சிந்தனை செய்து ஆழ்வார் பின்னும் ஆழு மாதம் மோக முற்றுக் கிடந்தார்.

(3) திருமேனியின் கட்டமைக் ஆழ்வார் எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

3. கண்கள் சிவந்து பெரியவாய், வாயும் சிவந்து கனிந்து-உள்ளே வெண்ப விலகு சட்டரிலகு, விலகு மகர குண்டலத்தன் (8-8-1).

பெரியவாய் கண்கள் சிவந்து : பெரிய தாமரை மலர்போல் சிவந்து, கனிந்து-அடர்ந்து உள்ளே—வாய்க்குள்ளே, வெண்ப பல் இலகு சட்டர—வெண்பல்லின் புகர். விலகு மகர குண்டலத்தன்—அலைந்து வருகின்ற மகர குண்டலங்கள் பூண்டவன். இவ்வாறான செவ்விளை நினைத்துப் பின்னுமோர் ஆறு மகத காலம் இவ்வாழ்வார் மோகித்துக் கிடந்தார்.

9. 4. அகல நினைத்தார்

இத்தகைய மேன்மை வாய்ந்தவனைத் தமது வாயால் புகழ் வது, இவனது மேன்மைக்கு இழுக்காகு மேன்று ஆழ்வார் கருதினார்.

1. வளவேழுவகின் முதலாய வானோ ரிறைஸய அந்வினையேன் காலே மீ வெண்ணைய் தொடுவண்ட கள்வா! என்பன் பின்னையும், தனலே முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லாணாயர் தலைவனாய், இளவேறேழுந் தழுவிய எந்தாய்! என்பன் நினைந்து நெந்தே (1-5-1).

பரிவால் சிறந்த டசோதைப் பிராட்டி “களவேழ் வெண்ணைய் உண்ட கள்வா!” என்பாள்; இதையே எளியே ணாகிய நானும் சொல்லுவதா? நப்பின்னைப் பிராட்டி, “இளவேறு ஏழும் தழுவிய எந்தாய்!” என்பாள்—இதையே நான் என்எச்சில் வாயால் சொல்லுவதோ?

2 அடியேன் சிறிய ஞாவத்தன், ...செடியா ராக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை, அடியேன் காண்பான் அலற்றுவன், இதனில் மிக்கோர் அயர்வுண்டே? (1-5-7)

அடியாரை, செடி ஆர் ஆக்கை (பாவங்களுக்கு ஆதரவர்கள் ரீத்தை), தீர்க்கும் திருமாலை அடியேன்—நான் அவனுக்கு அடியேன் எனக் கருதி. காண்பான்—பாவியான என் கன்களால் காண விரும்பி. அயர்வு—அறிவுகேடு; என்னே என் அறிவுகேடு!

9. 5. பாசம், பரிவு

ஸர்வேச்வர ஞாடைய திருமேனியின் கட்டழகு, கன்யர்ஜா களங்கள் யாவற்றையும் நன்கறிந்ததால், ஆழ்வார் இவணிடம் பாசழும் பரிவுங் கொண்டார். இவன் சிறு பிள்ளையாய் ஆலந் தளிரில் தயில்லை நினைத்து. இவன் இடம் வலம் புரண்டால் என்ன நேருமோ என்று கவனல் கொள்கிறார்.

1. ஆலம் பேரிலை அன்னவசஞ் செய்யும் அம்மாவே! காலம் பேர்வதோர் கார்ந்து ஊழி ஒத்துளதால்! உன், கோலங் காரெழில் காண ஒற்றாழுங் கொடியேந்கே (8-3-4).

ஆலம் பேரிலை—சிறு ஆலந்தளிர். அன்ன வசஞ் செய்யும் உலகங்களை உண்டு வயிற்றுள் கொள்வதை நினைத்து. உன் கோலம் காணல் உற்று ஆழும் கொடியேற்று—உனது அழகிய திருமேனியைக் காண ஆசைப்பட்டுப் பெறாது வருந்தும் எனக்கு. காலம் பேர்வது—ஒவ்வொரு தொடிப் போதும். ஓர் கார் இருள் ஊழி ஒத்துளது—உனக்கு என்ன நேருமோ என்று வெங்கும் எனக்குப் பேரிதுங் கண்டு இருளைடர்ந்த நீண்ட ஊழிபோல் தோன்றுகின்றது.

2. ஆனுபாவார் ஆழியும் ஏங்கும் சுயப்பார்தாம். வானும் வி ஸ்தலுக்கு மோன்று பின் செல்லார் மற்றவை (8-3-3).

சங்கு சக்கரம் ஏந்தி நிற்கும் பச்சாளைக் குறித்து ஆழ்வார் அரங்குவது. பெரிய மலைகளைச் சுமப்பது போல் இவற்றைக் கை களில் சுமந்து உட்க்க வேண்டுமோ? இவரது கரங்கள் நோலாவோ? வானும் விஸ்தலும் ஏந்தி இளையபெருமாள்பின்தொடர்ந்ததுபோல் அந்தச் சங்கு சக்கரங்களை ஏந்திப் பின் செல்லார் இல்லையே! தம்மும் ஏவ்வால், ஏந்திச் செல்லாம் என்பது ஆழ்வாரது திருவுள்ளாம் போறும்!

3. ஊழி சோறுமிழுவாது வாழிய என்று யான் தொழ இசையுங் கொல்! (திருவா-4)

இப்பெருமான் பல ஊழிகள் வாழுக என்று வாழ்த்த எனக்கு வாய்க்குமோ? என்கிறார் ஆழ்வார். பெரும் பரிவால் பெரியாழு

வார் என்ற திருதாமம் படைத்தவர், "பல்லாண்டுகள் வாழ்க்" என்றிசைந்தார்; இவரோ "வாழி பல்லாழிகள்" என்கிறார்.

இவ்வுலகிற் பரிவதற்கு ஒருவரும் இல்லையே என்று கவங்கி, ஒரு பக்கத்தில் தாம் இருப்பதாகக் கருதுகிறார், ஆழ்வார்:

1. உம்மோடு, ஓரு பாடுழல்வான் ஓர் அடியானும் உளன் (8-3-7).

திருவண்பரிசாரத்துப் பெருமானே! ஒரு பக்கம் இளைய பெருமான் உடன் சென்றது போல, அடியேனும் உடன் செல்ல உளன் (இருக்கிறேன்)

4. கொடியார் மாடக் கோளு ரகத்தும் புளிங்குடியும் மடியா தின்னே நீ துயில்யவி மகிழ்ந்தது தான், அடியா ரஸ்லல் தவிர்த்த அசைவோ? அன்றேல் இப் படிதான் நீண்டு தாவிய அசைவோ பணியாயே. (8-3-8).

திருக்கோளுரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் எம்பெருமான் களைப்பாலே சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது ஆழ்வார் கருத்து. கொடியார் மாட—கவலையில்லாமல் தூங்குபலன் இவ்வாறு யாவரும் காணுமாறு கொடி கட்டின மாடங்கள் அடர்ந்த இடத்திலேயோ தாங்குவது? எவராலும் நீங்கு நேரு மென்று அக்சம். மடியாது—களைப்பாலே இடம் வலம் கொள்ளாமல். அடியார் அல்லல் தவிர்த்த—இந்துரச் முதலிய தேவர்களது துண்பத்தைச் தவிக்க இராம யிரானாய்ப் பாடு பட்டது. படி—ழுமி. உரையாயே—அருளிச் செய்ய வேணும்; தாள்கள் நொந்தனவெனில், அவற்றைப் பிடிப்பேன்; தோள்கள் நோவது: வில்லேந்திக் கணைகள் எய்ததால்

9. 6. போலி கண்டு ஆலமரப்பு

ஆழ்வார் பகவானனப் பிரித்து ஆற்றாமையாடல் தலைவி திலையில், இவனது தொடர்பு வாய்ந்தவற்றைக் கண்டு, அல்லது போலிகளைக் கண்டு கவங்குகிறார்.

1. மண்ணையிருந்து துழாலி வரமணன் மண்ணிது வென்னும் (4-4-1).

தாயார் சொல்லுவது: கையால் தனரயைத் துழாவி, "முன்பு வாமனன் இரந்து பெறறுத் திருவடியால் அனந்த மன் இது" என்பாள்.

3. கோமளவால் கண்ணற புனித கோவிந்தன் மெய்த்தன என்னும் (4-4-5).

3. நீறு செவ்வே இடக்காணில் நெடுமால் அடியார் என்று ஒடும்; (4-4-7).

நீறு—ஏதேனும் ஒரு பஸ்மம் (பொடி), செவ்வை—ஏநற்றியில் கீழ் மேலாக (குறுக்காக அல்லாமல்), இவர்களைக் கண்டால் தலைவி, இவர்கள் திருமாலின் அடியார்கள் என்று அறிவுகுவாள்.

4. செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிர்தரன் மூர்த்தி காதன்னும் (4-4-2).

செய்ய—சிவந்த ஒளியுடைய ஞாயிறு—சூரியன். மூர்த்தி—வடிவு: “ஸ்வித்ரமண்டலம்-த்ய-வர்த்தி நாராயண” என்பது போல், சூரியன் நாராயணனது திருவடிவே என்பாள்.

5. திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும் (4-4-8).

காக்கும் இயல்புடைய ராகையால் மன்னர் திருமாலின் அமிசம் என்ப.

9. 7. இவர் விரும்பாதன

அதமாக்கள் யாவும் எம்பெருமானுக்கே உரியன், இவனுக்கே தெண்டு செய்வது பிறவியால் இயல்பாக வாய்ந்தது. ஆதலால் தமது ஆத்மாவும் இதனோடு தொடர்புண்ணவும் ஸர்வவேலரானுக்குப் பயன்படாவிட்டு, இவை தமக்கு வேண்டா என்கிறார் ஆழ்வார், ஒரு தலைவி நிலையை ஏற்று.

1. ...குலங்குலமா அசுரர்களை நீறாகும் படியாக நிருமித்துப் படைதொட்ட, மாறான கவராத மணிமாமை குறைவில்லை (4-8-1).

மாறான்—பகைவர் நடுங்கு மாறு மிடுக்குடையவன் கவராத—விரும்பாத. பணிமாமை—ஒளியுடைய (தனது) மேனி நிறம் குறைவில்லம்— இந்த நிறத்தால் பயன் ஏதுமில்லை.

2. மணிமாயன் கவராத மடதெந்சால் குறைவில்லை (4-8-2)

3. நெடுமாயன் கவராத நிறையினால் குறைவில்லை (4-8-3) நிறை—பூர்ணமான பெண்ணை நிலை.

6. மாறுவிளாச்-கவாசத தவிர்த்தால் குறைவிலீம் (4-8-4)

ஒறை . பக்களை மீட்ட அரையில் கட்டிக் கொண்டு ஒவிசெங்கும் மணி இடை அரையில் கட்டிக் கொண்டுள்ள கண்ண பிரான் வலோத என்னுடைய தவிர் நிறத்தால் என்ன பயன்?

9. 8. கரணங்களின் ஆவல்

பக்தியினால் நெஞ்சம் பகவானை நினைப்பது இயல்வு; கண்களும் துருமேணியைக் காண்பதும், செலிகளால் பகலானது புகழைக் கேட்பதும் காங்களைக் குவித்து வணங்குவதும் பக்தர் செய்வன ஆணைல் ஆழ்வாராது கரணங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனது செயலோடு வேறொன்றின் செயலையும் அனுபவித்துக் களிக்க விரும்புகின்றது. பஞ்ச காலத்தில் பெரிய மூடுபழுடைய ஒருவள்ள தன பசிக்கும், மக்களது பசிக்கும் ஆற்றமாட்டாமல் அவர்களின் சோற்றைத் தான் பறிப்பதும் தன் வாயிற் சோற்றை அவர்கள் பறிப்பதுமாய் யாலரும் வருந்தும் நிலை போன்றது இது, என்பது ஆசாரியர்கள் விளக்கம்

1. “நெஞ்சமே தீணகராக இருந்த என் தஞ்சனே” என்னும் எப்போதும் என் வாசகமே (3-8-2).

வாசகம். வாக்கு இதன் விருப்பம்: தான் உாழ்த்துவதோடு வேண்டுவது: நெஞ்சைப் போவத் தன்னுா பவரானை திறுத்துவது நீல் நகரமாக—இறப்புடைய ஆலைநகாமாக தஞ்சனே!—நறறுக்ஞ யானவலே

2. வாசகமே ஏதை அருள்செய்யும் வானவாதம் நாட்களே என்று தடவும் என் வசகளே (3-8-3):

அது செயலோடு வாக்கின் செயலையும் கைகள் விரும்புகின்றன வாசகம் ஒன்று தான் இவளை ஏத்து மகிழ்வதோ: நாய இதற்காக மாட்டோமோ?—ஏன்று கலங்குகின்றன.

3. கைகளா வாரத் தெப்புது தொழுது உன்னை, —இமய கொள்ளக காண விரும்புமென கணகளே (3-8-4)

கணகள், கைகளின் செயலையும் விரும்புகின்றன

4. கணகளால் காண வருங்கொல்.. தின்கொள்ள ஒர்க்கும் கிடந்து என் செலிகளே (3-8-5)

தின்கொள்ள திட்டமாக ஓர்க்கும்—நினைப்பன. கணகளைப் போகக் காணவும் விரும்புகின்றன

5. செல்களா கார நின்கிரத்திக் கணியென்றும், கணிகளே... அவிவிஸி ஆகரிக்கும் எனது ஆவியே (3-8-5).

ஆவி—ஆகமா கிரத்தி கணி என்றும் கணிகளே—செல்களு அழுதப் பகி. நாவுக்கும் இனியதாகி விளங்கும் கணிகள், பருமானது கிரத்தியை விவரிப்பன.

9. 9. சேவகம்

எம்பெருமானுக்கு எல்லா வகையாலும் கைங்கரியம் செய்ய விரும்புகிறார். ஆழ்வார். இவ்விருப்பம் இவருக்கு இளமைப் பருவத்திலேயே தோன்றியது

1. அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண அங்கு செய்வித்து, அறியா மா மாயத்து அடியேண வைத்தாயான் (2-3-5)

அடி. உக்கன்—அடிமை செய்வதில் அறியா மா மாயத்து வைத்தாய்—அசேநம் போலே இருந்த அடியேணன்றும், “இவன் நம்யவன்” என்று மனத்துள்ளே வைத்தாய்: இது அறியாக் காலத்திலேயே, சிறு பிராயத்திலேயே.

இதன் விளைவு வருமாறு :

2. ஒழிவில் சாலைமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் (3-8-1).
3. நானும் மீளா அடிமைப் பணி செய்யப் படு விடுன் (9-8-4)
4. (வணங்குவது); சுனைநன் மலரிட்டு, நினையின் தெடியாகிறோம் (10-5-10)
5. வாடா மலர் கொண்டு, பாஷர் அவன் நாயம் (10-5-9).
6. தூப நல் விரை மலர்கள் துவனத ஆய்ந்து கொண்டு, வாமன ஏடிக்கென்றேத்த (10-2-9).
7. கண்டு கொண்டென் கைகளார-நின் திருப்பாதங்கங்மேக, என்தினையு முள்ள பூக்கொண்டு ஏத்தி உகந்துகந்து (4-7-8)
8. நிகரில் அவன் புகழ் பாடி இளைப்பிலம் (1-7-19) பாடி இளைப்பிலம்—தடங்கவின்றிப் பாட விருப்பம்
9. போற்றி யென்றே கைகளாரத் தொழுதூளைக் கூர்க்கலன் சுற்று நோத்தேந்து இனி என்ன குற்ற ரஸாயனமுடுத்துக்கொடு

பொற்றி எக்டே—பள்ளான்டு பாடி. சொல் மாணவர்கள்—வாடாத மாலைகள் ஏற்ற நோற்றேந்கு—சிறந்ததாகட்ட பூராட்டுமாறு பாக்கியம் செய்த எனக்கு.

10. புழுநல் லொருவெண்கோ? பங்கயக் கண்ணவேண்கோ? (3-4-1,2). வாழ்த்தும் வகை வாக்கால் செய்யும் கைங்கர்யம்

9. 10. பரவசம்

ஸர்வேத்வரனிடம் பக்தி கொள்ட ஆழ்வார் பரவசராகி. இவ்வாறு பரவசரான அடியார் செய்வனவற்றை விவரிக்கிறார்.

1. எம்மானைச் சொல்லிப் பாடி எழுந்தும் பரந்துந் துள்ளா தார், தம்மால் கரும்பென்? (3-5-1).

தம்மால் கருமம் என்?—இவர்கள் பிறந்து என்ன பயன்?

2. பள்ளக் தலைக் கொள்ளப் பாடிப் பரந்துங் குனித்தும் துள்ளாதார், மன்கொள் ஞாலத்துப் பிறப்பார் வல்வினை மோத மனைந்தே (3-5-2).

வள்வினை மோத மனைந்து—பாவங்கள் மேலிட்டுத் தரையில் எற்றுமாறு, மன்கொள் உலகில் பிறப்பார்.

3. தலையினோடாதனம் தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார் (3-5-3)

ஆகணத்தோடு—தரையோடு. தலை தட்ட—தலை தடுமொறு. தடுகுட்டமாய்—கிழது மேவாய்.

4. கும்பிடு நட்டமிட்டாடிக் கோகு கட்டுண்டுலாதார் (3-5-4).

கும்பிடு நட்டமிட்டாடி—தலைகிழாக கூடத் தாடி. கோகு—அடைவு கெட்டு. கட்டு உண்டு—ஆரவாரஞ் செய்து

5. வார்ப்புவல் அந்தணருவி வட திருவேங்கடத் தெந்தை.

பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றிப் பித்த ரென்றே பறங்குற ஜார் பல புக்கும் புகாதும் உலகோர் சிரிக்க நின்றாடி ஆர்வம் பெருகிச் சூனிப்பார் அமரர் தொழுப் படுவாரோ (3-5-8).

பூரவாத்தின் எங்கை: பேர் பல சொல்லி—திருநாமங்கள் பல வற்றைறும். பிதற்றி—அடைவுகெட வாய்ண்ட்டுச் சொல்லி. ஜார்

பல புக்கும், மனிதர் நடமாட்டமில்லாத இடத்திலும், உலோர் சிரிக்க நின்று ஆடி—யாலரும் சிரிக்க சதுவே தானமாக நின்று ஆடி. அணிப்பார்—நடனமாடுவார்.

9. 11. காணத் துடித்தல்

ஆழ்வாருக்குப் பிரேமம் அதிகரித்து, எம்பெருமானை நேரில் கண்டு எல்லாக் கரணங்களாலும் அனுபவிக்கத் துடிக்கிறார். கேட்பாரது நெஞ்சு நீராகக் கரையுமாறும், பகவானுக்கும் பரம பகத்தில் இருப்பது அரிதாகுமாறும், இவர் ஒலமிட்டுக் கூப்பிடுகிறார்.

1. கூராராழி வெண்கங் கேந்திக் கொடியேன்பால், வாராய் ஒரு நாள் மன்னும் விண்ணனும் மகிழ்வே (6-9-1):

மன்னிலுள்ளோரும் விண்ணிலுள்ளோரும் மகிழுமாறு ஒரு நாளாவது வருவாய். விடாய்த்தலன் ஒரு கால் நாக்கு தணைக்கத் துளி தண்ணீர் விரும்புவதுபோல் இவரது ஆவல்.

2. கோலத் திருமாமகனோ டுன்னக் கூடாதே, சாவப் பலநாள் அடியேன் திண்ணம் தளர்வேணா? (6-9-2).

3. உண்ணக் காண்பான் வருந்தி என்ன நானும், தீயோடுடன் சேர் பெழுகாய் உடைகில் திரிவேணா? (6-9-3).

காண்பான்—காண்பதற்காக தீயோடு உடன் சேர் மெழு காய்—நெருட்பினருகில் மெழு குபோல: தொலைவிருந்து அழியாமையும், நெருப்பிற் சேர்ந்து நசிப்பதும் குறிப்பு.

4. தாவி வையங் கொள்ட தடந்தாமரைக்ட்கே, கவிக் கொள்ளும் காலம் இண்ணம் குறுகாதோ! (6-9-4).

5. தாமரைக் கண்ணாவோ! தனியேன் தனி ஆணாவோ! தாமரைக் கையாவோ! உண்ணே என்றுகொல் சேர்வது வே?

(7-6-1).

9. 12. வேண்டுகேள்

உலகில் அனுபவிக்கும் துண்பங்களை நினைத்து ஆழ்வார் தம்மைத் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறார்.

1. என்னோராத துயர்விளைக்குப் பீவு வெள்ள சுலகியற்றைக் கூடியேனைப் பணிச்செடாய் சாமாசே (4-8-1).

2. கூமாசே விரைவன்டாய் அடியேனைக் குறிக்கொண்டே (4-9-2).

அடியேனை நூறிக்கொண்டு— “இவன் துள்பங்களைப் பொறுக்க மாட்டான்” என்று கருதி கூமாறு—அழைத்துக் கொள்ளுமாறு விரைவன்டாய்—விரைவாய்.

3. பண்டே போல் கருதாது உன் அடிக்கே கூட்ப் பணி கொள்ளே (4-9-3).

பண்டே போல் கருதாது—உன்னை இழந்து நான் துன்புற் றேன்; இப்போது நான் துன்புறுவது இவ்வுச்சில் கானும் இழிவு கொலே.

4. வள்ளல் செய்தடியேனை உளத்ருவால் வாங்காயே (4-9-4).

வள்ளல் செய்து—இதற்கான வள்ளல்தண்மை கொண்டு.

5. நோயே மூப்பிறப்பிறப்பு பினியே யெற்றிவை ஒழியக் கூடே கொள் அடியேனைக் கொடுவுசுகம் காட்டேலே (4-9-5).

9. 13. அச்சம்

இந்திரியங்களின் வலிமையை நினைத்து ஆழ்வார் பெரிதும் அளுகிறார். “அவர்மேல் மங்கரையுறை மார்பார்” என்று சரணம் புதுந்திடுத்திலும் தப்பைப் பெருமான் ஏற்றுக் கொள்ளாததால், தம்மை இந்திரியங்களிடம் காட்டித் துன்புறுத்துகிறானோ என்ற சங்கை கொண்டு அவற்றுகிறார்.

1. உள்ளீலாவிய ஜூவரால் குமைதீற்றி என்னை உன் பாத யங்கயம், நுண்ணீலா வகையே நலிவான் இன்னம் என்னுகின்றாய் (7-1-1).

உன் நிலாவிய ஜூவரால்—சரீராத்துங்களே உள்ள ஜந்து இந்திரியங்களால். குமைதீற்றி—தனிவு செய்து.

2. குது நாள்றியா வகைசூழுற்றி ஓர் ஜூவரைக் காட்டி—உன்னடிப் பேராலும் நாள் அனுகா வகை செய்து போது கண்டாய் (7-1-4).

ஆர் ஸ்ரீவைஶ்வர் காட்டிச் செய்யும் கொடுவுமையால் ஒப்பேயில் நாத இந்திரியங்களின் வழமாக்கி, நான் குது அறியா வகை—

மறுவது அறியாதவாறு. கூற்றில் இந்தியபாக்கள் கலங்கச் செய்து, அடிப்போது—திருவடித் தாமரைகளை.

3. வன்பரங்கள் எடுத்து, ஜவர் திசை திசை வளித்தெறுத் தின்றனர் (7-1-10).

வன் பரங்கள்—மிகக் கொடிய சிற்றின்பங்கள். திசை திசை—வெல்வெறு திசைகளில், தாங்கள் தாங்கள் விரும்பும் திசைகளில். ஏற்றுகிண்றனர்—தள்ளித் துண்பறுத்துகிண்றனர் வெல்வெறு திசைகளில் இழுப்பதாக துண்பம் மிகுகிண்றது.

4. ஓர் ஜவர் வகுக்யவரை என்று யான் வெல்கிற்பன் உள் திருவருள் ஆவ்வைத்தீயல்? (7-1-7)

9. 14. ஏனைத் துடித்தல்

1. தாமரைக் கையாவோ! உண்ணை என்று கொங் சேர்வதுவே? (7-6-1).

2. ஏத்தகுங் கீர்த்தியினாய்! உண்ணை எங்குத் தலைப் பெய்வனே? (7-6-3).

3. எங்கு தலைப்பெய்வன்—ஒர் உபாயத்தினால் உண்ணைக் கிட்டவோ? நீயன்றோ எண்ணை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்?

4. ...சுசிபதியை நிலங்கின் பெயில் மூன்று மெரித்த, வென்ற புலன் துரந்த எக்ஸ்பிளின் க்காணேனா? (7-6-7).

சுசி பதியை இந்தினைத் தங்குடுடையவனாக உடைய பெருமானா. நிலம் கிள்ளு—வராக ஓபிபாய். எயில் முன்று ஏரித்த—திரிபுரங்களை ஏரிக்க உதவிய. விசும்பு ஆளி—பரமபத நாதன். புலன்—தீந்திரியம்.

பரமயத்தில் பகலாணோடு கூடும் தான் என்றோ என்று கலங்கும் ஆழ்வார், இக்கருத்தைத் திருநாவாய் என்ற திஸ்யஞ்சத் தின் மேல்நிறி வெளியிடுச்சுறார்.

5. வெறித்தன் மலர்ச் சோலைகள் சூழ் திருதாவாய், குறுக்கும் வகை உண்டு கொண்டா கொடியற்கே (9-8-1).

5. அந்தோ அனுகப் பெறுநாள் என்றெழப்போதும், சித்தை வலங்கித் திருமால்! என்றழைப்பங்க் (9-8-10).

9. 15. ஆற்றாமையின் எல்லை

(1) கண்ணபிரானை நொடிப்பொழுதும் பிரிந்திருக்க இயலாத ஆழ்வார், ஆற்றாமையால் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயச்சியர் களது நிலையில் தம் நிலையை விளக்குகிறார் மாலைப் போது; கண்ணன் கன்றுகளுடன் மீண்டும் வருகிறான். கன்றுகளுடன் முற்பொழுத்தில் இவ்வளைக் காணாமல், பின்னால் வரும் நொடிப்போதும் தரியாதவர்களாகி இவர்கள் பூசலிடுகின்றனர்; இது மாலைப் பூசல்.

1. இகவிடத் தசரர்கள் கூற்றும் வாரான் இனியிருந்த தென்னுயிர் காக்கு மாறிறன்? (9-9-2).

இகல் இடத்து அசரர் கூற்றும்—போர்க்களத்தில் எதிரிடும் அசரர்களுக்கு யமணான என் தலைவன்.

2. தனியினாஞ் சிங்கம் என் மாயன் வாரான் (9-9-3).

3. யாழுடை ஆயன்றங் மனம் கல்லாலோ அவனுடைத் தீங்குழும் சருமாலோ! (9-9-5).

(2) காலைப் போதில் கண்ணபிரான் கன்றுகளை மேய்க்கப் போலானோ என்று அஞ்சி ஆயச்சியா, “கன்று மேய்க்கப் போக வேண்டா” என்று இறைஞாசம் பாகரங்கள் ஆழ்வார் வெளியிடுவன, மனத்தைக் கவர வல்லன ஆயச்சியர் இவ்வாறு பூசலிடுவது காலைப் பூசல்

4. ஆயருஷி நிறை மேய்க்க நீ போக்கு ஒரு பகல் ஆயரம் ஊழி யாலோ! (10-3-1)

நீ பக்களை ஓட்டிச் சென்றால் மீளுமளவுப் பூரு பகல் நேரம் ஆயிரம் ஊழிகள் போல் நீரும், எங்களால் ஆற்றலிருது.

5. வீவ(ன்) நின் பசு நிறை மேய்க்கப் போக்கு, வெவ்வுயிர் கொன் டெட்டாலி வேமால், யாவரும் துணையில்லை யான் இருந்துள் அஞ்சன மனியை ஆட்டங் காணோன் (10-3-3).

நின் பசுநிறை மேய்க்க போக்கு, வீவன் நீ பக்களை மேய்க்கப் போளால், ஆற்றாமையால் நான் இறப்பேன்: இறப்பதே சிறந்தது ஏன்? வெவ்வுயிர் கொண்டு எனது ஆவி வேம்—உல் போக்காக நினைத்துப்பெருமூச்செறிந்து இடயம் உரர்ந்து, விரகத் தீபால் வேலின்றது.

6. சுகவெள்ளம் விசும்பிறந்து, அறிவை முழுக்கி குழந்து அது கணவேண நீங்கி யாங்கே அவையிரகமகந்தொரும் உள்புக்கு ஆவியின் பரமல்ல வேட்டை அந்தோ! (10-3-2).

சுகவெள்ளம்—கலவியால் அளவில்லாத இன்ப வெள்ளம். விசும்பு இறந்து—அளவில்லாத ஆகாசத்தையும் கடந்து. அறிவை முழுகு—அறிவையும் மூழ்த்தும்படி பெருக, அது கணவு என நீங்கி—கணவில் காண்பது போல் வற்றிப்போய். அகம் அகந்தொரும் உள்புக்கு—இது யந்தில் எங்கும் புகுந்து வேட்டை ஆவியின் பரம் அல்ல—ஆதமாவால் வேட்டை பொறுக்கி இயலாது.

7. பழுத்த நல்லமுதினின் சாற்று வெள்ளம் பாவியேன் மனபகந் தொரும் உள்புக்கமுத்த, நின் செங்கனி வாயின் கள்வப் பணி மொழி நினைத்தொரும் ஆவி வேமால் (10-3-6).

பழுத்த நல் அமுதின் இன் சாற்று வெள்ளம்—சிறந்த அமுதச் சாற்று வெள்ளம் ப்பாலே—பரவி, என் மனம் உள் அகந்தொரும் புக்கு அமுத்த—இதுயத்துள் எங்கும் புக்கடர்ந்து இன்பம் அளிக்க. கள்வப் பணி மொழி—இந்த வெள்ளத்திற்கு ஊற்றுவாய்; என் முன் தாழ்ந்து நின்று சொன்ன அசாந்கள்: “பிரியேன், பிரியீல் தரியேன்”, “அடியேன்” என்பன போல்வன.

8. வெடிப்பு நின் பசுநிறை மேய்க்கப் போக்கு (10-3-6).

நீபசுநிறை மேய்க்கப் போவது வெடிப்பு ஆகுக, அதாவது தீகழாதொழிக.

(3) ஆற்றாமை அறவிஞருகி இடன் வினைவாகத் தாம் மடிந்த தாக ஆழ்வார் கூறுகிறார்.

9. இழை நல்ல ஆக்காயும் பைபவே புயக்கற்றது, தழை நல்ல இன்பம் தலைப்பெய்து எங்குந் தழைக்கவே (9-5-10)

எனது சிறந்த சர்வம் பசையற்றுச் சிறிது சிறிதுக்கி குலை கிண்றது. என்னைப் போல் உலகினர் துன்புற வேண்டா; எங்கும் இன்பம் பெருகுக.

9. 16. மடலூரத் துணிதல்

தமது வாயால் பகவாணைப் புகழ்வதும் இவனது மேன்மைக்குக் குறைவு என்று ஆழ்வார் அகல நினைத்தார்,
தம்—13

அன்றியும் இவ்வுக்கு வந்தியோகமாகாத ஆக்ம ஆத்மீயங்கள் தமக்கு வேண்டா என்றார் இத்தகைய மணப்பான்மை வாய்ந் திருந்தும் இவர் ஆற்றாமையின் மிகுதியால் தலைவி நிலையில் மடலூர்வதாக அச்சுறுத்துகிறார்.

1. உலகுதோறு அவர்தாற்றி ஆம், கோணைகள் செய்து குதிரி யாய் மடலூர்துமே (5-3-9).

ஆம் கோணைகள் செய்து—என்னவான மிறக்குகள் யாவும் செய்து. குதிரியாய்—பளைமடலாலான குதிரை யாடு; அன்றி எதற்கும் அடங்காதவளாய். உலகு க்தாறு அலா தாற்றி—உவகினர் யாலரும் என் நிலையை அறிந்து இவ்வளைப் பழிக்கறுமாறு.

2. யாம் மடலூர்தும்...யாம் மடமின்றித் தெருவுதோறு அயல் தையலார், நா மடங்காப் பழி தூற்றி நாடும் இரைக்கவே (5-3-10).

யாம் மடம் இன்றி—பெண்ணை பாராட்டாமல்; பெண்கள் மடலூர் மாட்டார்கள் என்பதையும் புறக்கணித்து. தெருவுதோறும்—ஒன்றும் விடாமல்லவர்த்து அயல் தையலார—என்னைக்கானும் பெண்கள் (அயலார்) பழிதூற்றி—இவங்மேல் பழியைக் கூறி நாடும் இரைக்க—நாட்டிடலுள்ளார்களும் பழி கூறுமாறு. நாமடங்கா—பழி கூற நீட்டிய நாமடங்காமல், அல்லது நாவடர்.

9. 17. கூடல்

குறித்த காலத்திற் கண்ணபிரான் வராமல் தாழ்ந்ததால், இவ்வளொடும் ஊரும் தலைவி நிலையில் ஆழ்லார் அருளிய பாசரங் கூலையடர்ந்தன.

1. கழகமேறல் நம்பி (6-2-0).

இப்பெண்கள் கூட்டத்தில் நீ புக வேண்டாம்.

2. போகு நம்பி! உன் தாமரை புரை கண்ணினையும், செவ்வாய் முறுவலும் ஆகுங்கள் செய்ய அழிதற்கே நோற்றோமே யாம் (6-2-2).

3. கண்மமன்று எங்கள் கையில் பாலை பறிப்பது நின்மலா / தெடியாய்/ உணக்கேலும் பிழை பிழையே (6-2-7).

4. தின்றுங்கால் நலிலே படுவோம் என்றும் ஆய்ச்சியோமே (6-2-16).

9. 18. சாஸ்ராதி

பகவானைப் புலாகப் பற்றுவோர், தமது முயற்சி எதுவு மின்றி இவ்வன்யே உபாயமாகக் கொள்ளவர்.

1. திங்கல் செர் மணிமாட நீடு சிரிவர மங்கல நகருறை, சங்கு சக்ரத்துட் துமியேனுக் சருளாயே (5-7-3)

2. ஆறுதாக்கு நின் பாதுமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்—உண்டே கோர் கைம்மாறு நாவொன்றிலேன் என தானியும் உனதே (5-7-10)

ஆறு—உபாயம். கைம்மாறு இல்லை, ஏன் எனில் “எந்தாவியும் உனதே”. ஆவி-ஆத்மா.

3. களைவாய் துன்பம் களையா தொழிலாய் கணைகள் மற்றி வேன் எனவாய் நேமிப் படையாய்! குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா! (5-8-8).

களைகண்—புகல், களைவாய்—போக்குவாய். என் துன்பத்தை நீ போக்கினாலும் போக்கா விட்டாலும் நீயே எனக்குப் புகல்.

4. உழலை யென்பின் பேய்ச்சி முலையூடு அவளை உயிருண்டான், கழல்களைவயே சரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன் (5-8-11).

உழலை என்பின்—கணைமரங்கள் கோத்தாப்போல் வலியன வான எலும்புகள் உள்ளன.

5. நாகனை மிகச் சும்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று— நாடொறும், ஏக சிந்தையனாய்க் குருகூர்ச்சடகோபன் (5-10-1).

சரண்—திருவடிகள். சரண் என்று—புகவென்று, ஏக சிந்தையனாய் இதுவே மனோரதமாகவுடைய.

6. நாமங்களாயிர முடைய நம்பெருமானடி மேல், சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன் (5-9-11).

அடிமேல் சேமம் கொள்—புறம்புள்ள காந்தட்டுக்கணக்கா அகற்றித் திருவடிகளே ரஷ்கமாகக் கொள்ளும்.

9. 19. பழம் பக்தி

முதற் பத்தில் “கமலக் கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான்” என்றுதொடங்கிப், பத்தாம்பத்தில், “என் கண்ணுள் நின் ரகலான்” என்பது வரையில் ஆழ்வாரது பரபக்தி விளங்குகிறது. இதன் விளைவு பரநானம்; இது “அடிய ரோடிருந்தனம்” என்ற கொல்லால் விளங்கும். பகவானை அனுபவிக்க ஆயலாஸமயாலே விடாய்த்துக், கூட்டிட்டு திரிக்கமாட்டாமல் ஆணையிட்டுப் பெற விரும்புவது பரம பக்தியாலே.

1. தனியே னாருயிரே! என் தலை மிசையாய் வந்திட்டு, இனி நான் போக்கொட்டேன் ஒன்றும் மாயஞ் செய்யேல் என்னனயே (10-10-1).

என் தலை மிசையாய் வந்திட்டு—என் தலையிலே திருவடிகள் சேறுமாறு நீட்டி வைத்து, மாயம் செய்வைல்—நான் உண்ணீப் பெற்றேனாகச் செய்; வஞ்சனை செய்ய வேண்டா.

2. உன் திருமார்வத்து மாவை நங்கை, வாசஞ்செய் பூங்குழலாள் திருவாஸனை நின்னாணை கண்டாய் (10-10-2).

என்னை நீ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டு மென்பது, உன் திரு மார்பில் வீற்றிருக்கும் பிராட்டியின் ஆணை;— நின் ஆணை. அடியலராகிய ஆழ்வார் இவ்வாறு ஆணையிடக் கூடுமோ எனில், ஆற்றாஸமை மிகுதியாலே, பரம பக்தியாலே. பரம பக்தி—பெற்றா விண்றி தரிக்க மாட்டாத நிலை.

3. போர விட்டிட்ட தென்னை நீ புறம் போக்க லுற்றால் பின்னன யான், யாரைக் கொண்டு எத்தை யந்தோ எனதென்ப தென்? யானென்ப தென்? (10-10-3).

யாரைக் கொண்டு...— எவ்வாலே எந்தப் புருஷார்த்தத்தை நான் பெறக்கூடும்? யாரை கொண்டு— எவன் புகலாக. எத்தை— எந்த உபாயத்தைக் கொண்டு எனது என்பது என்?— எனக்கே யான கரணங்கள் எனக்கு இல யான் என்பது என்?— நான் என்பதற்கு நான் சுதந்தரனோ?

4. கோவமலர்ப் பாவலங்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ!...நீலக் கடல் கடைந்தாய்! உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவரோ? (10-10-7).

பிராட்டியிடம் உணக்கு பிரேமம் மிகும். இவளது அருளை நான் பெற்றவன், ஆதலால் இவனுக்குரியேன். ஆதலால் நீ என்னை விடலாகாது. நான் உண்ணைப் போகவொட்டேன்.

10. பகவானந்து நிலை

நம்மாழ்வாரைக் கொண்டு உலகினரைத் திருத்த எம் பெருமான் கொண்ட முயற்சிகள் பல. இவருக்கு மதிநலத்தையுள்ளி இவரைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தான் சச்வரன், சிறந்த ஞானியைத் தனக்கு ஆத்மாவாகக் கருதும் சச்வரன், இவரிடம் கொண்ட பிரேமம் வரை கடந்தது.

10. 1. அருள் நோக்கு

1. எதிர் குழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய. விதிகுழ்ந்ததால் எனக்கே ஸ்மான் தீர்மக்கிரமணையே (2-7-6).

எனைத்தோர் பிறப்பும்—நான் பிறந்த பிறவிகள் தோறும். எதிர் குழல் புக்கு—என்னைத் தனக்காக்கிக் கொன்னத் தான் பிறந்து. எனக்கு அம்மான் தீரிஷ்கிரமணன் விதி குழ்ந்தது—அவனை இருக்க வொட்டாமல் சிருபை டுமியில் பிறக்குமாறு செய்தது விதி—அவனும் தப்பவொண்ணாது, பிறந்தே தீர் வேண்டும். நல்ல ஆத்மா ஒருவனைப் பெறப் பெருமான் படும் பாடு.

2. மயர்வற மதிநல மருளினன் (1-1-1).

3. மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான் (1-9-10).

நான் பெற்ற ஞானத்தை மறவாதவாறு என்னுள் மன்னி னான்; தன் என்னை மறப்பனோ என்று மன்னினான்.

10. 2. அச்சம் தவிர்த்தான்

“வாஸாதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸாதூர்லப:”—எல் லாம் வாஸாதேவஸ் என்று கருதும் மஹாத்மா ஒருவனைப் பெறுவது மிக அரிது—என்றான் கண்ணன். தன்னால் மதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார் தன்னை விட்டுப் பிரியாடல் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்க வேண்டும் எனக் கருதிய பகவான், இவரது அச்சத்தைத் தவிர்க்க வேண்டியிருந்தது. தாம் பகவானைப் படிய்

வது இவ்வது மேண்டமக்குக் குறைவாகும் என்று கருதிய ஆழ்வார் அவர் நினைத்தார், “வளவேழுலகு” என்ற திருவாய்மொழியில். இதைத் தவிர்த்தான் பகவான்.

1. மாயோம்... அம்மா ஸுரத்தியைச் சார்ந்தே {1-5-9}.

பகவானை விட்டகள்வது ஆக்ம ஸ்வருபத்திற்கு விநாசகரம்; ஆதலால் இனி அகலுவவற்று நினைக்க மாட்டேன் என்கிறார் ஆழ்வார்; அம் மா ஸுரத்தியைச் சேர்ந்து நலம் பெறுவோம்; மாய மாட்டோம் என்கிறார். இவ்வாறு இவர் சேறியது பகவான் இவருக்கு அறிவித்த நலனாலே; அதாவது தனது விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செய்யத் தகாது என்று.

2. தீர்த்து தன்பால் மனம் வைக்கக் கீருத்தி வீடு திருத்துவான் {2-5-10}.

தீர்த்து—அகல்வேங் என்று சொல்லாமல் திருத்தி, என்னைத் தன் பால் மனம் வைக்கும்படி செய்து. வீடு திருத்துவான்—என்னை வரவேற்பதற்காகப் பரம பத்தைப் புதுமை பொளியச் செய்கிறான்.

3. காணோட்டி வந்தென் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து,
ஆணோட்டி நின்று என் உயிரில்கலந்து {1-7-7}.

தான் ஒட்டி வந்து—இவ்வது ஆத்மாவில் நான் புகுந்தே திருவேங் என்று காணே சங்கஸ்பித்து வந்து. ஆனால் ஒட்டி நின்று—ஆன் மயமான சரிரத்தைப் பற்றிய ஆத்மாவோடு கலந்து. உயிர்—ஆத்மா.

10. 3. வந்த வகை

ஆழ்வாரது கலக்கத்தைத் தீர்த்து, இவர் இன்புறமாறு அவயவங்கள் :தோறும் கலந்து அணைந்து இறைவன யகிழ் கிறான். இப்பம் பொறுக்கப் பொறுக்க அனுபவிக்கச் செய்ய ஒவ்வோர் இந்தியியமாக பகவான் அணைகிறான். இதை ஆழ்வார் வெளியிடுவது வருமாறு.

1. சுவையன் திருவின் மனாளன் என்னுடைச் சூழலுள்ளே {1-9-1}.

— சுவையன்—என்னோடு கலந்து இன்புறவாணாய். சூழல் உளான்—முதலில் பக்கத்தில் அமர்கிறான்.

2. அநுகலிலான் (1-9-2). பின்பு அருகிளே அமர்கிறார்.
3. ஒழிவிலங் என்னோடுடனே (1-9-3)
4. என் ஒக்களையான் (1-9-4). ஒக்களை—இடுப்பு.
5. என் நெஞ்சிலுளான் (1-9-5)
6. என்னுடைத் தோளினணயான் (1-9-6).
7. என் நாவிலுளான் (1-9-7).
8. என் கண்ணிலுளான் (1-9-8)
9. என் நெற்றியுளான் (1-9-9).

- 10 ஒற்றைப் பின்றயணிந்தானும் நான்முகனும் இந்திரனும், மற்றை சமரு பெல்ளாம் நெதுளனதுசியுளானே (1-9-10).

உச்சி—தலை. ஒற்றை பின்ற அணிந்தான்—சிவன். சிவன், பிரயன், இந்திரன். தேவர்கள் யாவரையும் அநாதரித்து, என்னை யொழியச் செல்லாதலனாய் என் உச்சியில் அமர்ந்தான்.

10. 4. ஆழ்வாரிடம் அட்பு

பகவான் ஆழ்வாரோடு இயல்பில் கலந்து பெரிதும் மகிழ்ந்தான்.

1. எனதாவி யார்? யான் ஆர்? தந்த நீ கொண்டு ஆக்கிளனயே (2-3-1).

பகவான் இவ்வாறு கல்பதால் எனது ஆத்மா அவநதாயிற்று. இவ்வாறு நான் கொடுத்த ஆத்மா யாருக்குரியது? கொடுத்த நான் யாருக்குரியவன்? தந்த நீ கொண்டு ஆக்கிளன—முதலில் இதனை உண்டாக்கிய நீயே கொண்டாயானாய். ஆழ்வாரோடு பலவான கலந்ததன் விளைவு இது; கலந்தது அன்பாலே, ஏற்றுக் கொண்டதும் அன்பாலே.

2. கண்ணலே! அமுதே! கார்முகிலே! என் கண்ணா! நின்னலாவில்லன் கான் என்னை நீ குறிக் கொள்ளோ (2-3-7). கலந்ததன் விளைவு.
3. படிவான மிறந்த பரமன் பலித்திரன் சீர்,...அடியேன் வாய் மடுத்துப் பருகிக் களித்தேனே (2-3-8).

வது இவனது மேண்ணமக்குக் குறைவாகும் என்று கருதிய ஆழ்வார் அகல நினைவுத்தார், “வள்ளுவேலகு” என்ற திருவாய்மொழியில். இதைத் தவிர்த்தான் பகவான்.

1. மாயோம்... அம்மா ஸுரத்தியைச் சார்ந்தே {1-5-9}.

பகவானை விட்டகள்வது ஆக்ம ஸ்வருபத்திற்கு விநாசகரம்; ஆதலான் இனி அகலுவாற்று நினைக்க மாட்டேன் என்கிறார் ஆழ்வார்; அம் மா ஸுரத்தியைச் சேர்ந்து நலம் பெறுவோம்; மாய மாட்டோம் என்கிறார். இவ்வாறு இவர் கேறியது பகவான் இவருக்கு அறிவித்த நலனாலே; அதாவது தனது விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செய்யத் தகாது என்று.

2. தீர்த்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான் {2-5-10}.

தீர்த்து—அகல்வேஷ் என்று சொல்லாமல் திருத்தி, என்னைத் தன் பால் மனம் வைக்கும்படி செய்து. வீடு திருத்துவான்—என்னை வரவேற்பதற்காகப் பரம பத்தைப் புதுமை பொளியச் செய்கிறான்.

3. காணோட்டி வந்தென் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து,
ஆணோட்டி நின்று என் உயிரில்கலந்து {1-7-7}.

தான் ஒட்டி வந்து—இவனது ஆத்மாவில் நான் புகுந்தே திருவேஷ் என்று காணே சங்கல்பித்து வந்து. ஆன் ஒட்டி நின்று— அன் மயமான சரிரத்தைப் பற்றிய ஆத்மாவோடு கலந்து. உயிர்— ஆத்மா.

10. 3. வைத்த வகை

ஆழ்வாரது கலக்கத்தைத் தீர்த்து, இவர் இன்புறமாறு அவயவங்கள் :தோறும் கலந்து அணைந்து இறைவன யகிழ் கிறான். இப்பம் பொறுக்கப் பொறுக்க அனுபவிக்கச் செய்ய ஒவ்வொர் இந்திரியமாக பகவான் அணைகிறான். இதை ஆழ்வார் வெளியிடுவது வருமாறு.

1. சுவையன் திருவின் மணாளன் என்னுடைச் சூழலுள்ளானே {1-9-1}.

— சுவையன்—என்னோடு கலந்து இன்புறவாணாய். சூழல் உள்ளன்—முதலில் பக்கத்தில் அமர்கிறான்.

2. அருகலிலான் (1-9-2). பின்பு அருகிலே அமர்கிறான்.
 3. ஒழிவிலன் என்னோடுடனே (1-9-3)
 4. என் ஒக்களவயான் (1-9-4). ஒக்களை—இடுப்பு.
 5. என் நெஞ்சிலுளான் (1-9-5).
 6. என்னுடைத் தோளினையான் (1-9-6).
 7. என் நாவிலுளான் (1-9-7).
 8. என் கண்ணிலுளான் (1-9-8)
 9. என் நெற்றியுளான் (1-9-9).

 10. ஓற்றைப் பின்றயணிந்தானும் நான்முகனும் இந்திரனும், மற்றை யரரு பெல்ளாம் நெற்துள்ளதுசியுளானே (1-9-10).
- உச்சி—தலை. ஓற்றை பின்ற அணிந்தான்—சிவன். சிவன், பிரயன், இந்திரன், தேவர்கள் யாவரையும் அநாதரித்து, என்னை யொழியச் செல்லாதவனாய் என் உச்சியில் அமர்ந்தான்.

10. 4. ஆழ்வாரிடம் அக்பு

பகவான் ஆழ்வாரோடு கீயப்பல் கலந்து பெரிதும் மகிழ்ந்தான்.

1. எனதாவி யார்? யான் ஆர்? தந்த நீ கொண்டு ஆக்கிளனயே (2-3-1).

பகவான் இவ்வாறு கலப்பதால் எனது ஆத்மா அவனதாயிற்று. இவ்வாறு தான் கொடுத்த ஆத்மா யாருக்குரியது? கொடுத்த நான் யாருக்குரியவன்? தந்த நீ பிகாண்டு ஆக்கிளன—முதலில் இதைத் உண்டாக்கிய நீயே கொண்டாயானாய். ஆழ்வாரோடு பகவான் கலந்ததன் விளைவு ஆது; கலந்தது அன்பாலே. ஏற்றுக் கொண்டதும் அன்பாலே.

2. கண்ணலே! அமுதே! கார்முகிலே! என் கண்ணா!
நின்னலாலில்லன் கான் என்னை நீ குறிக் கொள்ளோ (2-3-7).
கலந்ததன் விளைவு.
3. படிவான மிறந்த பரமான் பண்திரன் சீர்,...அடியேன் வாய் மடுந்துப் பருகிக் களித்தேனே (2-3-8).

படி வாணம் இறந்த—தன் இயல்புக்கு வாணிலூள்ளோர் ஒப்பில்லாதவாறு, சீர் வாய் மடுத்துப் பகுகி—பெருஷிடாயோடே அனுபவித்து.

4. என் முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானே (2-5-8).
5. என் முடிவு—என்னுடைய தாழ்ந்த நிலையின் எல்லை.
5. ஆராவமுதமாய் அல்லாவியுள் கலந்த (2-5-9).
6. அல் ஆவி—அசித்ததைக் காட்டிலும் நான் இழிவாகக் கருதும் ஆத்மா.
6. எப்பொழுதும் நான் துங்கள் ஆண்டுமில் பூழி தொழும் அப்பொழுததைக் கப்பொழுது என் ஆராவமுதம் (2-5-10).

10. 5. ஆண்பின் எல்லை

பகவான் தன்னிடம் கொள்ளும் அன்பு, தமது பரம்பரை மாரிடம் வெள்ளியிடும் வகையை ஆழ்வார் விவரிக்கிறார்.

1. கேசவன் தமர் கீழ்க்கேல் எம்ரேழ் எழுபிறப்பும், மாசதிரிது பெற்று நமதுடைய வாழ்வு வாய்க்கிணற வா (2-7-1).

கேசவன் தமர்—பகவானது வடிலழகில் ஈடுபட்டுள்ள அடியார், எமர்—என்னைக் கேர்ந்தவர்கள், கீழ் மேல்... எழு பிறப்பும்—கீழ் ஏழு பரம்பரையும் மேல் ஏழு பரம்பரையும், என்னுடைய தொடர்பாலே, மாசதிரி இது பெற்று—இந்த அரிய பேறு பெற்று, வாழ்வு—ழீவெஷ்ணாவனாக வாழ்வது, வாய்க் கிணறவா—ஆற்று மாறாமல் மேன் தீம்பல் பெருகி வருகின்றது

2.என்னைக் கொண்டு என்பாவந் தன்னையுக் பாறக் கைத்து எமரேழ் எழுபிறப்பும், தீம்வுந் தன்மய மாக்கினான் வல்லன எமபிரான் ஜட்டுமில் (2-7-2)

என்னைக் கொண்டு—சேற்றி கீல விழுந்த மாணிக்கத்தைக் கழுவி எடுத்துக் கொள்வது போக்கு எளியவான என்னை ஏற்றுக் கொண்டு, கைத்து—போக்கி, எமர் ஏழு எழு பிறப்பும்—என் னோடு தொடர்புடைய ஏழு பிறல்களிலுள்ளார்களையும், மேவும் தன் மயம் ஆக்கினான்—தன்னைக் கிட்டி உய்யுமபடி செய்தான்.

3. எங்கும் பக்க நோக்கற்யான் என் பைந்தாமரைக் கண்ணனே (2-6-2).

இவன் என்னுடனே கலந்து இன்புருகிறான்; பிராட்டி தன்னை அணைத்தாலும் அங்கு நோக்குவதில்லை

10. 6. அச்சம் தீர்தல்

“வளவேழுலகு” என்ற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பகவானை விட்டு அகலக்கருதினார்; பகவான் இவரைத் தேற்றி வைத்து இவரோடு கலந்தான். மீண்டும் ஆழ்வார் அகல நினைப்பாரோ என்று இவன் அஞ்ச, இவனை ஆழ்வார் அச்சு கெட்டத் தேற்றுகிறார்.

1. உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே (2-6-1).

உன் திருவடிகளை திடமாகப் பற்றினேன்; நீ விட்டாலும் ஆன் விடமாட்டேன்.

2. வானேநே! இனி எங்குப் போகின்றதே! (2-6-9).

நித்திய குரிகள் விட்டாலும் நான் உன்னை விடமாட்டேன். போலிலும் கூடப் போகுவ படியன்றோ கலந்தது!

10. 7. பிரேமம்

சக்வரணைக் கான் ஆவல் கொண்ட ஆழ்வார், இவனது அவதாரங்கள் தேசத்தாலும் காலத்தாலும் கைகழிந்ததை நினைத்துச் சிறுபிள்ளைகள் போலப்புலம்ப, இவன் தனது மேனி யைக் காட்டினான். சக்வரன் தம்மிடம் கொண்ட பிரேமத்தில் ஈடுபட்டு இதை ஆழ்வார் பாராட்டுகிறார்

1. பூசன்து சாந்து என் நெஞ்சுமே புனையும் கண்ணி எனதுயிரே,
வாசகம் செய்மாலையே வான்பட்டாடையும் அஃதே,
தேசமான அணிகலனும் என் கைகூப்புச் செய்கையே,
சகன் ஞால முண்டு மழிந்த எந்தை ஏக மூர்த்திக்கே (4-3-2).

சகன் ஞாலம் முற்றும் உண்டும் உமிழ்ந்தும் கொண்ட ஆயா நந் தீர நான் உடனிருந்து ஒன்றுஞ் செய்யப் பெற்றிலேன். இப்போது நான் செய்யும் உபசாரம்: நெஞ்ச, வாசகம், கைகள் இவற்றை இவனுக்கு போக உபகரணங்களாகச் செய்வதே. என் நெஞ்ச கல்லைச் சாந்து ஆகும்; வாசகம் இவனுக்குச் சூட்டும் மாலை; சிறந்த பட்டாடையும் இதுவே; ஒனி மிக்க திவ்யாபரணங்கள் நான் செய்யும் அஞ்சலியாகும்.

2. (பேயுயிர் மாய்த்தவ G னை!) பூத்தன் மாலை கொண்டு உன்னைப் போதால் வணக்கேனேலும். நின்— பூத்தன் மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையும் கண்ணி எனதுயிரே (4-3-4).

நீ பேயை மாய்தக காலத்தில் நான் உதவப் பெற்றிவேன். இந்தக் குறை தீர்த் தண்டு மாலை குட்ட வேண்டிய உள்ளுமிடிக்கு என் உயிர் மாலை போலாகும்.

3. குரைகழல்கள் நீட்டி மண்கொண்ட கோல வாமனா! அவிரை கொள் பூவும் நிருங் கொண்டு ஏத்த மாட்டேனே ஹும், உள்ளுரை கொள் சோதித் துருவுருவும் என்ன தாவி மேலதே (4-3-7).

நீ பூமியை அளந்து கொண்டபோது உனது ஆயாசம் தீர்த் திருவடிகளில் பரிமளமுள்ள மலர்கள் தூவி, நீரைப் பெய்து உன்னை ஏத்த இயலவில்லை. இப்பொது உன்னுடைய சோதி வடிவம் என் ஆத்மாவுக்கு தாரகமாயிற்று. விரை-பரிமளம்.

4. உன்ன தெள்ள தாவியும் என்ன துண்ண தாவியும்,
இன்ன வண்ணமே நின்றாய் என்றுரைக்க வல்லனே (4-3-8),
என் ஆவியும் உன் ஆவியும் இரண்டறக் கலந்தன. இவ்வாறு எலக்கு உதவு செய்யும் உன்னை என்ன பாகரம் சொல்லி வாழ்த்துவேன்?

10. 8. கருணை

எம்பெருமானைக் காணத் துடித்த ஆழ்வார், இவ்னுக்குப் போலியாவலற்றைக் கண்டு மயங்கினார், தலைவி நிலையில். இவரிடம் ஒருணை கொண்டு, இறைவன் தீண்ணையும் தன் செலவத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தான். ஆழ்வார் மகிழ்ந்து இவனது மேன்மையைச் சுலை யடர்ந்த பாடச்சூகப் பாடி மேலும் மகிழ்கிறார்.

1. வீற்றிநந் தேழுவகும் தனிக்கோல் செல்ல வீவில்சீர்—ஆற்றல் மிக்கானு யம்மானை, ...போற்றி யென்றே கைகளாரத் தொழுது சொல் மாலைகள், ஏற்ற நோற்றேற்கு இனி என்ன குறை எழு மையுமே? (4-5-1).

மாற்ற மாலை—சொல் மாலை, பாக்களாகிய மாலை கையில் தாளத்தைக் கொடுத்துப் பாடச் செய்கிறான், பகவான்.

2. மொய்ய சொல்லால் இசைமாலைசள் ஏத்தி உள்ளப் பெற் பெற்றேன் (5-1-2).

மொய்ய சொல்—அடர்த்த சோந்களாலே, உள்ளப் பெற் றேன்—அனுபவிக்கப் பெற்றேன்.

3 மாற்ற மாவை புகைந்தேத்தி நானும் மகிழ்வெய்தினேக், காற்றின் முன்னம் கடுகி விளை நோய்கள் கரியவே (4-5-5).

காற்றின் முன்னம் கரிய—காற்றுக்கு முன் வெந்து போகுமாறு; பிறகு காற்றில் பறந்துபோம்.

4 சொல் மாவைகள் சொல்லுமாறு அமைக்கவல்லேற்கு இனி யாவர் நிகர் அகல் வாணத்தே? (4-5-8).

ஞீவெகுண்டத்தில் இருப்பவர்களும் எனக்கு ஒப்பாக மாட்டார்கள்.

10. 9. பரிவு

எம்பெருமானது வடிவழகை நேரில் காண மாட்டாமல் ஆல்வார் விடாய் விஞ்சி அழுது அலற்றினார், “ஒரு நாள் வந்து தோன்றாயே”, “உன்னை எங்கே காண்கேனா?” என்று. எம்பெருமான் இரங்கி, இலரிடம் பரிவு கொண்டு, இலருக்கு முன் தோன்றி இவரது ஞிருப்பப்படியே இவருடன் கலந்தான்.

1. அற்புதன் நாராயணன் அரிவாமனன் நிற்பது மேலி இருப்பது என் நெஞ்சுகம் (8-6-10)

திருக்கடித்தானத்துப் பெருமான் விரும்பி இருப்பது என் நெஞ்சுள்ளே.

2. பொருத்தமுடை வாமனன் தான் புகுந்து என்றன் கருத்தையுற வீற்றிருந்தான் கண்டு கொண்டே (8-7-1).

கருத்தை— நெஞ்சில். உற—திடமாக. கண்டு கொண்டு— நோக்கி அருள் செய்து கொண்டு. வீற்றிருந்தான். “அறியேன் மற்றருள்” என்று மகிழ்கிறார். ஆழ்வார்.

3. தூய சுடர்ச் சோதி தனது என்னுள் வைத்தான் (8-7-4).

தனது தூய சுடர் சோதி—சோதி மயமான தனது வடிவத்தை.

4. என்னுள், திசமூழ் மணிக்குள்ற மொன்றே ஒத்து நின்றான் (8-7-5).

5. சிறியெனுடையச் சிந்தையுள் மூவுலகும்தன், நெறியா வயிற் கொண்டு நின்றொழிந்தரே (8-7-8)

சிந்தையுள்—நெஞ்சிலே, நெறியா—காப்பாற்றுவதில் தப்பாத வாறு, மூ உலகும் தம் வயிற்றிற் கொண்டு— தம் வயிற்றில் கொண்ட மூவுலகங்களோடும் பொருந்தினார்

10. 10. ஆச்வம்

ஆழ்வாரிடம் கொண்ட பேரன் பின் விளைவாக எம்பெருமான் இவரது நெஞ்சன் புகுந்து களித்தான்.

1. திருவருள் செய்பவன் போல என்னுள் புகுந்து,
உருவமும் ஆருயிரும் உடனே உண்டான் (9-6-5).

திருக்காட்களர் யப்பன் செய்தது: அருள் செய்வதற்குப் போல
மனத்துள் புகுந்தான்; ஆர்வத்தால் என்னையும் என் ஆத்மாவை
யும் தன்னுடையவாகக் கொண்டான்.

2. நானுநாள் வந்து என்னை முற்றவும் தானுண்டான் (9-6-8)

நான்தோறும் என்னோடு கூந்து நன்கு அனுபவித்துக் களித்
நான்.

3. தான் என்னை முற்றப் பருகினான் (9-6-10).

தன்னுடைய குணத்தாலும் செயலாலும் என்னை நீர்ப்பண்ட
மாக்கி, இயல்பில் கலந்து பரிமாறினான்; என்னைத் தன்வாச
மாக்கிக் கொண்டான்.

4. ஆருயிர் பட்டது எனதுயிர் பட்டது? (9-6-11)

இவ்வாறு இவ்வது குணத்தை அனுபவித்து நான் பட்டபாடு
யார்தான் பட்டார்? நித்திய சூரிசஞ்சும் படலில்லை.

10. 11. ஆவல்

ஆழ்வாரைத் தன்பால் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு இறைவன்
பெரிதும் ஆவல் கொண்டான்.

1. திருமாலிருஞ்சோலை மலை என்றேன்...என்னத்
திருமால் வந்தென் நெஞ்ச நிறையப் புகுந்தான் (10-8-1).
2. பேரேன் என்று என் நெஞ்ச நிறையப் புகுந்தான் (10-8-2).
3. வானே திருவான் எனக்கா என்னோ டெடாடி
ஆகேய் குரம்பை இதனுள் புகுத்து—இன்று
தானே தடுமாற்ற விளைகள் தவிர்த்தான் (10-8-3).

தடுமாற்ற சிலைகள்—தங் பக்கவிலிருந்து என்னைப் பீரித்து
தடுமாறும்படி செய்யும் தீவிலைகளை. கலிர்த்தான்—போக்கி
ஊன்.

4. என்னை முற்று முயிகுண்டு என் மாய வாக்கை யிதறுள் புக்கு
என்னை முற்றும் தானேயாய் நின்ற அம்மான் (10-7-3).

மாய ஆக்கை இதறுள்—அல்பமான ஆத்மாவில் என்னை
முற்றும் தானானான்—என்னுள் புகுந்துச் சிறிதும் இடமில்லாமல்
தானே முழுதுங் கொண்டான்.

5. என் நெஞ்சு முயிகும் அவையுண்டு தானே யாகி நிறைந்தானே
(10-7-1).

இவை யின்றியும் திவ்ய தேசங்களில் கொள்ளும் பிரேமத்தைத்
தம் அவைவங்களிலே பண்ணுகிறான் என்கிறார் ஆழ்வார்.

10. 12. ஆவவின் எல்லை

ஆழ்வாரிடம் கொண்ட பிரேமத்தால், இறைவன் இவரைத்
தள்ளிடம் சேர்த்துக் கொள்ளும் ஆலவில் இவரது திருமேனியிதழும்
விருப்பங் கொண்டான். இல்லுடம்பு இழிவானது, இதில் பிரேமம்
வேண்டா என்று ஆழ்வார் இவனிடம் வேண்டிக் கொண்டார்.

1. இன்று என்னைப் பொருளாக்கித் தானை என்றுள் வைத்
தான் (10-8-9).

இழிஞான என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி இவன்
என்னுள் புகுந்தான்; வேறு எவர்க்கும் புகுவதற்கு அவகாச
மில்லாதவாறு என்னை முற்றுட்டாக அனுபவித்தான்.

2. இன்று வின்னுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் (10-8-8).

3. மங்கவொட்டு உன் மாமானை (10-7-10).

ஆழ்வாரிடம் கொண்ட பிரேமத்தால் எம்பெருமான் இவரைத்
திருமேனியோடே தள்ளிடம் கொண்டு போக விரும்பினான்.
“இது பரக்குதி மயமானது, இழிவானது; இதனைப் போக்கி
என்னை ஏற்றுக் கொள்” என்றார் ஆழ்வார். மாமானை—உள்
மாயையாலே ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதவாறு தீ பின்னைத்த
சரீரம்.

4. என் அவாவறச் சூழ்ந்தாயே (10-10-10):

ஆழ்வார் கொண்ட விருப்பத்தால், இசைது விட்டாயென்றாந் திருமாறு எம்பெருமான் இவரைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்தான், தான் இதுவரையிற் கொண்ட அருமூயற்சிகள் பயனுற்றனவென்று.

10. 13. திருநாமங்கள்

இணையில்லாத பக்தியாலே ஆழ்வார் தாம் அனுபவித்ததற் கேற்ப வெளியிட்ட திருநாமங்கள் சில வருவன:

1. அக்காரக் களியே (2-9-8).

அக்காரம்—கரும்பு, சர்க்கறை. அக்காரக்களி—அக்காரம் மரமாகி அதில் பழுத்த பழம் : மாங்கனிபோல.

2. அல்லவின்பம் அளவிறந்தெங்கும் அழகமர் குழோளியன் (3-10-8)

அல்லவ் இல் இன்பம்—துன்பம் என்பதே கலவாத இன்பம், அளவு இறந்து—அளவு கடந்து. அமர் அழகு குழ் ஒளியன்—கட்டழும் சோதியும் வாய்ந்தவன்.

3. ஆராவமுதே! (5-8-1).

4. ஏரியேய் பவளக் குன்றே! (5-8-7)

எரியைய் பவளக் குன்றே—பகைவர் அஞ்சமாறும் அன்பர் உக்குமாறும் சோதி அடர்ந்து அழகிய குன்றம் போன்றவன்.

5. எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் (2-7-10).

6. என்னுள் கந்தவன் (2-5-3).

7. கடன் படா அமுதே! (2-3-5).

தேவர்கள் பெற்ற அமுதம்போல் அற்பமில்லாமல், யசோதைப் பிராட்டி அனுபவித்தது போல் பரமானந்தம் தரும் அமுதம். தேவர்கள் பெற்றது உப்புச் சாறு; அதை ஒரு முறைதான் இவர்கள் உண்டனர் ஆனால் ஆழ்வார் இவ்வழுதை எப்போதும் அனுபவித்தார்.

8. கணிவார் வீட்டின்பம் (2-3-5).

கணிவார்—உண்ணிடம் அன்புள்ளவர்களுக்கு. வீட்டின்பம்— மோக்டம் போன்ற இன்பம் அளிப்பவன்.

9. கோதவமில் என் கண்ணற் கட்டி (2-7-3).

கோது. வேறு பொருள் கவந்திருப்பதால், அவம்-பாகம் தப்புவதால் குற்றம். வேறு பொருள் கவவாது உரிய பாகத்தில் பெற்ற கட்டி.

10. தீர்த்தன் (2-8-6).

தன் திருவுடியின் தொடர்பாலே யாவரையும் தூயோராக்கும் புணிதன்.

11. பரிவதிலீசன் (1-6-1).

பரிவு-துக்கம், பக்கபாதம், நாம் சமர்ப்பிப்பதை இவன் ஏற்றுக் கொள்வானோ என்பதால் துக்கம் நம்மிடம் இல்லாத வாறு, எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்வான், எம்பெருமான். பரிவு இல்-அன்பரிடத்துப் பரிவு தனக்கு இல்லாகவுடைய, அதாவது இயல்பாக வுடையவன்; அதாவது பரிவு மிக்கவன்.

12. மாசறு சோதி என் செய்யலாய் மணிக்குன்றத்தை (6-3-1).

பகவாலு அழகு : சிவந்த வாய், மணி போன்ற திருமேனி, இதற்கு மாசு; இதை எவ்வளக்கயாலும் அனுபவித்தே திருவோம் என்னும்படி இது அமையாமை. மடலூர் ந்தாயினும் பெறுவேன் என்கிறார், ஆழ்வார் தலைவி நிலையில்.

13. விழுமிய அமரர் முனிவர் விழுங்கும் கண்ணற் கணியினை (3-6-7).

11. உபதேசம்

பகவான் அருளிய பக்தியாலே கணிந்த ஞானம் வாய்ந்த ஆழ்வார் பகவான் விஷயமாகவும் அவனைப் பெறும் வகையையும் உலகினர்க்கு அவ்வப்போது உபதேசம் செய்கிறார். திருவாய் மொழியில் ஒவ்வொரு பத்திலும் இவ்வாறான உபதேசம் அமைந்துள்ளது

குருபரம்பரைக்கு இவர் தலைவர் இவரது உபதேசம் பெற்று நாதமுனிகள் இதைப் பரப்பினார். இதனையே ராமாநுஜர் வளர்த்தார்.

11. 1. உலக வாழ்க்கை

உலக வாழ்க்கை துன்பமே அடர்ந்தது. உற்றார் உறவினர் நம்மிடம் பொருளுண்டானால் அதைக் கவர விரும்புவர், துடைப்பமே செய்வர். செல்வம், போகம் போன்றவை நிலையற்றவை.

1. நண்ணாதார் முறுவலிப்ப நன்றாக்கரை தேங்க, என்னாராத் துயர் விளைக்கும் இவை யென்ன டலி யற்றை! (4-9-1).

நாம் அனுபவிக்கும் துயரால், நண்ணாதார் (பளைவர்) முறுவலிப்பர்—முறுவல் கொள்வர், களிப்பாலே. நல் உற்றார் கரைந்து ரங்க—நல்ல மனம் வாய்ந்தவர் அனுதபிப்பர்.

2. கொண்டாட்டும் குலம்புணவும் தமருற்றார் விழுநிதியும் வண்டார்பூங் குழலாளும் மனை ஒழிய உயிர் மாய்தல் (4-9-3).

கொண்டாட்டு—செல்வம் காரணமாக யாவராலும், பாராட்டப் பெறுவது குலம்புணவு—குலத்தின் மேன்மையைப் பாராட்டுதல். தமர்—சுற்றுத்தார். உற்றார்—சம்பந்திகள் விழுநிதி—அடர்ந்த செல்வம். வண்டு ஆர்பூங் குழலாள் மனைவி மனை—போகம் நுகருவதற்கான இடம் (லீடு). இவை ஒழிய—இவை குறியழியாமலிருக்கும் போது. மாய்தல்—இரத்தல்.

3. கொட்ட பெண்டிர் மக்க ஞற்றார் சுற்றுத்தவர் பிறரும் கண்டதோடு பட்ட தல்லால் காதல் மற்று யாதுமில்லை (9-1-1).

கண்டதோடு பட்டதல்லால்—கையில் பொருள் இருந்தால் அங்கு கொள்வார்களே யின்றி. காதல் மற்று யாதும் இல்லை—வேறு வகையால் காதல் இல்லை.

4. அணைய வந்த ஆக்க முண்டேல் அட்டைகள் போல் கலைப்பர் (9-1-2).

சுற்றுத்தவரும் பிறரும் செய்வது: அணைய—கைக்கு எட்டி ஆக்கம்—செல்வம்

5. பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக் காணில் போற்றி யென் தேற்றிறமுவர், இருள்கெள் துங்பத் தின்மை காணில் என்னே! என்பாரு மில்லை (9-1-3).

இதுள் கொள் துங்பத்து—அறிவின்மை, துக்கம் இவற்றை விளைவிக்கும் துங்பம் நேர்ந்தால், என்னே! என்பாரு மில்லை—வாயால் ஜேயோ என்று கொஸ்பவர் இலர். வாயால் இரங்கிச் சொல்வதும் இல்லை.

8. ஒரு நாயகமாப் பூட உலகுடன் ஆள்டவர்...இம்மையிலே பிச்சை தாம் கொள்வர் (4-1-1)

ஒன்று தன் உடன் செல்வ—உலகிலுள்ளோர் தன் ஆணைப்படி நடக்குமாறு. ஒரு நாயகமாய்—உலகத்தை ஒரே குடைக்கிழக்கு கொண்டு ஆள்பவர், இம்மையிலே—இப்பிறவியிலேயே. (பதவி நிலையற்றது).

7. ஆமின் சுலவயலைத்தோட்டிச் சூன்டார்ந்தபின், தூமென் மொழிமடவார் இருக்கப்பின்னும் துற்றுவார், ஈமின் எமக்கொரு துற்கறன்று இடறுவர் (4-1-7).

ஆறு இன் சுலவு ஆம் அடிசில் உண்டு—ஆறு வகைச் சுலவு யுடைய உணவு உண்டு. உண்டு ஆர்ந்த பின்—பூர்ணமாக உண்ட பின்னும். தூமென்—துற்றுவர்—இவர்களது விருப்பத்திற்காக மேறும் உண்பவர். ஒரு துற்று ஈமின்—ஒரு பிடியாலது சோறு அளிப்பீர் என்று. இடறுவர்—தட்டித் திரிவர். இன்பம் நிலையற்றது.

8. (உலகாள்பவர்) இம்மையே, தம்மின் சுலவமடவாரைப் பிறர் கொள்ளத் தாம் விட்டு, வெம்மினோளி வெயில் காணகம் போய்க் குணமதின்பர்கள் (4-1-2).

வெம்மின் ஓளி வெயில்காணகம்—கொடிய வெய்யில் அடர்ந்த காணகம். குழந்தீஸ்பர்கள்—மறைந்து துண்டுறுவர்.

9. வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பர் என்பதில்லை — நிற்குறில், ஆழ்ந்தார் கடற்பள்ளி அண்ணால் அடியல் தாமினோ (4-1-6).

10. மின்னின் நிலையில், மன்னுயிர் ராக்கைகள் (1-2-2).

11. 2. மானிடம் பாட வேண்டா

பலவான் தன் அடியார்க்கு எனியவன்; இவர்கள் விரும்புவன எல்லாங் கொடுப்பவன், தன்னையுங் கொடுப்பான். கலி பாட வேண்டில் இவளையே பாடவேண்டும்; மானிடத்தைப் பாடிப் பெறுவது ஒன்றுமில்லை, பெற்றாலும் நிலை நிற்காது.

1. என்னாவது? எத்தனை நாளைக்குப் போதும் புலவீர்காள்! மன்னா மனிசரைப் பாடிப் படைக்கும் பெரும் பொருள்? (3-9-4).

பெரும் பொருள்—பெறுவது அற்பமாயினும் அதிகம் பெறும் விருப்பத்துடன் செல்வது நோக்கு.

2. கொள்ளும் படினில்லை குப்பை சிளர்த்தன்ன செல்வத்தை. வள்ளல் புகழ்ந்து நும்வாய்மை இழக்கும் புலவீர்காள்! (3-9-5).

குப்பை சிளர்த்து அண்ண செல்வத்தை—குப்பையைக் கிளறி ஞாற் போல் 'இழிவே செல்வமாக உடைய அற்பரை. வள்ளல் புகழ்ந்து—“வள்ளலே!” என்று புகழ்ந்து வாய்மை—புகழும் வாக்குடைமை,

3. மாரி யணையகை மால்வரை ஒன்கும் திண்டோன்று. பாரிலோர் பற்றையைப் பச்சைப் பசும் பொய்கள் பேசவே! (3-9-7).

பற்றையை—தூறு போலே பயனில்லாத ஒருவளை(புகழ்ந்து). பச்சை பசும் பொய்கள்—மெய்யே கலவாது கற்பித்த பொய்கள். பேச—பேசி வாழ்த்த. இப்பொய்கள்: மாரி அணையகை—மேகம் போல் பொழியும் கைகள். மால்வரை—பெரிய மலை

4. (பகவானைப் பாடினால்) சாய் கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வாணவர் நாட்டையும், நீ கன்று கொளைன்று வீடும் தரும் நின்று நின்றே (3-9-9).

சாய்—ஓளி. சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து—ஓளியுடைய இம்மை இன்பத்தையும் தந்து. வீடு—கைங்கர்யத்திற்கான மோக்கும் நின்று நின்று—கிரமப்படி அருள்செய்லுதில் நின்று.

11. 3. பகவானே புகல்

பகவான் தனது அண்பர்க்கு மிகவும் எளியவன் இவளை ஆராதனம் செய்வது மிகமிக எனிது.

1. பத்துடை அடியவர்க் கெளியவன் (1-3-1)

பத்து—பக்கி.

2. பிரிவகை யின்றி நன்னீர் தூய் புரிவதும் புகை ழுவே (1-6-1).

பிரிவகை இன்றி—நாம் எளிதில் ஆராதனஞ் செய்யக்கூடுமோ என்று கலங்கிப் பரியாமல். நல்நீர்—பக்கியால்—அளிக்கும் நீர் புரிவது—கொடுப்பது; அவன் இதை அருட்கொடை போல் கருது வான். புகை ழுவே—ஏதேனும் ஒரு புகை, ஏதேனும் ஒரு பு.

3. விள்ளை விள்ளாமை விரும்பி உள்ளலந்தார்க் கோரமுதே (1-9-5).

விள்ளை—வேறு பயணங்க் கருதி இவனை விடுவது. விள்ளானமை—வேறு பயன் கோராமை உள்ளலந்தார்க்கு—இவனையே புக்காக் கருதி ஒருநீராகக் கலந்தவர்க்கு. ஓர் அழுது—ஒப்பற்ற அழுத மாவான்; ஆராவமுது.

4 தொழுது மாமவர் நீர்ச்சடர் தூபம் கொண்டு எழுது மென்னும் இதுமிகை யாதவில் (9-3-8).

சிறந்த மஸர், அர்க்ய தீர்த்தம், பாத்ய தீர்த்தம், தூபம், தீபம் கொண்டு உய்வோம் என்றிருப்பது, மிகை என்னும்படி உண் சிலம் இருப்பது

5. ...பரங் சென்று சேர் திருவேங்கட மாமலை ஒன்றுமே தொழுதம் விணை ஒழுமே (9-3-8).

6 உம்முயிர், வீடுடையானிடை, வீடு செய்ம்பினே (1-2-1).

உமது ஆத்மாவும் சரீரமும் உள்பட பகவானிடம் வீடு இசை மினே—(இவற்றை) ஒப்படைக்கக் கிசைவிர்.

11. 4. பாதத்வம்

ஆமீந் நாராயணனே தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதியும் காப்பு மாவான். தேவர்களுடைய நிலையும் அவர்களது பெருமையும் இவனாலேயே, பக்தர்கள் விருப்பும் பலன்களைத் தேவர்கள் வழங்குவது, ஆமீந்நாராயணன் இவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாக இருப்பதாலே. ஆனால் இந்த தேவதைகள் அளிக்கும் பலன் அங்பமானது, அஸ்திரமானது. இந்தக் கருத்தைக் கண்ணாயிரான் வெளியிடுகிறான். இதே கருத்தை ஆழ்வாரும் வெளியிட்டிருக்கிறார். இவர் வேத இதிஹாஸ புராணங்களிலுள்ள கருத்துக்களையே கூறியிருக்கிறார். இவற்றிற்குப் புறம்பாகத் தமது மனப் போக்கின்படி இவர் எதுவும் தாமாகவே படைத்துக் கூறவில்லை. இவர் பிற தெய்வங்களை இழிவாகச் சொல்லியது; மில்லை, ஸர்வேச்வரன் இவர்களை அப்போதப்போது காப்பாற்றி அருளும் செய்கிறான். சிலவிரானுக்குப் பிரமாணால் வந்த சாபத்தை இவன் தவிர்த்தான்; தனது மார்பில் ஓரிடமும் கொடுத்தான் என்கிறார், ஆழ்வார். இவர் வேதக் கருத்துக்களையே வெளியிட்டிருப்பதான், “வேதம் தமிழ் செய்த மாறஞ்” என்று பாராட்டப் பெறுகிறார்.

1. நாடி நீர் வணங்குந் தெய்வமும் உம்மையுர் முன் படைத்தான் (4-10-2).

2. பேசுதிரு சிவலூக்கும் பேரமண்றனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகன் அவனே (4-10-3).

3: உறுவதாவது...குறிய மாணுருவாகிய நீள் குடக் கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே (4-10-10).

11. 5. தில்ய தேச வரசம்

1. சிளைரோளி இளைமை கெடுவதன் முன்னம், வளரோளி மாயோன் மருவிய கோயில், வளரிளாம் பொழில்குழ் மாலிருஞ் சோலை, தனர்விலராகில் சார்வது சதிரே. (2-10-1).

ஏதிர—தக்கது. தகாதது (இளிம்பு) இதர விஷயங்களைப் பற்றுவது.

3. எய்த்திளைப்பதன் முன்னம் (திருவேங்கடம்) அடைமினோ (3-3-10).

எய்த்து—உடன் வலிமை இழந்து.

3. மதி தவழ் குடுமி மாலிருஞ் சோலைப் பதியது ஏத்தி எழுவது பயனே (2-10-2).

மதி—சந்திரன். குடுமி—சிகரம்.

4. ...திருவேங்கட மாமலை ஒன்றுமே தொழு நம்ம் விளை ஒயுமே (3-3-8).

5. மாதுறு மயில்சேர் மாலிருஞ் சோலை
போதனிழ் மலையே புகுவது பொருளே (2-10-10).

11. 6. கைங்கர்யம்

1. ஒழிலில் கால மெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் (3-3-1).

எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா நிலைகளிலும் பீரியாமலிருந்து குறையாதவாறு கைங்கர்யம் செல்யவேண்டும்.

2. படமுடை யரவில் பன்னி பயின்றவன் பாதங் கான்,
நடவிழை நமர்களுக்குள்ளீர் (10-3-8).

நாராயணன் வணங்க, தில்யதேச யாத்ரை.

3. பெருமோர் ஆயிரத்துள் ஒன்று நீர் பேசுமினே (10-3-3)
திருநாமஸ்களைப் பாடி வணங்குவது.

4. சுற்றிநாம் வலஞ் செய்ய நம் துயர் கெடும் கடிடே (10-1-7).
திருக்கோயிலை வலஞ் செய்வது.
5. கடைத்தனை கீய்க்கப் பெற்றால் கடுவினை கணையலாமெ (10-2-6).
திருக்கோயிலில் அலகிட்டுத் தூயதாக்குவது.
6. தூப் நல்விரை மலர்கள் துவளற ஆய்ந்து கொண்டு, வாமணனாடிக் கெண்றேத்த மாய்ந்தறும் விணைகள் தாமெ (10-2-9).
நல்தூபம், மணமுள்ள மலர்கள் இவை பகவான்து மேங்கைக் கேற்ப ஆய்ந்து, எடுத்துக் கொண்டு, இதுவே பயணாக வணங்க வேண்டும்.
7. சாந்தோடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்ல ஆய்ந்து கொண்டேத்த வள்ளார் அந்தமில் புகழினாரே. (10-2-10).

11. 7. திருமற்றரம்

எம்பெருமானை அடைந்து உய்வதற்கு ஒத் வேங்கடிய மந்த்ரம் ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பற்றிபது: ஒம் நமே நாராயணாய என்பது. இதை ப்ரஸாவம் இல்லாமல் ஒத்தினாலும் பயன் பெறக்கூடும்

1. (ஈறில) வண்புகழ் நாரணன், தின் கழல் சேரே (1-8-10).

சமு இல—என்னையில்லாத, வண் புகழ்—சிறந்த கஸ்யாண குணங்களால் மேண்மையுற்ற. தின் கழல்—அன்பஞ்ச ஒரு நாலும் கைவிடாது. அருள்புரியும் திருவடி.

2. கண்ணன் கழலினை, நன்றாலும் மணமுடையீர! என்றாலும் திருநாமம், தின்னைம் நாரணனமே (10-5-1).

நாமம் நாரணம்; இது தின்னைம்: “ஸத்யம் ஸத்யம் புதல் ஸத்யம்” என்றவாறு.

3. (இதன் பொருள்): நாரணன் எம்மான், பாரணன் காளன், வாரணந் தொலைத்த, காரணன் நானே (10-6-2),

எம்மான்—என் ஸ்வாமி, என்னை யுடையவன். பார் அநாந்து ஆளன்—பூமிக்கு அபிமானியான பூமிப் பிராட்டியீஸ் நாயகன்.

வாரணம் தொலைத்து : இதற்கு அருள் செய்யத் தோன்றியவன். காரணன்—தமது நல்லுக்கு ஆதாரமாக இருப்பவன். அகாரத்தின் பொருள். உலகுக்குக் காரணம், காப்பு.

4. தானே உலகெல்லாம். தானே படைத்திடந்து, தானே உண் முழுந்து, தானே ஆள்வானே (10-5-3).

5. நாராயணாய என்பதில் ஆய என்ற உருபின் கருத்து:

நாமர் நாடோறும், வாடா மலர்கொன்று, பாமர் அவன் நாமம், வீடே பெறவாமே (10-5-5)

6. தொழுவதன் பயன். சாரா ஏதங்கள், நீரார் முகில் வண்ணன், பேரார் ஒதுவார், ஆரார் அமரரே (10-5-8).

பேர் ஆர் ஒதுவார் அமரரே—தீத்திய குரிகளோடொப்பா.

வேதங்கள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் யாவும் ஐந்து அகும்பொருள்களை (அர்த்த பஞ்சகம்) வெளியிடுகின்றன: ஈச்வர ஸ்வரூபம், ஆத்ம ஸ்வரூபம், ஈச்வரனைப் பெறும் உபாயம், இதனால் பயன், இவ்வைப் பெறுவதற்குத் தடைகள்.

�ச்வர ஸ்வரூபம்: “எம்மான்” [(10-5-2)]. உபாயம்—நாமர் நாடோறும், பாமர் அவன் நாமம்.” பலனீ—வீடே பெறவாம். தட்ட—பிறப்பால் ஏதங்கள்.

இவ்வாறு பல இடங்களிலும் காணலாம்.

11. 8. குணங்கள் : அனுபவம்

ஸர்வேச்வரனுடைய கல்யாண குணங்களைக் கேட்பதும், பேசுவதும், கீர்த்தனங்கு செய்வதும் அடியார்க்கு இன்பகரம்.

1. கற்பார் இராமபிராணயல்லாமல் மற்றும் கற்பரோ? (7-5-1).

2. கேட்பார்கள் கேவல் கீர்த்தியல்லால் மற்றும் கேட்பரோ? (7-5-3).

3. நாட்டிற் பிறந்தவர் நாரணற் காளன்றி யாவரோ? (7-5-2).

4. கேட்டு முனர்ந்தவர் கேவற் காளன்றி யாவரோ? (7-5-6).

5. வார்த்தை யறியவர் மாயவற் காளன்றி யாவரோ? (7-5-10)
வார்த்தை—ழுகினை.

6. மாய மறியவர் மாயவற் காளன்றி யாவரோ? (7-5-9).

11. 9. அடியாராச வாழ்தல்

ஸர்வேச்வரனிடம் கொள்ளும் அங்கும் பக்தியும் இவ்வது அடியார்களிடமும் கொள்வதுதான் பூர்ணமான ஞானத்தின் விளைவாகும்.

திருமஸ்தியார் செய்வன் வருமாறு: இந்த அடியார்களுக்கு அடியாராக வாழ வேண்டும்.

1. பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனப்பயிதுந் திருவுடையார் (3-7-1). திரு—பாக்யம்
2. தூமணி வண்ணன் தன்னைத் தாஞ்சுந் தடக்கையும் கூப்பிப் பணியுமலர் (3-7-2).

3. அப்பண...தொன்மை பிதற்ற வல்லாரைப் பிதற்றுமவர் (3-7-9).

பிதற்ற—அடைவின்றிப் பாராட்டிப் பேச.

4. ஒளிக் கொண்ட சோதியை உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் (3-7-6) பகவானது சோதியை.

5. வலந்தாங்கு சக்கரத்து அன்னல் மனீவண்ணற்கு ஆளென்று உள் கலந்தார் (3-7-9)

6. அம்மான் புனைழுங் கழலடிக்கீழ், சயமே அடிமை தலை நின்றார் (8-10-2)

பு புனை கழலடிக்கீழ்—பூவும் வீரக்கழலும் அணியும் திருவடிகளின் கிழே. சயமே—அவளது பேரெழிலில் தோற்று, அவ்வது திதுவே பயனாக அடிமை தலை நின்றார்—அடிமையில் மேலெல்லவிருப்பவர்கள். சயமே: அடிமையா யிருப்பதே ஜயம் என்று, பரதாழ்வான் போல்வார்.

7. கோதில் அடியார் (8-10-9).

வேறு பயன் எதுவும் சுருகாது கைங்கர்யத்திலேயே தோய்ந் திருப்பவர்கள்; ராம தணக்களில் ஈடுபடாமல் பரதனுக்குத் தொண்டு செய்வதே தருமமாகக் கொண்ட சத்ருக்ஞாழ்வான் போல்வார்.

8. நீக்கமில்லா அடியார் (8-10-10) இளைய பெருமாள் போல் வார்கள்.

11. 10. ஶ்ரீவைகுண்டத்தில்

உலக வாழ்க்கை நீண்டியபின் ஆத்மாக்கள் அனுபவிப்பது என்று? இவர் வெளியிட்டுள்ளது: ஆத்மாக்கள் ப்ரஹமத்தோடு ஒன்றியிருக்கின்றனர் என்று; இதற்குமேல் விவரம் ஒன்றுமின்னல்-உபநிஷத்துக்கள் அறிவித்துள்ளதை ஆழ்வார் திருவாய்மொழியின் வீசுக்கியிருக்கிறார். தனது அடியார்களை ஸர்வேஷ்வரன் அர்ச்சிராதி மார்க்மாக அழைத்துச் சென்று, இவர்களுடன் இன்புறுத்திரான்; இவர்கள் இவனுக்குத் தொண்டு செய்தும், இவனது புகழ்களைப் பாடியும், திருமேனியின் கட்டமுகை அனுபவித்தும் மகிழ்ச்சின்றனர்; இவ்வுலகுக்கு மீள்வதில்லை. அர்ச்சிராதி மார்க்மாகச் சென்று பகவானை அடிதொழுது இன்புறுவது கொஷ்டிகி என்ற உபநிஷத்தில் உள்ளது. இதில் குறிப்பிட இன்னள்: அபராஜீதம் ஆயதநம்—ஶ்ரீவைகுண்டம், விபுப்ரமிதம்—திருமாமணி மண்டபம். அமிதெளதூ: பர்யங்க:—திருக்கட்டில், வேறு சில உபநிஷத்துக்களிலும் இது குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

1. குழ்விசம்பணி முகில் தூரியம் முழக்கின (10-9-1).

அர்ச்சிராதி மார்க்மாகச் செல்லும் போது முக்தர்களைக் கண்டு, மேசங்கள் பறைப்பான் முழங்கின.

2. தொழுதார் உலகர்கள் தாப—நல் மனை பொழில்லார் (10-9-2).

உலகர்கள்—வழியில் அந்த அந்த உலகில் உள்ளவர்கள்.

3. சிதங்கள் பாடினர் கிண்ணரர் கெருடர்கள் (10-9-3).

4. மடந்தையர் வாழ்த்தலும் மருதரும் வசக்களும், தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர் (10-9-7).

மடந்தையர்: ஐந்நூறு அப்ஸரஸ் பெண்டிர் தங்கள் சங்களில் மானவர்கள், பட்டாடைகள் போல்வனவற்றை ஏந்தி முக்தரை அலங்காரஞ் செய்து வாழ்த்துகின்றனர். மருதர்—மருத்துக்கள் எழுவர். வசக்கள்: எண்மர்

5. வந்தவர் எதிர் கொள்ள மாமணி மண்டத்து, அந்தமில் பேரில்லைத்து, அடியரோடிக்குந்தமை (10-9-11).

அவர் வந்து எதிர் கொள்ள—மிசாட்டியோடு நாராயணன் எதிர் வந்து ஏற்றுக் கொள்ள. அந்தம் இல் பேர் இன்பம்—அடியார்களோடு கைங்கரியம் செய்வதால்.

6. ...இமையோர்கள் குழாம் சொழுவதும் குழ்வதுஞ் செய் தொன்னல் என்றை (இரு வி. 97).
- இத்தியகுரிகள் பகவானைச் சூழ்ந்தும் சொழுதும் பேரின்பம் பெறுவர். இத்தகைய இன்பம் முக்கர்க்கு.
7. மாக வைகுந்தத்து மகிழ்வெய்துவர் வைகலுமே (5 10-11).
மாக வைகுந்தத்து—பரமாகாசத்திலுள்ள ஸ்வைகுண்டத்தில் வைகல்—எப்போதும், மீட்சியில்வாமல்.
8. அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே (6-5-11).
9. முகில் வண்ண வாணத்து இமையலர் குழ இருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே (7-2-11).
10. நேர்பட்டார் நெடுமாற்கு அடிமை செய்யலே (8-10-11).
11. தொண்டர் ஆள்வது குழ் பொன் விசம்பே (10-8-11).
ஆள்வது—யாவராலும் பாராட்டப்பெற்று மகிழ்வது, குழ் பொன் விசம்பு—வியக்கத்தக்க சோதிமயமான பரமபதம்.

12. தொண்டர்க்கு அழுது

ஸர்வேச்வரன் து திருவருளாலே ஆழ்வார் திருவாய்மொழி பாடினார். “என் முன் சொல்லும்” என்கிறார். ஆழ்வார் கூறுகிறார், இவர்.” ‘என்னைத் தன்னாக்கி, என்னால் தன்னை இன் தமிழ் பாடிய ஈன் என்கிறார்; ஆதலால் திருவாய் மொழி என்ன வகையாலும் சிறப்புடையது அரிய கருத்துக்களா அலும், காவிய தலைாலும். இசை வளத்தாலும் நிகரற்றதாய் இது என்கிறார் ஆழ்வார், இத் திருவாய்மொழி விஷயமாக.

(1) உட்பொழுனால் மேன்மை:

1. திருமாலால், அருளப்பட்ட சட்கோபன் ஓராயிரம் (8-8-11).
அருளப்பட்ட: மயர்வற மதிநலம் பெற்றார், இவர்.
2. கேசவஷதியினையிசைக் குருகர்ச் சட்கோபன்சொன்ன தூய ஜூயிரம் (6-4-11).
3. முகிள்வண்ண ஈடிமேல் சொன்ன சொல் மானல் ஆயிரம் (7-2-11).

4. திருவடிமேல் உரைத்த தமிழ் ஆயிரம் (4-9-11).
திருவடிமேல்—பகவான்து திருவடிகள் பற்றி
5. தீர்த்தங்கள் ஆயிரம் (7-10-11).
தீர்த்தங்கள்: புனிதமானவை; தீர்த்தனை (பகவானை)ப் பொலே, பகவான் : “பாவந ஸ்வல்லோகாநாம்”.
6. முந்தை ஆயிரம் (6-5-11)
முந்தை — பழையமையான.. பழையமையான வேதங்களின் கருத்துக்களை வெளியிடுவதால்.
7. அழிவில்லா ஆயிரம் (9-7-11).
கேட்பார்களது நெஞ்சில் எப்போதும் தோய்ந்திருப்பது.
8. நூற்றே சொன்ன ஓராயிரம் (9-4-11)
பொன்னைக் கிழிகிழியாகக் கோப்பார் போலே நூறு நூறாக ஆழ்வார் அளிக்கின்றார்.
9. பொய்யில் பாடல் ஆயிரம் (4-3-11).
பகவான் “மெய்யணாகும்”; இவனைப் பற்றிய பாட ஒம் இந்வாறே.
(3) பாடிய ஆழ்வாரால் மேன்மை:
10. நாவியலால் இசை மாலைகள் ஏத்து மேவப் பெற்றேன் (4-5-6).
நா இயலால்: நெஞ்சிற் வவுத்தமின்றிக்கே நாவே இசைத்தது
11. தெருள்கொள்ளக் கொன்ன ஓர் ஆயிரம் (2-10-11).
கேட்பார்க்குத் தமிழிலும் தெளிவு மனத்தில் விளங்குமாறு.
12. துயக்கிள்றித் தொழுதுரைத்த ஆயிரம் (3-1-11).
துயக்கு இன்றி—ஐயந்திரிபு இல்லாமல்.
13. அவாவிலந்தாநிகளால் இவை ஆயிரம் (10-10-11).
பக்திப் பெருக்கால் வாய்ந்த ப்ரபந்தம்.
14. ஆகநூற்று வந்தாதி ஆயிரம் (5-10-11).
தாம் பகவானைப் பாடி தரித்திருப்பதற்கு இசைத்த ஆயிரம்.

15. ஒவி புதூ ஆயிரம் (5-9-11).

பகவானுடைய குணங்களை யாவதும் அறியுமாறு வெளியிடுகின்ற ப்ரபந்தம்.

(3) பக்தி வளத்தாலே கவிப் பெருக்கு:

16. சிசால்பணிசெய் ஆயிரம் (1-10-11)

சொல்லாலே பணி செய்த ஆயிரம், சொற்கள் தாமே முன் வந்து பாசுரங்களாகிப் பணிசெய்தன

17. சொல்வலங் கொண்ட ஆயிரம் (3-8-11).

சொற்களாலே கருத்துக்கள் நன்கு விளக்குமாறு.

18. வெட்கையால் சொன்ன பாடல் ஆயிரம் (4-10-11.)

குணங்களை அனுபவிக்க வேணுமென்ற ஆசையால்.

19. தெளிவுற்ற ஆயிரம் (7-5-11).

பாசுரங்களே தெளிவைப் பிறப்பிக்கும்

20. மிடைந்த சொல் தொடை ஆயிரம் (1-8-11)

மிடைந்த சொல்—அடர்ந்த சொற்கள் “என்னைக் கொள் என்னைக் கொள்” என்று தாமே முன்வந்தவை.

(4) கவியால் வரும் சிறப்பு :

21. சீர்த்தொடை ஆயிரம் (1-2-11).

கவிக்கு உறுப்பான அலங்காரங்கள் வாய்ந்ததால்.

22. அடியார்ந்த ஆயிரம் (3-7-11).

பாதம் போன்ற இலக்கணங்கள் பூர்ணமாக வாய்ந்தது.

23. நிரைக்கொள் அந்தாதி ஓர் ஆயிரம் (5-3-11).

பக்தி பரவசரான நிலையில் எழுக்கு, சொல், பொருள், அடி, தொடை, பா, இசை, தாளம், அந்தாதி யாவும் சேர அமைந்தன.

24. சிர்வண்ண ஒண்டமிழ்கள் இவை ஆயிரம் (5-1-11).

கவிக்கு அங்கமான சீர், வண்ணம், அன்றியும் இனிமையான தமிழ் இவை அடர்ந்து

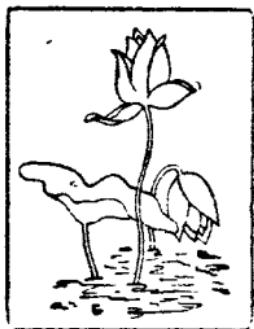
25. கட்டெழில் ஆயிரம் (6-6-11).

கட்டு : செய்யுறுக்கான தொடை, இதனால் ஏழில்.

*6 அமைபாட்டு ஓர் ஆயிரம் (2-4-11).

அமை—சமைந்த, சொல், பொருள் இவை பூர்ணமாக அமைந்த.

- (5) பண், இசை இவற்றால் இனிமை:
27. பண்கொள் ஆயிரம் (3-6-11),
தலையான பண்ணிலே சொன்ன.
 28. பண்தலையில் சொன்ன தமிழாயிரம் (2-8-11).
 29. செயிரில் சொல் இசை மாலை (3-1-11)
செயிர் இல்—குற்றமில்லாத சொல், பொருள் இவற்றால்.
 30. குழலில் மலியச் சொன்ன ஒர் ஆயிரம் (5-8-11).
பகவானது திருக்குழலோசையினும் இனிமை மிகுமாறு.
 31. பாலோடு அமுதன் ஆயிரம் (8-6-11).
பால்:- திருக்கடித்தானப் பெருமான் என்ற இனிமை அமுத—
ஆழ்வாரது கலி.
- (6) பாடிக் களிடப்பளர்கள்:
32. பாலேய தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவும் ஆயிரம் (1-5-11).
பால் ஏய் தமிழர்—பால் போல் இனிய தமிழ் அறிந்தோர்:
முதலாழ்வார்கள் போல்வார். இசைகாரர்: ஸ்ரீமதுரகஸி போல்
வார் பத்தர்: பெரியாழ்வார் போல்வார்.
 33. குழாம் கொள் ஆயிரம் (2-3-11).
குழாம்: ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்டிகள். கொட்டு—அனுபவிக்கின்ற.
இவரது திருவுள்ளம், பகவானது திருவருளால் செல்விவந்த
திருவாய்மொழியையாலகும் பாடி உய்யலேன்கும் என்பதே.
 1. குழங்களாய் அடியிருடன் பாடி நின்று ஆடுமினே (3-3-11).
 2. ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணியின் அலன்
தாள்களே (8-10-11).
இவ்வாறு பாடினால்,
 3. பண்ணிரு நாமப் பாட்டு அங்கூல் தாள் அணைவிக்குமே
(3-7-11).
 4. வெரி மாறாத பூபேல் இருப்பாள் வினை தீர்க்குமே (4-8-11).
 5. தூதவல்வார் பிறவாரே (1-6-11).
 6. எங்குனை சொல்லினும் இன்பம் பயக்குமே (7-9-11).
 7. மாச வைகுந்தத்து மகிழ்வெய்துவர் வைக்குமே (5-10-11)
 8. நல் பத்தாள் மனை வாழ்வர் கொள்கட பெள்ளடிர் மகிழ்வை
(8-10-11).

ஞரு அச்சகம் திருவுல்லிக்கேணி, சென்னை-5. போன் : 844371